

PROFETIE EN VERVULLING

ds. H.G. Koekkoek

PROFETIE EN VERVULLING

ds. H.G. Koekkoek

© 2012 Stichting Het Licht des Levens

Dr. Lovinklaan 3

2405 CM Alphen aan den Rijn

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 70700 54 6

Inhoud

1. Profetieën gaan in vervulling
2. Een zegen en een vloek
3. Twee bijzondere profetieën
4. De eerste ballingschap
5. De tweede ballingschap
6. De Here Jezus kondigde de laatste dagen aan
7. De grote verdrukking en het Messiaanse Vrederijk zijn in aantocht
8. Wat moet dit alles nu voor ons betekenen?

1. Profetieën gaan in vervulling

De Bijbel heeft duizenden jaren geleden zeer belangrijke en opmerkelijke profetieën gegeven. Een aantal van deze profetieën zou enkele honderden jaren later en een aantal andere zou pas *“in het laatst der dagen”* in vervulling gaan. Wij willen naar een aantal van deze profetieën kijken, om duidelijk te kunnen zien, hoe een aantal van deze profetieën reeds vervuld is, terwijl andere profetieën op dit moment in vervulling gaan. Hierdoor ontdekken wij ook hoe dicht wij de wederkomst van de Here Jezus genaderd zijn. Daarnaast zullen wij zien hoe betrouwbaar de Bijbel is.

Bij het lezen van dit boek zult u versteld staan als u ziet met welke precisie een groot aantal profetieën in lang vervlogen tijden in vervulling zijn gegaan en andere profetieën in onze eigen tijd in vervulling gegaan zijn. U zult verbaasd zijn als u ontdekt, dat de Bijbel profetieën gegeven heeft in een tijd, toen het haast ondenkbaar was, dat deze profetieën ooit in vervulling zouden gaan. U zult verrast zijn als u ziet welke profetieën zelfs in uw eigen tijd in vervulling gaan of reeds gegaan zijn.

Als wij bepaalde niet-godsdienstige mensen naar hun mening over de stand van zaken zouden vragen, zouden wij van een aantal van hen te horen krijgen, dat de nieuwe eeuw, de nieuwe tijd aangebroken is. Alles waar wij in de vorige eeuw nog last van hadden, zal overwonnen en uitgebannen worden. Er zal een periode van ongekende overvloed op aarde aanbreken, zo zeggen zij.

Onze tijd

De Bijbel heeft in het verleden uitspraken gedaan, die in onze tijd vervuld worden. In welke tijd leven wij? In onze tijd is het grotendeels niet meer, zoals in het verleden, de kerk die de mensen inspireert en bemoedigt. Ook de politieke partij lijkt zijn

aantrekkingskracht kwijt te zijn. Wij willen steeds minder in groepsverband leven en steeds meer op onze eigen individuele wensen bediend worden. De nieuwe tijd biedt de mogelijkheden dat ieder voor zich een leven op maat uitkiest. Ieder kan gaan leven volgens zijn eigen individuele wensen. Er zijn zelfs al mensen die op deze wijze hun geloofsleven gestalte trachten te geven: de vervulling van je eigen individuele behoeften. Hierbij is geen plaats meer voor gehoorzaamheid aan opdrachten die ons van Godswege gegeven zijn. De mens verlangt nog wel naar een vriendelijke godheid die op gezette tijden een vriendelijk en inspirerend woord voor het gewone dagelijkse leven laat horen. Er is echter geen plaats meer voor een godheid die eisen stelt.

De Bijbel heeft al duizenden jaren geleden gezegd, dat dit individualisme eens zou komen en dat het de vervulling van de “zelfzucht” zou zijn, waarvan Paulus spreekt in 2 Timotheüs 3:2, als teken van het laatst der dagen! Er is echter veel meer waarover de Bijbel duizenden jaren geleden gesproken heeft, terwijl wij het in onze dagen voor onze ogen zien gebeuren. Duizenden jaren zijn dit “stille” profetieën geweest; er gebeurde niets van wat voorgezegd was. Nu ineens, in onze tijd, worden allerlei profetieën gelijktijdig vervuld.

Betrouwbare profetie

De vervulling van deze profetieën bewijst ons, dat de Bijbel betrouwbaar is. Het is onmogelijk, dat een fantast duizenden jaren geleden zeer nauwkeurige voorspellingen gedaan zou hebben, die in onze dagen allemaal gelijktijdig en zeer nauwkeurig in vervulling gaan. Het moet daarom God Zelf geweest zijn, die de profetische boodschap aan Zijn knechten, de profeten, doorgegeven heeft, opdat mensen in lang vervlogen tijden al konden horen, wat er eens zou geschieden.

De Bijbel noemt als kenmerk van betrouwbare profeten het

volgende:

“Wanneer gij nu bij uzelf mocht zeggen: hoe onderkennen wij het woord dat de HERE niet gesproken heeft? Als een profeet spreekt in de naam des HEREN en zijn woord wordt niet vervuld en komt niet uit, dan is dit een woord, dat de HERE niet gesproken heeft; in overmoed heeft de profeet het gesproken, gij zult voor hem niet vrezen.” (Deuteronomium 18:21,22)

In de Bijbel hebben wij een veel profetieën, waarvan inmiddels gebleken is, dat ze door betrouwbare profeten uitgesproken zijn. Een aantal van deze profetieën is zeer snel na het uitspreken van de profetieën uitgekomen, een aantal is honderden jaren later in vervulling gegaan, terwijl er nog een groot aantal profetieën is, dat in onze tijd haast allemaal gelijktijdig tot vervulling komt. Dit betekent dat een aantal profetieën na ruim drieduizend jaar eindelijk in vervulling gaat. Het wonderlijke is, dat deze profetieën zeer letterlijk in vervulling gaan. Dit is een duidelijk bewijs van de Goddelijke inspiratie en de betrouwbaarheid van de Bijbel.

De Bijbelse profetieën gaan niet over Nederland of België, maar over Israël en de landen waarmee Israël in contact kwam en komt. De Bijbelse profetieën zijn bijna allemaal in Israël uitgesproken en handelen over Israël als volk van God. Deze profetieën vertellen, dat God Israël zal zegenen en vriendelijk naar hen zal kijken, waardoor zij het goed zullen hebben, als zij de wegen van de Here God bewandelen. Deze profetieën vertellen echter ook, dat Gods vloek over hen zal komen en Hij Zijn aangezicht voor hen zal bedekken, als zij zich niet aan Zijn Woord houden.

De Bijbelse profetieën zijn voornamelijk in drie perioden uitgesproken. Ruwweg gezegd zijn dit de volgende:

- Wij hebben de profetieën van Mozes, die ongeveer 3500 jaar geleden uitgesproken zijn.
- Wij hebben de profetieën van Jesaja, Daniël en anderen, die ongeveer

2500 jaar geleden uitgesproken zijn.

- Wij hebben de profetieën van de Here Jezus, die ongeveer 2000 jaar geleden uitgesproken zijn.

Het zal duidelijk zijn, dat de cijfers hier als ronde getallen gegeven zijn, die de tijd ongeveer benaderen.

Een profetisch lied van Mozes

“De HERE zei tot Mozes: zie, gij gaat bij uw vaderen te ruste en dit volk zal overspelig de vreemde goden gaan nalopen van het land, waarin het komt; zij zullen Mij verlaten en Mijn verbond verbreken, dat Ik met hen gesloten heb. Te dien dage zal Mijn toorn tegen hen ontbranden, Ik zal hen verlaten en Mijn aangezicht voor hen verbergen, zodat zij verteerd worden en vele rampen en benauwdheden hen treffen. Dan zullen zij te dien dage zeggen: hebben die rampen ons niet daarom getroffen, omdat onze God niet in ons midden is? Doch Ik zal te dien dage Mijn aangezicht volkomen verbergen vanwege al het kwaad, dat zij gedaan hebben: dat zij zich tot andere goden hebben gewend.” (Deuteronomium 31:16–18)

Terwijl de bovenstaande woorden op ons als zeer dreigende taal overkomen, gaf God opdracht om ze voortaan als een lied te zingen. In dat lied zouden de Israëlieten steeds herinnerd worden aan hun zonden en aan de straf van God die achter de zonde aan zou komen. Wát de Israëlieten in de toekomst ook zouden meemaken, het zou steeds een gevolg zijn van hun heilige of onheilige levenswandel. God zei het als volgt tegen Mozes:

“Doch Ik zal te dien dage Mijn aangezicht volkomen verbergen vanwege al het kwaad, dat zij gedaan hebben: dat zij zich tot andere goden hebben gewend. Nu dan, schrijf dit lied op en leer het de Israëlieten, leg het hun op de lippen, opdat dit lied Mij tot getuige zij tegen de Israëlieten. Want Ik zal hen naar het land brengen, dat Ik hun vaderen onder ede beloofd heb, vloeiende van melk en honig; zij

zullen eten en verzadigd en vet worden, maar zij zullen zich tot andere goden wenden en die dienen; Mij echter zullen zij versmaden en Mijn verbond verbreken. Wanneer dan vele rampen en benauwdheden hen treffen, dan zal dit lied tegen hen getuigenis afleggen, want het zal in de mond van hun nageslacht niet verstommen. Immers, Ik ken de gezindheid die zij heden koesteren, voordat Ik hen breng naar het land, dat Ik hun onder ede beloofd heb.” (Deuteronomium 31:18–21)

Nu lijkt het voor sommigen misschien alsof dit lied inhoudt, dat God Zijn volk Israël in later tijden volkomen aan de kant zou schuiven. De werkelijkheid is, dat God wel aankondigde Zijn volk ernstig te zullen straffen, maar dat Hij hun God bleef en hen zou blijven leiden. Zij zouden onvoorwaardelijk “Zijn uitverkoren volk” blijven!

In Deuteronomium 31:18–21 horen wij, dat God drie bijzondere opdrachten gaf:

- Mozes moest het lied opschrijven.
- Mozes moest het de Israëlieten leren.
- Mozes moest het de Israëlieten op de lippen (of anders gezegd: in de mond) leggen.

Vervolgens verklaarde God, dat dit lied tot getuige tussen Hem en de Israëlieten zou zijn. Later herhaalde Mozes dit nog eens toen hij zei: *“Neemt al de woorden ter harte (berg ze in je hart!), waarmee ik u heden vermaan.”* (Deuteronomium 32:46)

Hier wordt een lied gebruikt dat als getuige zal dienen tussen God en Zijn volk, als het gaat om de trouw of de ontrouw van het volk. Het Hebreeuwse woord dat bij ons als “getuige” vertaald is, kan ook als “antwoord” vertaald worden. Het betekent: een antwoord, dat met een luide stem uitgesproken wordt. Er staat dan, dat het lied met luide stem het volk zal toeroepen, dat zij zich terdege bewust dienen te zijn, dat alles wat zij in hun geschiedenis

meemaken, tevoren door God aangekondigd is. Anders gezegd: de drieduizend jaar geschiedenis van het volk Israël die nu achter hen ligt, was tevoren door God via dit lied op luide en duidelijke wijze aan hen bekendgemaakt. Voor hun ogen is geschied, wat God duidelijk bekend gemaakt had en geen woord van wat Hij gezegd had, is onvervuld gebleven.

Bij monde van Mozes had God al 3500 jaar geleden bekendgemaakt, dat de Israëlieten eens een langdurige ballingschap zouden meemaken en daarna in ere hersteld zouden worden. Het hier beschreven lied eindigt met een geweldige bekendmaking:

“Want de HERE zal recht doen aan Zijn volk en Zich ontfermen over Zijn knechten; wanneer Hij ziet, dat hun kracht vergaan is, van hoog tot laag allen hun einde gevonden hebben... Jubelt, gij natiën, om Zijn volk, want Hij wreekt het bloed van Zijn knechten, Hij oefent wraak aan Zijn tegenstanders en verzoent Zijn land, Zijn volk.” (Deuteronomium 32:36,43)

Stel u voor, dat er in onze tijd een profeet zou zijn, die zou vertellen, dat een bepaald volk uit zijn land verdreven zou worden, over de hele wereld verspreid zou worden en na tweeduizend jaar naar het eigen land zou terugkeren. Wie zou deze profeet kunnen geloven?

Israëls geschiedenis: een getuigenis van Gods leiding

Regelmatig lezen wij in de Bijbel dat het volk Israël opgeroepen werd om terug te denken aan de dagen van ouds, toen zij op een bijzondere wijze de aanwezigheid en de leiding van God ervaren hadden. Dat was met name het geval vanaf de uittocht uit Egypte en door de woestijn tot aan de intocht in Kanaän. Maar ook in Kanaän hebben zij vele malen Gods aanwezigheid en leiding op

bijzondere wijze ervaren.

Het volk Israël was zo'n bijzonder volk, dat Bileam er een heel opmerkelijk getuigenis van gaf: *“Zie, het is een volk dat alleen woont en dat onder de natiën niet gerekend wordt.”* (Numeri 23:9) Tijdens de drieduizend jaar geschiedenis die na deze woorden van Bileam kwam, heeft het volk Israël altijd alleen gestaan tussen de andere volken en was het niet in tel en werd er geen rekening mee gehouden door de andere volken.

Als wij de geschiedenis van het volk Israël die achter ons ligt overzien, kunnen wij niet anders zeggen dan het volgende:

- De drieduizend jaar geschiedenis van het volk Israël die achter ons ligt, is volkomen in overeenstemming met de profetie van de Bijbel.
- De drieduizend jaar geschiedenis van het volk Israël die achter ons ligt, is volkomen in strijd met de wetten van de natuur. Volgens de normale gang van zaken is het onmogelijk dat een volk dat zo'n 2000 jaar bijna in zijn geheel over de gehele wereld verstrooid is, na die periode naar het oude land terugkeert en de draad weer oppakt, alsof het nooit uit het land verdreven is geweest. Wat Israël heeft meegemaakt in zijn geschiedenis is anders dan de geschiedenis van andere volken. De geschiedenis van Israël is uniek.
- De drieduizend jaar geschiedenis van het volk Israël die achter ons ligt, vertelt ons, dat de Bijbelse profetie absoluut betrouwbaar is. Tevens vertelt zij ons, dat het volk Israël al die tijd geleid en beschermd werd door God Zelf.

Israël: een teken en een wonder!

“Al deze vervloeking en zullen over u komen, u achtervolgen en u treffen, totdat gij verdelgd zijt, omdat gij niet geluisterd hebt naar de stem van de HERE, uw God, en de geboden en inzettingen die Hij u opgelegd heeft, niet onderhouden hebt; zij zullen onder u tot een teken en wonder zijn, en onder uw nageslacht, voor altoos.”

(Deuteronomium 28:45,46)

In de geschiedenis van Israël komen wij onder de indruk van de grote wonderen die God voor hen gedaan heeft, waardoor zij vele

zegeningen van Hem ontvangen hebben. Wij zien dit heel nadrukkelijk in de periode van de woestijnreis. De geschiedenis heeft bewezen, dat Israël het uitverkoren volk van God is. Wij zullen echter ook naar het lijden van Israël moeten kijken en ook daarvan moeten zeggen, dat het over hen gekomen is, omdat zij het uitverkoren volk van God zijn. Er is geen volk op aarde dat zo verschrikkelijk en zo langdurig en door zoveel volken gehaat en vervolgd is als het Joodse volk. Er is geen ander volk op aarde waarvan zo vaak en met zoveel nadruk gezegd is: *“Komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israël niet meer wordt gedacht”*. (zie Psalm 83:4)

Het lijden van Israël kan alleen vanuit de Bijbel gezien worden en dan is het eigenlijk nog onbegrijpelijk voor ons. God Zelf zei: *“U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken.”* (Amos 3:2) God zei, dat Hij Israël zou straffen voor zijn zonden, omdat Hij van alle volken op aarde eigenlijk alleen het volk Israël echt kende. Wij Nederlanders menen vaak, dat wij bijna het belangrijkste volk op aarde zijn en dat God toch wel ernstig rekening zal houden met het Nederlandse volk. God verklaarde echter, dat Hij niet de Nederlanders als Zijn volk en dus als Zijn vrienden aangenomen had, maar Israël. De Israëlieten zijn Zijn volk. Zij zijn Zijn vrienden.

Israël is op aarde onder alle volken en voor alle mensen tot een teken en een wonder geworden. God heeft grote en bijzondere beloften aan hen gegeven en gezegd, dat deze beloften nooit van hen afgenomen zouden worden. God is getrouw geweest aan Zijn beloften. Terwijl de kerk eeuwenlang meende, dat God Zijn verbond met Israël definitief verbroken had en de kerk in de plaats van Israël als Zijn volk had aangenomen, bleven de beloften van God onvoorwaardelijk overeind staan.

God heeft duizenden jaren geleden aan het volk Israël vijf

onvoorwaardelijke beloften gegeven, die Hij nooit meer van hen zou afnemen. Deze beloften waren de volgende:

- Het volk Israël zal altijd blijven bestaan.
- De Thora, de wet, het Woord van God zal nooit uit het midden van het volk Israël verdwijnen.
- De sabbat zal altijd blijven bestaan als het teken van het verbond dat God met Israël gesloten heeft.
- Het land Israël zal voor altijd aan het volk Israël toebehoren.
- Gods Naam, Gods ogen en Gods hart zullen in Jeruzalem blijven, zelfs na de verwoesting van de tempel.

De eerste belofte: Het volk Israël zal altijd blijven bestaan

Meerdere keren heeft God gezegd, dat het volk nooit volledig uitgeroeid zal worden. Het zal altijd blijven bestaan, zelfs in de ernstigste pogingen om het volledig uit te roeien. Ook al zou God toestaan dat zij in de vuuroven van de verschrikking terecht zouden komen, Hij zou hen nooit prijsgeven aan het vuur van de totale vernietiging. De Israëlieten zouden wel gescheiden leven van de andere volken, zelfs als ze onder de andere volken verstrooid waren, zouden zij van deze volken gescheiden blijven leven. Ze zouden echter nooit volledig in die volken worden opgenomen en erin opgaan. Ze zouden altijd een eigen volk binnen die andere volken blijven. Ze zouden hun eigen godsdienst bewaren en blijven leven volgens de voorschriften van de Bijbel. Het is toch opmerkelijk, dat een religieuze Jood nog steeds geen varkensvlees eet, nog steeds kwasten aan zijn kleding heeft, de besnijdenis toepast, de sabbat eert, een keppeltje draagt, geen kleding die uit twee stoffen geweven is draagt, enz.

God heeft nadrukkelijk verklaard: *“Maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijanden zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en Mijn verbond met hen verbreken: want Ik ben de HERE, hun God. Maar Ik zal hun ten goede gedenken het verbond met hun voorvaderen, die Ik voor*

de ogen der volken uit het land Egypte heb geleid, om hun tot een God te zijn. Ik ben de HERE.” (Leviticus 26:44,45)

“Want zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor Mijn aangezicht zullen blijven bestaan, luidt het woord des HEREN, zo zal uw nageslacht en uw naam blijven bestaan.” (Jesaja 66:22)

Dit is in volkomen overeenstemming met de boodschap van de apostel Paulus in Romeinen 9–11. In dit gedeelte stelt hij de vraag, of God de Joden verstoten heeft, nu de Joden de Here Jezus afgewezen hebben. Zijn antwoord is duidelijk: God heeft Zijn volk beslist niet verstoten. Israël is nog altijd het uitverkoren volk van God. Het feit dat zij de Here Jezus niet aanvaard hebben, betekent niet, dat zij nu niet meer het uitverkoren volk van God zouden zijn.

Gods zorg voor Israël

Hoewel God bij monde van Mozes aangekondigd had, dat Hij het volk Israël zwaar zou straffen voor zijn zonden, heeft God tevens gezegd, dat Hij nooit afstand zal doen van Israël als Zijn volk en dat Hij hen nooit zou loslaten of hen zou afdanken. Het volk heeft een periode van ongeveer tweeduizend jaar afschuwelijk lijden en vervolging achter de rug. Het leed dat de Joden in deze tijd is aangedaan en de haat die over hen uitgestort is, is haast niet te beschrijven. Wij komen later in dit boek nog op enkele aspecten daarvan terug.

Wij zien echter reeds in de tijd van de eerste ballingschap (de Babylonische ballingschap) dat God Zijn volk niet losliet. De tempel werd verwoest door koning Nebukadnezar en een groot deel van het volk werd in ballingschap gevoerd naar Babel. De ballingschap duurde echter maar 70 jaar en daarna mochten de Joden naar het eigen land terugkeren en weer een tempel bouwen. De tweede ballingschap duurde echter veel langer: van 70 na

Christus tot 1948. Opnieuw werd de tempel verwoest en werden de Joden in ballingschap weggevoerd. De verwoesting van de tempel had voor de Joden een geestelijke betekenis, die hen ongelooflijke pijn deed. God had gezegd:

“Doch Ik zal te dien dage Mijn aangezicht volkomen verbergen vanwege al het kwaad, dat zij gedaan hebben: dat zij zich tot andere goden hebben gewend.” (Deuteronomium 31:18)

De verwoesting van de tempel was het teken, dat God Zijn aangezicht voor hen verborg. Gods zegen was, dat Hij vriendelijk naar hen keek. Nu Hij Zijn gezicht van hen afwendde, betekende dit, dat Hij hen niet zegende!

“Al deze vervloekingen zullen over u komen, u achtervolgen en u treffen, totdat gij verdelgd zijt, omdat gij niet geluisterd hebt naar de stem van de HERE, uw God, en de geboden en inzettingen die Hij u opgelegd heeft, niet onderhouden hebt.” (Deuteronomium 28:45)

In 1948 keerden de Joden echter terug naar het land der vaderen en nu wachten zij op het moment, waarop de tempel weer herbouwd kan worden. Dit zal de tempel zijn zoals deze door de profeet Ezechiël aangekondigd is – geen geestelijke tempel, maar een letterlijke tempel op de tempelberg in Jeruzalem.

Wát er ook met hen gebeurde, altijd bleven er Joden over, die wachtten op en baden voor de terugkeer naar Israël, de herbouw van de tempel en de komst van de Messias. Zij hadden hiervoor een duidelijke belofte van God in Leviticus 26:44,45.

In dit verband heeft God Zelf een opmerkelijke uitspraak gedaan. Hij zei:

“Ik zou gezegd hebben: Ik zal hen wegblazen, een einde maken aan hun gedachtenis onder de stervelingen, indien Ik de hoon van de vijand niet gevreesd had, dat hun tegenstanders het zouden

misverstaan en zeggen: onze hand was verheven, niet de HERE heeft dit alles gedaan.” (Deuteronomium 32:26,27)

Wat bedoelde de Here God met deze woorden? Hiermee wilde Hij duidelijk maken, dat ook al zouden de andere volken op aarde zich niets meer van God aantrekken, dan nog zou het volk Israël trouw aan God blijven. Door het volk Israël zou God aan de andere volken op aarde laten zien wie Hij is en wat Hij is. Israël mag niet van de aardbodem verdwijnen, want het is juist het volk Israël dat aan de andere volken Gods grote daden bekend maakt.

Vijf verschillende beloften

“En gij zult onder de volken te gronde gaan, en het land uwer vijanden zal u verteren... Maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijanden zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en mijn verbond met hen verbreken: want Ik ben de HERE, hun God.” (Leviticus 26:38,44)

Hier is sprake van vijf verschillende beloften, die God aan het volk Israël gegeven heeft, zoals Mozes hier aankondigde. In de geschiedenis van Israël is gebleken, dat deze vijf beloften te maken hebben met vijf verschillende perioden uit Israëls geschiedenis. Hiermee is deze tekst in feite gekoppeld aan de profetie van Daniël, die vijf verschillende wereldrijken aankondigt.

- God zal hen niet versmaden – dit zou zijn in de tijd van de Babyloniërs.
- God zal geen afkeer van hen hebben – dit zou zijn in de tijd van de Perzen.
- God zal hen niet vernietigen – dit zou zijn in de tijd van de Grieken.
- God zal Zijn verbond met hen niet verbreken – dit zou zijn in de tijd van de Romeinen.
- God blijft hun God – dit moet verwijzen naar de eindtijd, waarin wij zowel de periode van de Tweede Wereldoorlog zien als de komende periode van Gog van Magog.

Eerste belofte: Gods bewaring

Wij zien de bewarende hand van God vele malen in de geschiedenis van het volk Israël; niet alleen in de tijd van de Bijbel, maar ook later. Er zijn soms opmerkelijke en vreemde gebeurtenissen in het verleden geweest, waardoor Israël als volk is blijven bestaan. Tijdens de eerste ballingschap was het de grote Jodenhater Haman die het plan opgevat had om het gehele volk tot de laatste man uit te roeien. God bestuurde echter de geschiedenis. De vrouw van koning Ahasveros viel in ongenade en koning Ahasveros trouwde met een meisje dat van Joodse afkomst was: Esther. Toen Haman op het punt stond om het gehele Joodse volk uit te roeien, kwam Esther met gevaar voor eigen leven in actie en zorgde ervoor, dat de Joden niet uitgeroeid werden.

Na het begin van de tweede ballingschap, tijdens de regering van Domitianus (81–96), de broer van Titus die Jeruzalem veroverd had, was het voortbestaan van Israël in groot gevaar, omdat er een gebod uitgevaardigd was om alle Joden in het gehele rijk uit te roeien. Het was te danken aan de zelfopoffering van een Romeinse senator en zijn vrouw, dat het bevel om de Joden volkomen uit te roeien ongedaan gemaakt werd.

Het was in de tijd dat rabbi Eleazar, rabbi Jehosjoea en rabbi Gamaliël in Rome waren, dat de Romeinse senaat het volgende edict (verordening) uitvaardigde: “Over 30 dagen mag er geen Jood meer op aarde zijn.” Binnen 30 dagen moesten alle Joden in het gehele Romeinse rijk worden uitgeroeid. Dit was een keizerlijk bevel, dat niet genegeerd mocht worden.

In de Romeinse senaat was echter een man die God vereerde. Hij ging naar rabbi Gamaliël en vertelde hem welk complot er tegen de Joden gesmeed was. De rabbijnen waren onthutst en terneergeslagen. De senator verzekerde hen echter, dat zij niet hoefden te vrezen en dat de komende dertig dagen de God van de Joden aan hun zijde zou staan.

De vrouw van de senator zei tegen hem: “Je hebt toch een ring met een capsule vergif? Slik het vergif in en pleeg zelfmoord. De senaat zal dan 30 dagen rouw voor je in acht nemen en het besluit tot uitroeiing van de Joden zal automatisch vervallen zijn.” Hij luisterde naar zijn vrouw en pleegde zelfmoord. De uitroeiing van de Joden ging niet door!

God bewaarde hen ook in onze tijd

Wij maken een sprong van bijna 2000 jaar en komen terecht in onze eigen tijd. In onze tijd beschermt God nog steeds Zijn volk. In 1948 werd een handjevol Joodse soldaten met gebrekkige wapens overvallen door een menigte Arabieren. Menselijk gesproken was het onmogelijk voor de Joden om te overwinnen. De overmacht was te groot. Maar wat gebeurde er? De Joden wonnen de strijd in de Onafhankelijkheidsoorlog. Uit die tijd is een prachtig verhaal. Een groep Joodse soldaten was omringd door een overmacht aan Arabische militairen. De Joden dreigden volledig uitgemoord te worden. In hun wanhoop schoten ze een keer met hun kanonnetje, de Davidka. Dit kanon produceerde een ongelooflijke hoeveelheid lawaai, maar hij was niet doeltreffend om er gericht mee te schieten. Toen de Joodse soldaten een keer met hun kanonnetje schoten begon het net te regenen. De Arabische militairen hadden de verhalen over de atoombom en fall-out gehoord en meenden dat de Joden een atoombom hadden en die nu tot ontploffing gebracht hadden. Ze zagen de regen aan voor de fall-out van de atoombom en sloegen op de vlucht. Een grote overmacht aan Arabische soldaten was – net als in Bijbelse tijden – in verwarring gebracht en werd “verslagen” door een klein groepje Joodse militairen. Was deze verwarring nu toeval of mogen wij daarin de hand van God zien? Was dit toeval of beginnen de Bijbelse tijden zich te herhalen? Was dit toeval of schrijft God weer geschiedenis in onze dagen?

In de zesdaagse oorlog in 1967 hadden de Israëliëse soldaten

maar een aantal dagen nodig en de strijd was beslist. De Joden moesten in de (Middellandse) Zee gedreven worden, maar bleken de grote overwinnaars te zijn. Hoe kon dat?

In 1973 werden de Joden op Grote Verzoendag (toen alle mensen vastten, er geen openbaar vervoer en geen radio en TV uitzendingen waren) opnieuw overvallen door de vijand. Israël was niet voorbereid op de strijd en stond er meteen zeer slecht voor. De meeste soldaten waren thuis, waren slap als gevolg van het vasten en hadden geen openbaar vervoer naar het oorlogsgebied. Er was echter iets vreemds op die dag. Waarom vielen Egypte en Syrië niet gelijk met de anderen aan? Waarom gaven ze Israël de tijd om zich strijdvaardig te maken? Het antwoord kan alleen in de Bijbel gevonden worden: *“Als de HERE de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter.”* (Psalm 127:1) Het Israëlische leger had de Arabieren niet tegen gehouden. De meeste soldaten zaten thuis. Toen toonde God, dat Hij de Bewaarder van Israël is.

God bewaarde hen ten tijde van de Golfoorlog

Vervolgens kwam in 1991 de Golfoorlog. Het Joodse volk was in groot gevaar, zoals de meesten zich nog wel kunnen herinneren. Saddam Hoessein uit Irak had een enorme militaire macht ontwikkeld. Zijn militaire macht stond op de vierde plaats in de wereld. Nu dreigde hij met zijn Scudraketten een verschrikkelijke slachting aan te richten in Israël. De herinnering aan de Tweede Wereldoorlog kwam weer boven bij de Joden: sterven door gas! In het hele land waren verzegelde kamers. Aan alle mensen waren gasmaskers uitgereikt. En er werd gebeden; gebeden tot de Bewaker en de Beschermmer van Israël, die in de hemel woont!

Er gebeurde echter iets opmerkelijks. Terwijl Irak al geruime tijd een enorme bedreiging voor Israël vormde, besloot hij plotseling Koeweit aan te vallen. U kent het verloop van de gebeurtenissen.

De Amerikanen en anderen kwamen in actie en versloegen Irak. De Amerikanen plaatsten zelfs antiraketsystemen in Israël om de Joden te beschermen. Terwijl Israël door Irak aangevallen werd, hoefden de Joden niet in actie te komen. Ze hoefden niet te vechten. Andere landen streden hun strijd! Zelfs Israëls grootste Arabische vijanden streden mee tegen Irak en werkten zo zelfs mee aan de bescherming van Israël.

Toch zag Irak kans nog tientallen Scudraketten in Israël te laten neerkomen, maar zij richtten geen massale slachting aan en zij hadden geen lading gas bij zich. Zij richtten wel enorme ravage aan, maar eisten geen dodelijke slachtoffers.

Er was meer. Terwijl Irak al langer een ernstige bedreiging voor Israël vormde, raakte het land eerst in een acht jaar durende oorlog tegen Iran verwickeld. In die tijd kon Irak niets doen tegen Israël. Toen deze strijd tegen Iran voorbij was, had er in de Sovjet Unie een enorme omwenteling plaatsgevonden, waardoor Rusland niet meer in staat was tot een grote oorlog, als de strijd in de Golfoorlog niet naar zijn zin zou zijn. Rusland was niet meer in staat om Irak en de Arabische volken te steunen in hun strijd tegen Israël. Nu konden de Amerikanen zonder ernstige risico's de strijd met Irak aanbinden en tevens Israël beschermen.

De Golfoorlog eindigde op een merkwaardig moment. Terwijl de Jom Kippoeroorlog in 1973 begon op Jom Kippoer, dat is: de grote verzoendag, eindigde de Golfoorlog op Poeriem, het feest dat herinnerde aan de bescherming die God Zijn volk in de tijd van Haman gegeven had, toen deze Haman het plan had het gehele Joodse volk uit te roeien. Wilde God de wereld laten zien, dat Hij nog steeds Dezelfde is en dat het Poeriemfeest niet slechts tot het verleden behoort? Wilde God Zijn volk en de gehele wereld laten zien, dat Hij nog steeds Zijn volk beschermt voor de ondergang en de vernietiging? Zien wij hier in dit alles niet opnieuw Gods bescherming?

Het Poerimfeest mag niet vergeten worden

Hoewel het Poerimfeest niet behoort bij de feesten die God ingesteld heeft bij de Sinai, is het Poerimfeest wel een Bijbels feest, dat zonder ophouden elk jaar gevierd diende te worden. Hoewel het Poerimfeest niet bij de Sinai ingesteld is, is het wel een feest dat onder Gods goedkeuring en wilsbesluit gevierd moest worden. In het vieren van dit feest zouden de Joden zich geplaagd weten voor een belofte van God, namelijk, dat zij nooit uitgeroeid zouden worden, maar altijd zouden blijven bestaan. Wij zien dit in het boek Esther.

“Haman toch, de zoon van Hammedata, de Agagiet, de jodenhater, had de gedachte gekoesterd de Joden uit te roeien en hij had het Poer (dat is het lot) geworpen om hen te vernietigen en uit te roeien, doch toen Esther tot de koning gekomen was, beval deze schriftelijk, dat het boze plan dat hij tegen de Joden beraamd had, op zijn eigen hoofd zou neerkomen. Hem nu en zijn zonen heeft men op een paal gespietst. Daarom noemt men deze dagen Poerim, naar het woord Poer (lot). Hierom, vanwege al de woorden van deze brief en om wat zij in dit opzicht zelf gezien hadden en om wat hun wedervaren was, bepaalden de Joden en namen als inzetten aan voor zichzelf en hun nakomelingen en voor allen die zich bij hen zouden aansluiten, dat zij, zonder ooit over te slaan, deze beide dagen jaarlijks zouden vieren, zoals te hunnen opzichte geschreven was, en op de voor hen aangegeven tijd, en dat deze dagen zouden herdacht en gevierd worden in elk geslacht, in elke familie, in elk gewest, in elke stad, zodat deze Poerimdagen uit het midden der Joden niet zouden verdwijnen, noch hun gedachtenis zou ophouden bij hun nakomelingen.” (Esther 9:24–28)

Wij leven in een bijzondere tijd. Vaak kijken wij terug naar de geschiedenis van Israël in het Oude Testament. Vaak zeggen wij: “Toen, ja toen deed God grote dingen...” Is het teveel gevraagd om te zeggen, dat God opnieuw, maar nu in onze tijd, grote tekenen

doet? Is het te veel gevraagd om te erkennen, dat Gods hand weer duidelijk zichtbaar is geworden?

Wij leven in een tijd waarin veel profetieën in vervulling gaan. Een groot aantal profetieën is de afgelopen tientallen jaren al in vervulling gegaan, zoals wij hierna nog zullen zien. Er gaan zelfs profetieën in vervulling in de tijd waarin wij nu leven. God doet weer grote dingen, net als in vroeger dagen.

Hoe komt het dat Israël er nog altijd is? Het antwoord is: God. Wie zorgt er voor dit volk? God! En... wie zorgt er voor ons? Diezelfde God! Misschien werkt Hij bij ons niet op de manier zoals Hij het bij Israël doet, maar Hij is wel bij ons en staat ons terzijde.

Tweede belofte: De Thora zal nooit verdwijnen

De Thora, de wet, het Woord van God zal nooit uit het midden van het volk Israël verdwijnen. God wist, dat een aantal Joden Zijn Woord (de Bijbel) zou vergeten en van Hem zou afdwalen. Hij wist ook, dat er nooit een tijd zou komen, waarin werkelijk alle Joden van Zijn Woord zouden afdwalen. Nooit zou er een tijd aanbreken waarin alle Joden de Thora, de wet, het Woord van God zouden vergeten en negeren. God had dit meerdere malen duidelijk gezegd.

“Wanneer dan vele rampen en benauwdheden hen treffen, dan zal dit lied tegen hen getuigenis afleggen, want het zal in de mond van hun nageslacht niet verstommen. Immers, Ik ken de gezindheid die zij heden koesteren, voordat Ik hen breng naar het land, dat Ik hun onder ede beloofd heb.” (Deuteronomium 31:21)

Over welk lied gaat het hier? Het is het lied van de Thora, het Woord van God. Dit woord zal nooit in hun mond verstommen, zegt God. Het is zeer verdrietig om te zien, dat terwijl de heilige God zo duidelijk heeft gezegd dat Zijn Woord niet uit de mond

van de Joden zou wijken, veel christenen durven zeggen, dat de Joden het Woord van God niet kennen. Hiermee verheffen deze christenen zich boven de Joden. Hiermee verheffen deze christenen zich ook boven een duidelijke uitspraak van God Zelf. Dit is christelijke hoogmoed. En hoogmoed is zonde!

“En wat Mij aangaat, dit is Mijn verbond met hen, zegt de HERE. Mijn Geest, die op u is, en Mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, zullen niet wijken uit uw mond noch uit de mond van uw kroost, noch uit de mond van het kroost van uw kroost, zegt de HERE, van nu aan tot in eeuwigheid.” (Jesaja 59:21)

God verklaart hier zelfs, dat Zijn Geest tot in eeuwigheid niet van het Joodse volk zou wijken. Wist God dan niet dat een aantal Joden de Here Jezus zou afwijzen? Natuurlijk wist God dat. Maar zelfs hun afwijzen van de Here Jezus betekende niet, dat God Zijn Geest van hen zou afnemen. Dit zou nooit gebeuren, tot in eeuwigheid, zo beloofde God Zelf hen.

Zelfs de uitleg van Gods Woord bleef bewaard

De manier waarop God ervoor gezorgd heeft, dat Zijn Woord bij de Joden bewaard gebleven is, is heel opmerkelijk. Om dit te begrijpen moet u weten, dat de Joden niet alleen leefden met het geschreven Woord van God, zoals wij dit in de Bijbel hebben, maar dat zij ook het mondeling doorgegeven Woord van God hadden. Dit mondeling doorgegeven Woord van God bevatte alle bepalingen over vragen als hoe het geschreven Woord van God uitgelegd en toegepast diende te worden. Om u een voorbeeld te geven: in het geschreven Woord van God staat, dat de Israëlieten offers moesten brengen. Ook staat er in de Bijbel dat Mozes de voorschriften over de wijze waarop de offers gebracht moesten worden, mondeling doorgegeven had. Zie Deuteronomium 12:21 waar staat: “...zoals Ik (dat is God) u geboden heb.” Maar deze geboden of voorschriften waren nooit op papier gezet. Toch waren

zij via Mozes direct van God afkomstig. Hoe zouden de mensen in later tijden, als de tempel van Ezechiël gebouwd zou zijn, weten op welke wijze de offerdienst diende te geschieden, als niemand de voorschriften van Mozes meer kende? Er was immers geen tempel meer, dus hoefde men de voorschriften van Mozes ook niet meer uit te voeren. Het gevolg zou zijn, dat zij vergeten zouden worden.

Dit is een voorbeeld over de offers, maar er zijn natuurlijk veel meer voorbeelden te noemen over de vraag, hoe Joden in later tijden, als zij uit het eigen land verdreven waren en niet meer in de tempel bijeen kwamen, in hun geestelijk leven zouden moeten functioneren.

Na de verwoesting van de tempel in 70 na Christus, toen de Joden als gevolg van de verstrooiing de instructies van Mozes – dus: van God Zelf – dreigden te vergeten, stichtte een Joodse geleerde in het Israëliische plaatsje Javne (Jamnia) een leerschool, waar de Joodse leer werd bestudeerd en onderwezen. Gelijktijdig ontstonden er ook in andere plaatsen dergelijke leerscholen. In die tijd ontstonden allerlei verzamelingen met uitspraken van rabbijnen en overleveringen. Omstreeks het jaar 200 bracht rabbi Jehoedah HaNasi al deze verzamelingen bijeen en maakte er één geheel van: de Misjna. Hierin stonden de instructies die Mozes gegeven had en hoe de Israëlieten die in de laatste tijd van de tempel toegepast hadden. Dit boekwerk noemden zij de Misjna, wat “herhaling” betekent.

Vervolgens gingen Joodse geleerden dit boekwerk van commentaar voorzien. Dit commentaar heet de Gemara. Tenslotte werden Misjna en Gemara weer samengevoegd in een nieuw boekwerk, dat de Talmoed genoemd werd. Voor ons als christenen betekent dit, dat zij een boekwerk samengesteld hebben over het Joodse leven in de tijd van de Here Jezus. Terwijl veel christenen een houding aannemen, alsof zij niets te maken hebben met de Talmoed, terwijl in de tijd dat de christenen de Joden vervolgden

de Talmoed vaak verbrand is, is het juist de Talmoed, die ervoor zorgt, dat wij veel zaken uit het leven van de Here Jezus beter begrijpen. De Talmoed zorgt er echter niet alleen voor dat wij veel zaken uit het leven van de Here Jezus beter begrijpen, hij zorgt er ook voor, dat wij veel andere zaken uit de Bijbel beter leren verstaan.

In de tijd dat er vervolging uitbrak, namen de Joden hun boeken als Bijbel en Talmoed op en vertrokken naar andere plaatsen. Als in het ene land deze boeken verbrand zouden worden, werden de boeken naar veilige oorden gebracht, opdat ze voor het nageslacht bewaard zouden blijven. Op deze wijze zorgde God Zelf ervoor, dat Zijn Woord en de uitleg van Zijn Woord, de bedoeling en de betekenis ervan, altijd bewaard gebleven zijn. Gods Woord is vervuld: de Joden hebben nog steeds Gods Woord!

Hiermee verbonden is de Hebreeuwse taal

Na de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Christus werden de Joden verspreid over alle landen der wereld. In die landen konden ze niet meer hun eigen taal spreken, maar moesten ze de taal leren van de volken bij zij nu leefden. Zo werden de Joden op den duur volledig ingelijfd bij de volken bij wie zij woonden. De Joden in Nederland spreken Nederlands, net als u en ik. De Joden in Duitsland spreken Duits. In Engeland en in Amerika spreken zij Engels, in Frankrijk Frans en in Spanje Spaans, enz. Hun eigen Hebreeuwse taal werd spoedig een dode taal. De Hebreeuwse taal werd alleen nog gebruikt om de Bijbel in de grondtaal te lezen en te bestuderen en om de gebeden op te zeggen, die dan uit een boek gelezen werden. Er was echter niemand meer die de Hebreeuwse taal nog als moedertaal had. Het Hebreeuws was een “heilige” taal geworden, waarvan sommige orthodoxe Joden zelfs meenden, dat zij te heilig was om in het gewone leven ooit nog gebruikt te worden.

Vandaag leven wij in de wereld met een wonder, waaraan bijna niemand meer aandacht lijkt te besteden. De dode Hebreeuwse taal is tot leven gekomen. Hij is “uit de doden opgestaan”. Op dit moment spreken meer dan vijf miljoen mensen deze taal. Het is hun moedertaal. Kleine kinderen in Israël leren niet de taal van het land waaruit hun ouders kwamen. Neen, zij leren de Hebreeuwse taal. Op school en op het werk wordt Hebreeuws gesproken. De krant is in het Hebreeuws. Radio en TV hebben hun uitzendingen in het Hebreeuws. En dan te bedenken, dat het Hebreeuws gedurende 1700 jaar een dode taal geweest is, dat wil zeggen: een taal die door niemand gesproken werd!

Het feit dat het Hebreeuws weer een levende taal is, die weer net als in de tijd van de Bijbel gesproken wordt, is een wonder en is te danken aan één man: Eliëzer Ben-Jehuda. Als u vandaag hoort hoe het Nederlands enkele honderden jaren geleden uitgesproken werd, kunt u zich toch niet voorstellen, dat wij de Nederlandse taal van bijna 2000 jaar geleden zouden gaan spreken? Dat kan niet meer. De taal heeft een ontwikkeling meegemaakt en de klok kan niet meer teruggedraaid worden. Zo is het echter niet met de Hebreeuwse taal. De Hebreeuwse taal van vandaag is de taal van 2000 jaar geleden, die natuurlijk aangevuld is met nieuwe woorden uit de moderne tijd, zoals bijvoorbeeld de woorden telefoon, autobus, radar, radio, enz.

Vóór het ontstaan van de Staat Israël in 1948 was de Hebreeuwse taal al nieuw leven ingeblazen, zodat de Joodse Staat vanaf zijn begin meteen zijn eigen, oude, Hebreeuwse taal had. Deze taal was het werk van Ben-Jehuda, die in 1858 in Rusland geboren was. Eigenlijk heette hij Eliëzer Perlman. Later veranderde hij zijn naam in een Hebreeuwse naam en heette hij voortaan Ben-Jehuda.

Ben-Jehuda zag het als zijn levenstaak om ervoor te zorgen, dat de oude, dode Hebreeuwse taal weer een levende taal zou worden.

Het ging om een taal die door de Joden in Israël gesproken moest worden, net zoals dit het geval was in de dagen van de Bijbel. Hij had er moeite mee, dat de Joden in zo'n zeventig talen van de volken op aarde konden spreken, maar niet in hun eigen, oude Hebreeuwse taal. Om zijn doel te verwezenlijken, ging hij in 1881 met zijn vrouw Deborah in Jeruzalem wonen. Jeruzalem was toen deel van het Ottomaanse rijk van de Turken. Er was grote armoede in de stad.

De eerste daad van Ben-Jehuda in Jeruzalem was het uitgeven van een eigen Joodse krant. Deze krant was natuurlijk nog niet in het Hebreeuws, want het Hebreeuws bestond nog niet. Hierna werkte Ben-Jehuda 41 jaar lang 18 uur per dag om zijn levenstaak verwezenlijkt te krijgen. Dit was een zeer zware opgave, want hij leed aan TBC. Zijn vrouw stierf. Enkele van zijn kinderen stierven. Er was vijandschap van verschillende orthodoxe burens en van de Turkse regering, die hem zelfs gevangen zette.

Een dode taal kwam tot leven

Eliezer Ben-Jehuda ging echter door. Hij slaagde er in om de Hebreeuwse taal, die 1700 jaar een dode taal geweest was, weer tot leven te brengen. U mag dit gerust de "opstanding" van de dode taal noemen. U mag hierin zeker ook de hand van God zien, die niet alleen in tijden hierna de Joden uit de gehele wereld naar het land der vaders zou terughalen, maar er ook voor zorgde, dat al die mensen, die vanuit de verschillende landen waaruit zij kwamen, allemaal andere talen spraken, in Israël door de nieuwe taal aan elkaar verbonden waren. Alle mensen die het land binnenkomen, moeten eerst naar school om de taal te leren! Het gezin van Ben-Jehuda was de eerste familie die na de eerste eeuw weer Hebreeuws sprak.

Wat moet het een Godswonder voor Ben-Jehuda geweest zijn, toen zijn eigen kinderen als eersten in het toenmalige "Palestina"

weer de oude Hebreeuwse taal spraken. Wat moet het ook een teleurstelling geweest zijn, dat zijn oudste zoon, die hij “Ben Zion” (zoon van Zion) genoemd had en die men alleen de nieuwe Hebreeuwse taal leerde, weigerde om ook maar één woord te spreken. Toen hij drie jaar oud was, had hij nog nooit een woord gesproken. Maar wat moet het ook een Godswonder voor hem geweest zijn, toen ze in het gezin een beetje ruzie hadden over het wel of niet spreken van het Hebreeuws, de jongen ineens naar zijn vader toe rende, de armen om zijn nek sloeg en zijn eerste woorden sprak. Wat zei hij? “Abba, abba” (Papa, papa).

Op een dag liepen Ben-Jehuda en zijn vrouw Deborah door de nauwe straatjes van Jeruzalem en spraken in de nieuwe, oude Hebreeuwse taal met elkaar. Er passeerde hen een journalist, die vreemd opkeek toen hij deze mensen hoorde spreken in een taal die hij niet kende. In het Jiddisch (Joods-Duits) vroeg hij welke taal zij spraken. “Hebreeuws” zei Ben-Jehuda. De journalist reageerde met: “Dat kan toch niet. Die taal is al bijna 2000 jaar dood. Er is geen mens die Hebreeuws spreekt.” Ben-Jehuda antwoordde: “Je vergist je. Ik leef. Mijn vrouw leeft en wij spreken Hebreeuws. Daarom is de Hebreeuwse taal weer een levende taal.”

De familie Ben-Jehuda maakte in die beginperiode een moeilijke tijd mee. Zij waren de enigen in Jeruzalem, ja in de gehele wereld, die Hebreeuws spraken. Zij konden met niemand in de nieuwe oude taal converseren. Orthodoxe Joden gingen de familie Ben-Jehuda uit de weg en bespotten Eliezers verlangen om van een dode taal weer een levende taal te maken. Zoiets was nog nooit, met welke taal dan ook, in de wereld gebeurd. Deze orthodoxe Joden geloofden dat de heilige Hebreeuwse taal niet verlaagd mocht worden om door de mensen op straat gesproken te worden.

Ben-Jehuda was vastberaden om van de oude Hebreeuwse taal weer een levende taal te maken, die door de mensen in “Palestina” gesproken zou worden. Hij verwachtte, dat er eens, bij een

volkstelling, een moment zou zijn, dat alle Joden als moedertaal “Hebreeuws” zouden invullen.

Ben–Jehuda reisde stad en land af en bezocht de grote bibliotheken van de wereld op zoek naar verloren Hebreeuwse woorden. Daarnaast had hij de beschikking over de Bijbel en over oude Hebreeuwse gebedenboeken. Hierdoor kon hij de taal zoals die in de tijd van de Here Jezus gesproken werd, reconstrueren. Hij moest aan deze taal natuurlijk wel nieuwe woorden toevoegen; woorden die 2000 jaar geleden nog niet bekend waren, zoals radio, televisie, autobus, enz. Deze nieuwe woorden maakte hij zelf.

Ben–Jehuda heeft een groot werk verricht en deed dit onder zware lichamelijke spanning. Als gevolg van de TBC kon hij vaak niet meer zitten en moest hij staande zijn werk verrichten.

Het einde van Ben–Jehuda’s leven is opmerkelijk. Zoals wij in zijn leven verschillende wonderen van God zien, zo zien wij ook een teken van God bij zijn sterven. Toen hij stierf was hij net bezig met het werk aan het Hebreeuwse woord *něfesj* (ziel). Met dit woord is één van de grootste zielen van het latere Jodendom heengegaan. Hij heeft iets heel bijzonders achtergelaten: de Hebreeuwse taal, de taal van de Bijbel, de taal van Abraham en Mozes, de taal van Petrus en Paulus, ja, de taal van de Here Jezus. Vandaag spreken de Joden in Israël allemaal weer deze taal. In deze taal, die nu hun moedertaal is, lezen zij het Woord van God, de Bijbel, die het Woord van de hemelse Vader is. In de moedertaal lezen wat de hemelse Vader je doorgeeft, dat is inderdaad de ziel van het Jodendom. Daar heeft Ben–Jehuda aan meegewerkt. Hij heeft meegewerkt, dat het Woord van God niet als een stoffig boek in een dode taal aan ons is doorgegeven, maar als een levend en krachtig Woord in een levende taal. Ter nagedachtenis aan Ben–Jehuda is er een belangrijkste straat in Jeruzalem naar hem genoemd.

Derde belofte: De sabbat zal altijd blijven bestaan

De sabbat zal altijd blijven bestaan als het teken van het verbond dat God met Israël gesloten heeft. Er is maar één volk op aarde dat de laatste dag van de week en dan nog wel volgens de Bijbelse opgave (Genesis 1) van zonsondergang tot zonsondergang eerbiedigt: het Joodse volk. Christenen hebben de eerste dag van de week (de zondag) als rustdag, doch niet van zonsondergang tot zonsondergang, maar van middernacht tot middernacht.

Islamieten hebben de zesde dag van de week (de vrijdag) als heilige dag. Het zijn alleen de Joden die de zevende dag als heilige dag aan God toegewijd hebben. Zij doen dit in een duidelijke opdracht, die God niet aan de christenen, maar aan de Israëlieten gegeven heeft.

“Ik ben de HERE, uw God, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heb... Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de HERE, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont.” (Exodus 20:2,8–10)

Ook al worden deze woorden in veel kerken gelezen, er is geen niet-Jood die kan zeggen, dat zijn voorgeslacht als slaaf in Egypte was en daar door God Zelf uit bevrijd is. Dit kan niet geestelijk bedoeld zijn, want dan zou het verbod om te werken ook geestelijk bedoeld zijn!

“De Israëlieten zullen de sabbat onderhouden, door de sabbat te vieren, zij en hun nageslacht, als een altoosdurend verbond. Tussen Mij en de Israëlieten is deze een teken voor altoos.” (Exodus 31:16)

De opdracht om de sabbat te houden heeft God niet aan de gehele mensheid gegeven, maar alleen aan de Israëlieten. Let op wat er

staat:

“De Israëlieten zullen de sabbat onderhouden, zij en hun nageslacht. Tussen Mij en de Israëlieten is deze een teken voor altoos.”

De sabbat is een teken, dat God een verbond met de Israëlieten gesloten heeft. Toen de Gemeente van Jezus Christus nog voor het grootste deel uit Joden bestond, vierden deze christenen net als de andere Joden de sabbat als rustdag. Toen de Gemeente voornamelijk uit niet-Joden bestond, vierden zij niet langer de sabbat, maar hadden zij de zondag als dag van rust en als dag die zij aan God toewijdden. Gods belofte is vervuld: de sabbat is er nog steeds.

Vierde belofte: Het land Israël

Het land Israël zal voor altijd aan het volk Israël toebehoren. God is de grote Eigenaar van het land, dat wij kennen als het land Israël. God heeft dit land als een geschenk aan de nakomelingen van Abraham gegeven, zoals wij hierna nog zullen zien. Er was echter een voorwaarde verbonden aan het verblijf van de Israëlieten in het land. Hoewel zij het land als een eeuwigdurende bezitting hadden gekregen, zouden zij er niet altijd mogen wonen. Het land is een heilig land. Alleen als de Joden heilig leefden, waren zij geschikt om in het heilige land te wonen. Zodra de Joden onheilig zouden leven, dat wil zeggen: zodra de Joden zich niet zouden houden aan het Woord van God, zouden zij ongeschikt zijn om in het land te wonen en zou het land hen “uitspuwen”.

“Neemt dan al mijn inzetten en al mijn verordeningen nauwgezet in acht, opdat het land, waarheen Ik u breng om daarin te wonen, u niet uitspuwe. Wandelt niet naar de inzetten van het volk, dat Ik voor u uit verdrijf: want al deze dingen hebben zij gedaan, zodat Ik een afschuw van hen gekregen heb. Maar tot u zei Ik: gij zult hun land in bezit nemen en Ik zal het u geven om het te

bezitten, een land vloeiende van melk en honig; Ik ben de HERE, uw God, die u van de andere volken heb afgezonderd.” (Leviticus 20:22–24)

Het land is een heel bijzonder land. “Want de HERE, uw God, brengt u in een goed land, een land van beken, bronnen en wateren, die in de dalen en op de bergen ontspringen; een land van tarwe en gerst, van wijnstokken, vijgenbomen en granaatappelen; een land van olierijke olijfbomen en honig; een land, waarin gij niet in armoede uw brood zult eten, waarin gij aan niets gebrek zult hebben; een land, waarvan de stenen ijzer zijn en uit welks bergen gij koper zult houwen.” (Deuteronomium 8:8,9)

God liet het volk bij monde van Mozes weten, dat zij als gevolg van hun zonden eens uit het beloofde land verdreven zouden worden. Dit betekent echter niet, dat het land daarna niet meer hun eigendom zou zijn. Als iemand vandaag mijn fiets steelt en ik moet morgen lopen en ik zie dan een vreemde op “mijn” fiets rijden, dan zeg ik niet, dat het mijn fiets niet meer is omdat er iemand anders op rijdt. De fietser kan wel zeggen, dat hij de nieuwe eigenaar is, maar ik zeg, dat hij een dief is, dat hij de fiets gestolen heeft en dat de fiets nog steeds van mij is.

Toen de Joden uit het beloofde land verdreven werden, kwamen de Arabieren en pikten het land in. Zij hebben het gestolen van de Joden. Nu kunnen zij wel zeggen, dat het hun bezit is, omdat zij het gestolen land al zo lang in bezit hebben, het is en blijft gestolen en de wettige eigenaars zijn nog steeds de Joden. In de ogen van veel mensen van de wereld zal dit een “kronkelredenering” zijn. God redeneert echter ook zo. Overigens mogen wij het eigendomsrecht in de huidige strijd tussen Israël en de Palestijnen geestelijk/godsdienstig benaderen, omdat de Islamieten dit ook doen. Zij maken vanuit de Koran bezien aanspraken op het land en wij mogen op grond van de Bijbel zeggen, dat de Joden recht op het land hebben.

Wie gelden als Abrahams nageslacht?

“En de HERE zei tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven.” (Genesis 13:14,15)

Tot de nakomelingen van Abraham behoorden niet alleen Izaäk, maar ook Ismaël. Later kreeg Abraham nog een aantal nakomelingen. Nu komt hier een moeilijkheid: al deze nakomelingen van Abraham waren de voorvaderen van de Arabieren. Beloofde God dat de Arabieren ook eigenaar van het land zouden zijn? Het antwoord op deze vraag wordt heel duidelijk gegeven.

“Maar God zei tot Abraham: ...door Izaäk zal men van uw nageslacht spreken.” (Genesis 21:12) De lijn van Abrahams nageslacht loopt niet via de Arabische volken, maar alleen via Izaäk en Jakob en hun nakomelingen, de Israëlieten! Alleen de Israëlieten zijn de wettige eigenaren van het land, zo laat de Bijbel weten.

Dit is in overeenstemming met het volgende uit de Bijbel: *“Hij gedenkt voor eeuwig aan zijn verbond, (het woord, dat Hij gebood aan duizend geslachten) dat Hij met Abraham sloot, en aan zijn eed aan Izaäk; ook stelde Hij het voor Jakob tot een inzetting, voor Israël tot een eeuwig verbond, toen Hij zei: u zal Ik het land Kanaän geven als het u toegemeten erfdeel.”* (Psalm 105:8–11)

Duidelijk staat hier, dat het land Kanaän gegeven is aan Abrahams nakomelingen in de lijn van Izaäk en Jakob; dus niet in de lijn van de andere kinderen van Abraham (de Arabieren)!

God wist, dat er een tijd zou komen, waarin de Israëlieten niet in hun eigen land zouden wonen. God had aangekondigd, dat er dan andere volken in hun land zouden wonen en dat in die tijd het

land verwoest zou worden. Het land zou echter blijven wachten op de massale terugkeer van de Joden, terwijl er toch ook altijd Joden in het land zouden wonen! Het land bleef wachten op de terugkeer van de Joden, opdat zij het land weer zouden herstellen. De andere bewoners hebben het land geplunderd en verwoest, maar niet herbouwd. De Joden hebben het verwoeste land weer opgebouwd.

De verwoesting van het land zou van Godswege geschieden. God had gezegd: *“Uw steden zal Ik tot een puinhoop maken en uw heiligdommen verwoesten en Ik wil niet meer uw liefelijke reuk ruiken. Ik zelf zal het land verwoesten, zodat uw vijanden, die daarin wonen, zich daarover zullen ontzetten. En u zal Ik onder de volken verstrooien en Ik zal achter u het zwaard trekken, en uw land zal een woestenij zijn en uw steden een puinhoop.”* (Leviticus 26:31–33)

Het land wachtte op de Joden!

Vanaf de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Christus en de daarop intredende ballingschap van de Joden die tot 1948 duurde, hebben veel volken getracht iets van het land te maken. Mensen uit andere landen zijn er komen wonen. Mensen hebben geprobeerd het land te koloniseren, maar het lukte hen niet. In alle andere landen waar mensen dit probeerden, lukte het wel. Hier lukte het niet. Vreemd?

Christenen en Islamiëten zeiden dat het land een heilig land was. Toch zijn beide groepen er niet in geslaagd iets moois van het land te maken, ondanks het feit, dat beide groepen geruime tijd het land in bezit hadden. Mensen hebben geprobeerd het land te herbouwen, maar het lukte niet. Hoe kwam dat?

Als wij de tijd van de Kruisvaarders niet meetellen, hebben de nakomelingen van Ismaël, de Arabieren, ongeveer 1500 jaar over het land geheerst. In de natuurlijke lijn waren zij nakomelingen van Abraham. God had hen echter uitgeschakeld in de geestelijke

lijn. God had gezegd, dat alleen de nakomelingen van Izaäk en Jakob het land zouden beërven. Het gevolg was, dat het land deze Arabische leiders niet als eigenaars “herkende”. Gedurende deze periode van 1300 jaar heeft het land er woest en verlaten bij gelegen. De Arabieren zeiden wel, dat zij ook recht op het land hadden, maar het land “herkende” hen niet en bleef woest en verlaten!

Telkens kwamen er zogenoemde “natuurlijke” gebeurtenissen, die de herbouw verhinderden of verwoestten. Er kwamen aardbevingen, sprinkhanenplagen, ziekten, vijandelijke legers, gevechten, enz. Toen de eerste Joodse kolonisten uit de ballingschap terugkeerden, vonden zij een “uitgekleed” land, dat in niets meer herinnerde aan het land van melk en honing, dat mooi en schoon was. Deze kolonisten begonnen aan de herbouw. En het wonder geschiedde. Het leek wel of het land de nieuwe kolonisten “herkende” en zag, dat het Joden waren, die de wettige eigenaars van het land waren. Ineens lukte de herbouw wel. Is dit toeval of de hand van God?

God heeft ook deze belofte vervuld: het land is van de Joden en wordt weer opgebouwd.

Vijfde belofte: De Naam van God zal in het land blijven

“En de HERE zei tot Salomo: Ik heb uw gebed en uw smeking gehoord, die gij voor Mijn aangezicht opgezonden hebt; Ik heb dit huis dat gij gebouwd hebt, geheiligd door Mijn Naam daar voor altijd te vestigen, en Mijn ogen en Mijn hart zullen daar te allen tijde zijn.” (1 Koningen 9:3)

Er is een schijnbare tegenspraak in deze tekst met de woorden uit Ezechiël 10 en 11. Daar lezen wij, dat de heerlijkheid des HEREN in de tijd van de Babylonische ballingschap de tempel verlaten

heeft, terwijl het eind van de profetie van Ezechiël ons zegt, dat deze heerlijkheid des HEREN pas in het laatst der dagen zal terugkeren. Ezechiël kondigt dit vertrek van de heerlijkheid des HEREN als volgt aan:

“Toen verhief zich de heerlijkheid des HEREN van boven de cherub en begaf zich naar de dorpel van de tempel, en de tempel werd vervuld met de wolk, en de voorhof was vol van de glans van de heerlijkheid des HEREN.

Toen ging de heerlijkheid des HEREN weg van de dorpel van de tempel en ging staan boven de cherubs. De cherubs hieven hun vleugels op, onder het heengaan verhieven zij zich voor mijn ogen van de grond, en de raderen met hen. Bij de ingang van de Oostpoort van het huis des HEREN hielden zij stil, en de heerlijkheid van de God van Israël was boven over hen... Toen verhieven de cherubs hun vleugels met de raderen naast zich, terwijl de heerlijkheid van de God van Israël boven over hen was; de heerlijkheid des Heren steeg op uit het midden der stad en plaatste zich op de berg die ten oosten van de stad ligt.” (Ezechiël 10:4,18,19; 11:22,23)

De heerlijkheid en de Naam van God

Wij moeten letten op het volgende: Ezechiël vertelde, dat ten tijde van de Babylonische ballingschap de **Heerlijkheid des HEREN** de tempel verlaten had en via de Olijfberg de stad verlaten had. De heerlijkheid des Heren is de openbaring van God die wij vaak “de shekinah”, de wolkkolom noemen. Ezechiël vertelt dus, dat de **wolkkolom** verdwenen is uit de tempel. Dat is in overeenstemming met het feit, dat in de tweede tempel, dat is de tempel na de Babylonische ballingschap, die later de tempel van Herodes genoemd werd, het heilige der heiligen leeg was. In de tijd dat de Here Jezus op aarde was, was het heilige der heiligen leeg. De ark des verbonds was bij de Babylonische ballingschap

verdwenen. Hij zal pas terugkeren bij de komst van de Messias en de bouw van de derde tempel in het Messiaanse rijk.

Maar 1 Koningen 9:3 zegt niet, dat de heerlijkheid des HEREN voor altijd aan de tempelberg verbonden zal zijn, maar dat de **Naam des HEREN** voor altijd aan de tempelberg verbonden zal zijn. De heerlijkheid des Heren is verdwenen, maar de Naam des Heren is gebleven. Gods “eigendomsstempel” blijft op de tempelberg gedrukt! De tempel is verwoest, maar er is ook een stukje herinnering als overblijfsel van de tempel gebleven: de Westelijke muur, die voorheen “de Klaagmuur” genoemd werd. Dit stukje grond is altijd heilig gebleven, omdat Gods Naam eraan verbonden is. Hier is Gods Naam. Hier is Gods hart. Hier zijn Gods ogen, zoals 1 Koningen 9:3 ons laten weten. Daarom kun je hier nog altijd voor Gods aangezicht verschijnen. Daarom is het zo ongelooflijk vernederend voor God, dat juist voor Zijn ogen en bij Zijn hart een Islamitisch heiligdom op de tempelberg staat. Rabbi Acha heeft eens de volgende woorden uit het Hooglied op God en op deze plaats toegepast. De woorden uit Hooglied luiden: “*Zie, Hij staat achter onze muur...*” (Hooglied 2:9)

Terwijl de Nazi's in de Tweede Wereldoorlog onderweg waren om met hun met bloed besmeurde handen de Klaagmuur aan te raken, werden zij tot stilstand gebracht en kwamen nooit bij de Klaagmuur aan. Terwijl de Arabieren van 1948 tot 1967 veel synagogen en leerhuizen van de Joden in Jeruzalem vernield hebben, hebben zij de Klaagmuur niet aangeraakt. Hier, achter de muur stond de God van Israël. Hier is Hij nog altijd. Ieder die ooit bij deze muur gestaan heeft, hem aangeraakt heeft, er gebeden heeft, begrijpt iets van de ervaring van Jakob, die op dezelfde plaats stond.

“Toen Jakob uit zijn slaap ontwaakte, zeide hij: waarlijk, de HERE is aan deze plaats, en ik heb het niet geweten. En hij vreesde en zei: hoe ontzagwekkend is deze plaats. Dit is niet anders dan een huis

Gods, dit is de poort des hemels.” (Genesis 28:16,17)

Vaak wordt aangenomen, dat Jakob in de plaats Bethel was. Volgens de Joodse leer was hij in het latere Jeruzalem en noemde hij de plaats “Beth-El”, dat is “Huis van God”. Het was echter niet de stad die later “Bethel” heette. Zelfs de ruïne en de archeologische opgravingen tezamen met de muur bij de tempelberg vertellen ons, dat dit het “Huis Gods” is, ja, dat het “de poort des hemels” is.

Spoedig zal de dag aanbreken, dat de profetie van Jesaja in vervulling zal gaan. *“En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heen stromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem.”* (Jesaja 2:2,3)

In 1 Koningen 9:3 geeft God in zekere zin de verklaring waarom het land van Israël zo’n bijzonder land is. Het is het land van God. Het is het land, waar God Zelf altijd aanwezig zal zijn, wát er ook gebeurt. Zelfs als de Joden in ballingschap zouden zijn, zou de hemelse Vader in Jeruzalem achterblijven en daar blijven wachten op de terugkeer van Zijn volk.

God heeft “gewacht”

Eigenlijk zien wij hier een heel bijzondere uitwerking van de gelijkennis die de Here Jezus aan Joodse mensen vertelde. Hij vertelde van een vader, die op zijn plaats bleef in zijn eigen huis, terwijl zijn zoon naar een vreemd land vertrok, anders gezegd: “in ballingschap ging”. Wat deed de vader? Reisde hij zijn zoon achterna? Verkocht hij zijn bezit en ging hij ergens anders wonen?

Neen, de vader bleef op zijn post. Hij bleef wachten, totdat zijn zoon terugkeerde. En de zoon kwam terug.

Zo is God op Zijn post gebleven in Jeruzalem en heeft Hij daar bijna 2000 jaar lang gewacht op de verloren zonen en dochters van Zijn volk Israël. En zij kwamen terug. Hun terugkeer betekende grote blijdschap voor deze Vader!

Zo zijn Gods Naam, Gods ogen en Gods hart nooit uit Jeruzalem verdwenen. Zij zijn voor altijd aan de tempelberg verbonden gebleven. Daarom is het zo erg, als er juist op de tempelberg gezondigd werd of wordt, als daar afgoden gediend werden of worden. Daarom is het zo verdrietig, dat er wel vereerders van Allah op deze plaats mogen komen en tot hun god mogen bidden, maar dat de Joden nog steeds niet op de tempelberg mogen komen om er te bidden. Wat dat betreft wacht deze Vader nog steeds op het moment, dat Zijn zonen ook hier dicht bij Hem mogen, kunnen en zullen komen.

Die dag zál komen en misschien wel heel spoedig!

God heeft een aantal bijzondere beloften gedaan. In onze tijd zien wij, hoe trouw God Zich aan de vervulling van deze beloften gehouden heeft. De vervulling van deze beloften maken ons duidelijk, dat wij in profetische tijden leven, zoals wij hierna steeds duidelijker zullen zien. Gods Woord, de Bijbel is betrouwbaar, zo blijkt uit de duidelijke vervulling van deze duizenden jaren oude beloften. Ze maken ons duidelijk dat zowel God als Zijn Woord (de Bijbel) absoluut betrouwbaar en geloofwaardig zijn. Zij maken ons duidelijk, dat wij ons vertrouwen zonder schroom in God en Zijn Woord kunnen stellen.

2. Een zegen en een vloek

Wij keren terug naar het begin van de geschiedenis van het volk Israël, toen het volk nog onder leiding van Mozes in de woestijn was. Mozes maakte het volk duidelijk, dat er twee mogelijkheden voor hen waren.

“Zie, ik houd u heden zegen en vloek voor: zegen, wanneer gij luistert naar de geboden van de HERE, uw God, die ik u heden opleg; maar vloek, indien gij naar de geboden van de HERE, uw God, niet luistert en afwijkt van de weg die ik u heden gebied, door het achterna lopen van andere goden, die gij niet gekend hebt.”
(Deuteronomium 11:26–28)

Later heeft Mozes deze boodschap opnieuw uitgesproken.

“Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade: doordat ik u heden gebied de HERE, uw God, lief te hebben door in Zijn wegen te wandelen en Zijn geboden, inzettingen en verordeningen te onderhouden, opdat gij leeft en talrijk wordt en de HERE, uw God, u zegene in het land, dat gij in bezit gaat nemen. Maar indien uw hart zich afwendt en gij niet luistert doch u laat verleiden en u voor andere goden nederbuigt en hen dient, dan verkondig ik u heden, dat gij zeker te gronde zult gaan; niet lang zult gij leven in het land, dat gij na het overtrekken van de Jordaan in bezit gaat nemen.

Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht, door de HERE, uw God, lief te hebben, naar Zijn stem te luisteren en Hem aan te hangen, want dat is uw leven en waarborg voor een langdurig wonen in het land, waarvan de HERE uw vaderen, Abraham, Isaäk en Jakob, gezworen heeft, dat Hij het hun geven zou.” (Deuteronomium 30:15–20)

Toen Mozes dit zei, had nog nooit iemand van een ballingschap of deportatie gehoord. Dát is profetie! Zó heeft Nostradamus, die door velen als een “profeet” gezien wordt, niets voorspeld.

De ene mogelijkheid, de vloek, hebben de Israëlieten veelvuldig ervaren in al de jaren van hun bestaan. De andere mogelijkheid, de zegen, hebben zij echter zeer weinig ervaren. God wist, dat Zijn volk hardnekkig was en Hem regelmatig zou verlaten. Om die reden had God tevoren bekendgemaakt, dat de echte zegen pas zou komen als de Messias, de Vredevorst, op aarde zou zijn. Als Israël zowel verlost zal zijn van zijn vijanden als van zijn zonden, zal er een tijd van grote zegen en voorspoed voor hen aanbreken.

De vloek is ook gekomen. Er zijn twee bijzondere perioden in de geschiedenis van het Joodse volk, waarin wij deze vloek heel duidelijk zien. In beide perioden werden de Joden uit hun land verdreven en hebben zij zwaar geleden als straf voor hun zonden. De eerste periode was de tijd van de Babylonische ballingschap, die in 586 voor Christus begon. De tweede periode begon in 70 na Christus, toen de Romeinen het Joodse volk in ballingschap wegvoerden.

Na die tweede wegvoering heeft het land er vijftienhonderd jaar lang woest bijgelegen. De steden en de dorpen waren verwoest. In het hele land waren alleen ruïnes en puinhopen te vinden. Het land lag braak. Bossen waren gekapt. En er was bijna geen mens te vinden in het land. Alleen kon je hier en daar een groepje bedoeïenen vinden.

Wat een tegenstelling met de tijd van zegen die er in het verleden ook was, toen het volk trouw God diende. De tijd van koning Salomo bijvoorbeeld was een tijd van grote voorspoed en welvaart. Ook in later tijd was er sprake van een bloeiperiode. In zijn boek over de Joodse oorlogen vertelt Flavius Josephus hoe Galilea er uitzag in de tijd van de Here Jezus. “Ook al is het gebied van

Galilea klein... het is toch een zeer vruchtbaar land met veel grazend vee. Er groeien veel bomen. Het gehele land is door zijn inwoners gecultiveerd. Er zijn veel steden in Galilea en er zijn zeer veel dorpen waar veel mensen wonen.”

De vloek is in al zijn hevigheid over hen gekomen. Als gevolg van de zonden van het volk werden zij maar liefst twee keer uit het land verbannen en werden de stad Jeruzalem en de tempel twee keer verwoest. Hierdoor konden zij nu al bijna 2000 jaar lang de geboden die God gegeven had en die te maken hadden met de tempel, niet uitvoeren. In hun bestaansgeschiedenis hebben zij inmiddels langer zonder tempel geleefd dan met een tempel. Verder werden zij vervolgd, opgejaagd en uitgeroeid, ja, als insecten verdelgd.

Aankondiging van de vloek

Hoewel God het land Israël als een altoosdurend bezit aan het volk Israël gegeven heeft, betekende dit niet, dat ze er ook altijd mochten wonen. God liet hen weten, dat als zij Hem ontrouw waren, zij nog wel altijd de wettige bezitters van het land der vaders zouden zijn, maar dat zij er niet langer mochten wonen! Het land zou voor altijd hun bezitting zijn. Alleen als zij trouw aan God waren, zouden zij er ook mogen wonen. Als zij Hem ontrouw zouden zijn, zouden zij niet in hun eigen land mogen wonen. Zij zouden er dan uit verdreven worden en er pas mogen terugkeren, als zij weer trouw aan God zouden zijn.

“Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen, dat gij zeker spoedig zult omkomen in het land, dat gij na het overtrekken van de Jordaan in bezit zult nemen; gij zult daarin niet lang leven, maar zeker verdelgd worden; de HERE zal u onder de natiën verstrooien en gij zult met een klein getal overblijven onder de volken, bij wie de HERE u brengen zal; dan zult gij daar goden dienen: werk van mensenhanden, hout en steen, die niet zien, noch

horen noch eten noch ruiken.

En dan zult gij daar de HERE, uw God, zoeken en Hem vinden, wanneer gij naar Hem vraagt met uw ganse hart en met uw ganse ziel. Wanneer het u bang zal zijn en in de toekomst al deze dingen u zullen overkomen, dan zult gij u bekeren tot de HERE, uw God, en naar Hem luisteren. Want de HERE, uw God, is een barmhartig God, Hij zal u niet verlaten noch u verderven en Hij zal niet vergeten het verbond met uw vaders, dat Hij hun onder ede bevestigd heeft.” (Deuteronomium 4:26–31)

In niet mis te verstane woorden kreeg Israël de waarschuwing wat er met hen en met hun land zou gebeuren, als zij ontrouw aan God zouden zijn. Het land zou verwoest worden en het volk zou eruit verdreven worden. Het zou in ballingschap gaan. Deze profetiën zijn letterlijk in al hun hevigheid en verschrikking in vervulling gegaan.

“Neemt dan al mijn inzettingen en al mijn verordeningen nauwgezet in acht, opdat het land, waarheen Ik u breng om daarin te wonen, u niet uitspuwe.” (Leviticus 20:22)

Enkele hoofdstukken verder wordt het nog eens als volgt gezegd:

“Maar indien gij naar Mij niet luistert en al deze geboden niet doet... dan zal Ik ook aldus met u doen en met verschrikking u bezoeken: toring en koorts, die de ogen verteren en het leven doen verkwijnen; dan zult gij tevergeefs uw zaad zaaien, want uw vijanden zullen het eten.

Ik zal Mijn aangezicht tegen u keren, zodat gij voor uw vijanden geslagen zult worden, en die u haten, zullen over u heersen, en gij zult vluchten, zonder dat iemand u vervolgt.

En indien gij desnietteenstaande niet naar Mij luistert, dan zal Ik u blijven tuchtigen wegens uw zonden, tot zevenmaal toe, en uw trotse macht zal Ik breken en uw hemel maken als ijzer en uw land als koper. Dan zal uw kracht tevergeefs verbruikt worden; uw land

zal zijn opbrengst niet geven en het geboomte des lands zal zijn vrucht niet dragen.

Indien gij u tegen Mij verzet en naar Mij niet wilt luisteren, dan zal Ik u nog zevenmaal harder slaan, naar uw zonden; Ik zal het wild gedierte op u loslaten, dat u van kinderen beroven en uw vee uitroeien zal en uw aantal zo zal verminderen, dat uw wegen verlaten zullen zijn.

Indien gij u door deze tuchtiging nog niet tot Mij keert en u tegen Mij blijft verzetten, dan zal ook Ik Mij tegen u verzetten en dan zal Ik u ook zevenmaal slaan wegens uw zonden, en over u een zwaard brengen, dat wraak neemt over het verbond; wanneer gij dan in uw steden bijeenkomt, dan zal Ik de pest onder u zenden en gij zult aan de vijand overgeleverd worden.

En indien gij desondanks niet naar Mij luistert en u tegen Mij blijft verzetten, dan zal Ik Mij met grimmigheid tegen u verzetten en Ik, ja Ik, zal u zevenmaal tuchtigen over uw zonden, en gij zult het vlees uwer zonen eten en het vlees uwer dochters zult gij eten.

En uw hoogten zal Ik verwoesten en uw wierookaltaren uitroeien; Ik zal uw lijken werpen op de lijken uwer afgoden en Ik zal een afkeer van u hebben.

Uw steden zal Ik tot een puinhoop maken en uw heiligdommen verwoesten en Ik wil niet meer uw liefelijke reuk ruiken.

Ik zelf zal het land verwoesten, zodat uw vijanden, die daarin wonen, zich daarover zullen ontzetten.

Maar u zal Ik onder de volken verstrooien en Ik zal achter u het zwaard trekken, en uw land zal een woestenij zijn en uw steden een puinhoop.” (Leviticus 26:14,16–25,27–33; zie ook Deuteronomium 28)

Zelfs het land werd vervloekt

Niet alleen het volk, maar zelfs het land zal door God gestraft worden. “Dan zullen het volgende geslacht (uw zonen, die na u zullen opstaan) en de buitenlander, die van verre komt, wanneer zij de plagen, en de ziekten zien, die de HERE in dit land heeft doen

uitbreken, en dat de gehele bodem er zwavel, zout en vuurbrand is, dat hij niet bezaaid wordt en niets laat uitspruiten en er geen gewas uit opschiet, zoals toen Sodom, Gomorra, Adma en Seboim onderstboven gekeerd werden, die de HERE in Zijn toorn en grimmigheid onderstboven gekeerd heeft, dan zullen alle volken zeggen: waarom heeft de HERE zo met dit land gedaan? Wat betekent deze geweldig brandende toorn?

En men zal antwoorden: omdat zij verlaten hebben het verbond van de HERE, de God hunner vaders, het verbond dat Hij met hen gesloten had toen Hij hen uit het land Egypte leidde... daarom is de toorn des HEREN tegen dit land ontbrand om daarover heel de vervloeking te brengen, die in dit boek opgetekend staat: de HERE heeft hen in toorn en grimmigheid en grote verbolgenheid uit hun land gerukt en hen weggeslingerd naar een ander land, zoals dit thans het geval is.” (Deuteronomium 29:22–25,27,28)

Meer dan 1500 jaar lang heeft het land er zo woest bijgelegen, namelijk vanaf het eind van de Romeinse periode tot aan de terugkeer van de Joden naar het land der vaders. Het land was woest en verlaten. In het hele land woonden nog slechts enkele tienduizenden mensen.

Dit is in groot contrast met de zegen die het land zou beërven, als het volk God trouw zou dienen.

“Want de HERE, uw God, brengt u in een goed land, een land van beken, bronnen en wateren, die in de dalen en op de bergen ontspringen; een land van tarwe en gerst, van wijnstokken, vijgenbomen en granaatappelen; een land van olierijke olijfbomen en honig; een land, waarin gij niet in armoede uw brood zult eten, waarin gij aan niets gebrek zult hebben; een land, waarvan de stenen ijzer zijn en uit welks bergen gij koper zult houwen. Gij zult eten en verzadigd worden en de HERE, uw God, prijzen om het goede land dat Hij u gaf.” (Deuteronomium 8:7–10)

3. Twee bijzondere profetieën

Het is bijna niet te geloven, maar het volk Israël is maar liefst twee keer in ballingschap gegaan. Twee keer zijn zij uit hun land verdreven en werden Jeruzalem en de tempel verwoest. De eerste keer was bij de Babylonische ballingschap in 586 voor Christus. De tweede keer was bij de val van Jeruzalem in 70 na Christus.

Zowel de eerste als de tweede ballingschap waren tevoren door de grote man Gods, de profeet Mozes aangekondigd. Toen Israël het land nog moest binnengaan, kondigde Mozes al aan, dat ze er ook weer uit zouden gaan. Na hem hebben andere profeten dezelfde ballingschappen aangekondigd. Toen zij de beide ballingschappen aankondigden, leken de omstandigheden waaronder het volk leefde, erop te wijzen, dat zo'n ballingschap er nooit zou komen. Toch zijn beide gekomen.

Er zijn twee bijzondere profetieën in de Bijbel, die ons vertellen welke profetieën Mozes over het volk heeft uitgesproken. De ene profetie vinden wij in Leviticus 26. De andere profetie staat in Deuteronomium 28. Er zijn veel overeenkomsten tussen beide hoofdstukken. Er zijn ook opmerkelijke verschillen. Hoe valt dit met elkaar te rijmen? Het antwoord blijkt niet zo erg moeilijk te zijn. Leviticus 26 vertelt grotendeels over de eerste ballingschap, dus: de Babylonische ballingschap die in 586 voor Christus begon en die slechts enkele tientallen jaren duurde. In deze tijd was het volk in ballingschap gegaan naar Babel. Deuteronomium 28 vertelt grotendeels over de tweede ballingschap, die in 70 na Christus begon en die bijna 2000 jaar zou duren, namelijk tot 1948. In deze lange periode was het volk niet slechts naar één land verbannen, maar waren de mensen verstrooid over de gehele wereld.

De grote Joodse geleerde Ramban wees er al op, dat in Leviticus de zonden van het volk beschreven worden, die de aanleiding waren

voor de verwoesting van de eerste tempel en de toenmalige ballingschap, terwijl in Deuteronomium de zonden beschreven worden, die de aanleiding waren voor de tweede ballingschap en de verwoesting van de tweede tempel.

De zonden

In Leviticus wordt in het bijzonder gesproken over het loslaten van Gods inzettingen en verordeningen, en het verbreken van Gods verbond (zoals in Leviticus 26:15). Dit wordt uitvoerig beschreven in Leviticus als geschreven wordt over het volk dat andere goden diende, altaren voor vreemde goden bouwde en zich boog voor de vele afgoden. Deze situatie werd wél in het land gevonden voordat de eerste ballingschap kwam; van deze zonden was echter geen sprake toen de tweede ballingschap aanbrak.

In Deuteronomium wordt echter in het bijzonder gesproken over het niet luisteren naar de stem van de Here God, en het niet onderhouden van al Zijn geboden en inzettingen (zie Deuteronomium 28:15). Nu is er geen sprake van het dienen van de zon en andere hemellichamen, van altaren voor de afgoden of het dienen en aanbidden van vreemde goden. Dit speelde niet bij de Israëlieten in de tijd dat de Here Jezus op aarde was. Ook niet in de tientallen jaren daarna.

Gods wet kan als volgt ingedeeld worden:

1. Er zijn duidelijke verboden, die zeggen wat het volk **niet mag** doen.
2. Er zijn duidelijke geboden, die zeggen wat het volk **wel moet** doen.

In de tijd voor de eerste ballingschap overtraden de Israëlieten met name het eerste. God had verboden om de afgoden te dienen, overspel en bloedschande te plegen. Zij deden het toch.

In de tijd voor de tweede ballingschap overtraden de Joden met name het tweede. God had geboden, dat wil zeggen: God had opdracht gegeven om Hem lief te hebben boven alles en je naaste

als je zelf. Deze geboden hebben de Joden niet uitgevoerd, zoals zij zelf zeggen.

De straf

De straffen die in Leviticus aangekondigd waren en die dus tijdens de eerste ballingschap zouden komen, waren: het zwaard, wilde dieren, pestziekten, hongersnood en ballingschap.

De straffen die in Deuteronomium aangekondigd waren en die dus tijdens de tweede ballingschap zouden komen, waren onder andere:

“Uw zonen en dochters zullen aan een ander volk worden overgeleverd, terwijl gij het met eigen ogen ziet, en de gehele dag naar hen smacht, zonder iets te kunnen doen... Gij zult waanzinnig worden vanwege het schouwspel, dat uw ogen zullen zien... De HERE zal u en de koning, die gij over u hebt aangesteld, naar een volk voeren dat gij niet kent, gij noch uw vaders; aldaar zult gij andere goden dienen, hout en steen. Gij zult een voorwerp van ontzetting worden, een spreekwoord en een spotrede onder alle volken, naar wier land de HERE u wegvoert.” (Deuteronomium 28:32,34,36,37)

Deze tweede ballingschap is hard geweest, zoals Deuteronomium hem aankondigde:

“De HERE zal tegen u doen aanrukken een volk, dat van verre komt, van het einde der aarde, zoals een arend aanzweeft: een volk, waarvan gij de taal niet verstaat, een hardvochtig volk, dat geen grijsaard ontziet en geen knaap genade bewijst.” (Deuteronomium 28:48,50)

Hier wordt duidelijk over de Romeinen geschreven. Realiseer u, dat de Romeinen optrokken onder het vaandel met de arend! De Romeinen kwamen van verre en spraken een voor de Joden

vreemde taal. In Leviticus is van een dergelijke situatie geen sprake in verband met de eerste ballingschap. De Babyloniërs spraken een taal die verwant is aan de taal van de Israëlieten.

De eerste ballingschap zou van korte duur zijn, zo vertelde Leviticus.

“Dan zal het land zijn sabbatsjaren vergoed krijgen, al de dagen dat het woest ligt en gij in het land uwer vijanden zijt; dan zal het land rusten en zijn sabbatsjaren vergoeden. Al de tijd der verwoesting zal het rusten, de rust die het niet gehad heeft gedurende uw sabbatsjaren, toen gij daarin woondet.” (Leviticus 26:34,35)

De profeet Jeremia heeft verteld, dat deze tijd zeventig jaar zou duren.

‘Want zo zegt de HERE: neen, als voor Babel zeventig jaren voorbij zullen zijn, dan zal Ik naar u omzien en Mijn heilrijk woord aan u in vervulling doen gaan door u naar deze plaats terug te brengen.’ (Jeremia 29:10)

Van de tweede ballingschap wordt niet gezegd hoe lang hij zal duren en wanneer hij zal eindigen. Het enige dat de profeten zeiden over de tweede ballingschap, was, dat hij in het laatst der dagen zou eindigen.

Straf in beide perioden

Soms staat een bepaalde profetie zowel in Leviticus als in Deuteronomium. Dit is dan geen vergissing, maar betekent, dat het beschrevene zowel tijdens de eerste als de tweede ballingschap zal plaats hebben. Wij noemen Leviticus 26:29 en Deuteronomium 28:54, waar in beide teksten gesproken wordt over het belegerde volk en de honger, die hen zowat gek zal maken, waardoor liefhebbende moeders tot kannibalisme kunnen overgaan. Jeremia vertelt, dat deze profetie in de tijd van de eerste ballingschap

vervuld is.

“De handen van teerhartige vrouwen kookten haar kinderen; dezen waren haar tot spijs bij de ondergang van de dochter mijns volks.”
(Klaagliederen 4:10)

De geschiedschrijver Flavius Josephus vertelt, hoe deze profetie ook bij de tweede ballingschap in vervulling ging, toen een zekere Miriam, de dochter van Eliezer echt het vlees van haar eigen zoon gekookt en gegeten heeft.

Een ander voorbeeld gaat over de landen waarheen de Joden verstrooid zullen worden. Leviticus deelt mee, dat het volk onder de volken verstrooid zal worden (Leviticus 26:33). Hier gaat het, zoals vers 34 en 35 duidelijk maken, over de ballingschap die slechts zeventig jaar zal duren. Toen was het volk verstrooid onder de Assyriërs, de Babyloniërs en de Perzen. Deuteronomium 28:64 spreekt over de tweede ballingschap en zegt, dat het volk verstrooid zal worden onder alle natiën van het ene einde der aarde tot het andere. Leviticus spreekt dus over een beperkte verstrooiing terwijl Deuteronomium spreekt over een wereldwijde verstrooiing.

Herstel na de ballingschap

Van de eerste ballingschap is niet gezegd, dat God aan het eind ervan de zonden van het volk zou vergeven en dat Hij hen zou liefhebben, net als in de dagen van ouds! Ook werd niet gezegd, dat Hij hen zou bijeen vergaderen, waarheen ze ook verdreven waren. God had niet gezegd, dat ze van de einden der aarde teruggebracht zouden worden. Ze zouden bij de eerste ballingschap immers ook niet naar de einden der aarde weggevoerd worden. Ze zouden alleen naar Babylonië gaan. Ook had God niet gezegd, dat Hij aan het eind van de eerste ballingschap alle twaalf stammen zou terugbrengen. En zo is het ook geschied. Na de eerste ballingschap keerden slechts de twee

stammen, Juda en Benjamin, van het tweestammenrijk Juda terug, evenals slechts een klein gedeelte van het tienstammenrijk Israël. De overige tien stammen keerden niet terug. Het is precies en dus letterlijk gebeurd, zoals Mozes het namens God gezegd had. Dit alles toont de grote nauwkeurigheid waarmee Mozes zijn profetieën uitsprak. Dit alles toont de grote en absolute betrouwbaarheid van God en van Zijn Woord, de Bijbel.

Degenen die terugkeerden na de eerste ballingschap kwamen terug in grote armoede, terwijl zij ondergeschikt waren aan de koning van Perzië. Zij keerden niet in grote welstand terug als vrije mensen. Ook was niet aangekondigd, dat bij deze eerste terugkeer er een algehele bekering van het gehele volk zou zijn, zoals dit wel het geval zal zijn bij het eind van de tweede ballingschap. Na terugkeer van de eerste ballingschap zouden de mensen wel hun zonden en de zonden van hun vaders belijden, precies zoals het ook gebeurd is.

Pas na de tweede ballingschap zou de volgende profetie in vervulling gaan. Mozes had gezegd:

“Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, de HERE, uw God, zal u vandaar bijeenbrengen en vandaar halen; de HERE, uw God, zal u brengen naar het land, dat uw vaders bezeten hebben, gij zult het bezitten en Hij zal u weldoen en u talrijker maken dan uw vaders. En de HERE, uw God, zal uw hart en het hart van uw nakroost besnijden, zodat gij de HERE, uw God, liefhebt met geheel uw hart en met geheel uw ziel, opdat gij leeft.

De HERE, uw God, zal al deze vervloekingen op uw vijanden en uw haters leggen, die u vervolgd hebben.

Gij zult weer naar de stem des HEREN luisteren en al zijn geboden volbrengen, die ik u heden opleg.

De HERE, uw God, zal u in overvloed het goede schenken bij al het werk uwer handen, in de vrucht van uw schoot, in de vrucht van uw vee, in de vrucht van uw bodem, want de Here zal weer behagen in

u hebben, u ten goede, zoals Hij behagen had in uw vadersen, wanneer gij naar de stem van de HERE, uw God, luistert door Zijn geboden en inzettingen te onderhouden, die in dit wetboek geschreven staan; wanneer gij u tot de HERE, uw God, bekeert met geheel uw hart en met geheel uw ziel.” (Deuteronomium 30:4–10)

Deze profetie was niet uitgesproken in verband met de terugkeer na de eerste ballingschap. Toen is het ook niet gebeurd. Het zal gebeuren na de terugkeer van de tweede ballingschap.

Nogmaals, het is alles precies en letterlijk gebeurd, zoals Mozes het namens God gezegd had. Dit alles toont de grote nauwkeurigheid waarmee Mozes zijn profetieën uitsprak. Dit alles toont de grote en absolute betrouwbaarheid van God en van Zijn Woord, de Bijbel.

4. De eerste ballingschap

Toen Mozes de beide ballingschappen aankondigde, had nog nooit iemand van het bestaan van een ballingschap gehoord. Er was op dat moment nog nooit een heel volk in ballingschap gegaan. Wie kon zich voorstellen, dat zo'n duizend jaar nadat Mozes dit gezegd had, de eerste ballingschap zou aanbreken? Wie kon zich voorstellen, dat Nebukadnezar uit Babylonië zou komen en Jeruzalem en de tempel zou verwoesten en het volk mee zou nemen naar zijn eigen land? Men had wel gehoord van verwoesting van steden en van het uitroeien van de bevolking, maar men had nog nooit gehoord van een ballingschap of deportatie van een heel volk. Toch kwam die ballingschap. God had Mozes tevoren laten zeggen, dat deze verschrikkelijke periode eens zou aanbreken. Geen profeet van een ander volk had ooit zoiets kunnen bedenken. Mozes wist het, omdat God Zelf het hem bekend gemaakt had. Toch leek het er eerst niet op, dat dit zou gebeuren. Nebukadnezar was namelijk niet van plan om het volk in ballingschap te laten voeren, net zo min als vele jaren later de Romeinse generaal Titus niet van plan was om de tempel te verwoesten. Nebukadnezar was gekomen om Juda te dwingen gehoorzaam en trouw belasting te betalen. Toen dit niet naar wens verliep, nam hij een aantal belangrijke mensen uit Jeruzalem mee naar zijn land, maar liet de rest van de mensen gewoon in Jeruzalem en Juda wonen.

Ten slotte kwam Zedekia in opstand tegen Nebukadnezar. Zedekia was door de profeet Jeremia gewaarschuwd niet tegen Nebukadnezar in opstand te komen, maar hem trouw te zijn, opdat hij het er levend vanaf zou brengen. Jeremia zei: “

En tot Zedekia, de koning van Juda, heb ik op geheel dezelfde wijze gesproken, aldus: voegt uw halzen onder het juk van de koning van Babel; blijft hem en zijn volk dienstbaar en behoudt het leven.

Waarom zoudt gij sterven, gij en uw volk, door het zwaard, de honger en de pest, gelijk de HERE gezegd heeft van het volk dat de koning van Babel niet zal willen dienen? Geeft dus geen gehoor aan de woorden der profeten die tot u zeggen: gij zult de koning van Babel niet dienstbaar blijven, (want leugen profeteren zij u); want Ik heb hen niet gezonden, luidt het woord des HEREN, en toch profeteren zij in Mijn Naam ten onrechte, opdat Ik u verdrijve en gij teniet gaat, gij en de profeten die u profeteren.” (Jeremia 27:12–15)

Zedekia luisterde niet, maar kwam in opstand. Pas nadat Zedekia in opstand tegen Nebukadnezar gekomen was en Nebukadnezar voor de derde keer de stad moest veroveren, werd de stad verwoest en werd de tempel verbrand. Pas toen ging het hele volk in ballingschap naar Babel. Zie 2 Koningen 24.

Menselijkerwijs gesproken, had Zedekia het nog even moeten volhouden om belasting te betalen aan Nebukadnezar. Nebukadnezar regeerde namelijk niet lang meer. Zijn rijk werd verslagen door de Perzen. En de Perzen waren juist weer de Joden zeer vriendelijk gezind. Vanuit menselijk standpunt bezien is het onlogisch en onverstandig wat er gebeurd is. Wij zullen deze geschiedenis echter niet slechts vanuit menselijk standpunt moeten bekijken. Wij zullen eraan moeten denken, dat het volk zo zwaar gezondigd had, dat het gestraft moest worden. God greep in en zorgde voor iets nieuws: de ballingschap van een heel volk. Mozes had het aangekondigd. God deed het. Het profetisch woord ging in vervulling. Het bewijs was opnieuw geleverd, dat Mozes een man Gods was. Het bewijs was opnieuw geleverd, dat de Bijbel betrouwbaar is. Als God spreekt, zal zeker geschieden wat Hij gezegd heeft.

5. De tweede ballingschap

In Deuteronomium 28 lezen wij wat er zou gebeuren bij het aanbreken van de tweede ballingschap.

“De HERE zal u en de koning, die gij over u hebt aangesteld, naar een volk voeren dat gij niet kendet, gij noch uw vaderen; aldaar zult gij andere goden dienen, hout en steen. Gij zult een voorwerp van ontzetting worden, een spreekwoord en een spotrede onder alle volken, naar wier land de HERE u wegvoert.” (Deuteronomium 28:36,37)

Let nu goed op hoe hier gesproken wordt over deze koning. Er wordt niet gesproken over een koning die regeren zal, maar over een koning die zij over zich zouden aanstellen. De Bijbel spreekt hier niet over een koning die geschikt zou zijn om over het volk te regeren.

Bij welke koning is dit in vervulling gegaan? Bij koning Herodes Agrippa, de nakomeling van de grote koning Herodes, de Edomiet. Herodes was een nakomeling van Ezau. De nakomeling van Ezau regeerde over de nakomelingen van Jakob. Wat een ontluistering! Meer nog: de verschillende Herodessen hadden nooit over Israël mogen regeren. God had het volgende bepaald:

“Wanneer gij gekomen zijt in het land dat de HERE, uw God, u geven zal, dit in bezit genomen hebt en daarin woont, en gij dan zoudt zeggen: ik wil een koning over mij aanstellen, zoals alle volken rondom mij hebben, dan zult gij over u de koning aanstellen, die de HERE, uw God, verkiezen zal; uit het midden van uw broeders zult gij een koning over u aanstellen; geen buitenlander, die uw broeder niet is, zult gij over u mogen aanstellen.”

(Deuteronomium 17:14,15) Herodes was hun broeder niet. Hij mocht niet over het volk regeren. Daarom werd in

Deuteronomium 28:36,37 op een bijzondere wijze over hem gesproken.

Deze Herodes Agrippa ging kort voor het aanbreken van de tweede ballingschap naar Rome om de keizer op de hoogte te brengen van een Joodse opstand in het land Israël. Hierop zond de keizer een leger naar Israël, waarna de tempel verwoest werd.

In Deuteronomium 28:36,37 wordt ook gesproken over de koning die de aanleiding zal zijn, dat het volk tot een spotrede zal worden. Ook dat is geschied, namelijk bij de Joodse koning Aristobulus, die door de Romeinse generaal Pompei gegrepen werd en met koperen ketenen geboeid naar Rome afgevoerd werd. De ballingen werden daarop tot een spreekwoord onder alle volken, over wat er met hen gebeurd was.

“Steeds meer zal de vreemdeling in uw midden u te boven gaan, terwijl gij al dieper zinkt.” (Deuteronomium 28:43)

In de tijd die aan de tweede ballingschap voorafging, ging deze profetie al in vervulling. De heerschappij van de Herodessen als koningen over de Joden werd steeds groter. En dan te bedenken, dat de Herodessen Edomieten, nakomelingen van Ezau, waren. De vreemdeling ging letterlijk de Joden te boven. Hoe hoger de macht van Herodes steeg, hoe dieper de Joden zonken. Met grote macht en wreedheid heersten de verschillende Herodessen over de Joden. Gelijktijdig gaf Herodes de heidenen die in het land woonden een steeds meer bevoorrechte positie. Zij kregen steeds mooiere gebouwen en prachtige steden. Hij overstelpte hen met goederen die hij van de Joden afnam. De geschiedschrijver Flavius Josephus vertelt wat Herodes allemaal deed om de heidenen te bevoorrechten boven de Joden. Herodes zorgde ervoor dat de heidenen steeds welvarender werden en de Joden steeds meer aan lager wal geraakten.

De verwoesting van de tempel van Herodes

Het dieptepunt bij het begin van de tweede ballingschap was de verwoesting van de tweede tempel, die later de naam “tempel van Herodes” zou krijgen. Deze tempel was gebouwd in 520 voor Christus. Herodes was begonnen aan de verbouwing van de tempel om de oorspronkelijk tempel van na de Babylonische ballingschap veel groter en mooier te maken. Er is in totaal 84 jaar aan de bouw gewerkt, van 20 vóór Christus tot 64 na Christus. Meer dan 10.000 arbeiders hebben eraan gewerkt. Toen de Here Jezus op aarde was, werd er dus nog steeds gewerkt aan de verbouwing van de tempel. De tempel heeft in zijn grootste glorie maar zes jaar bestaan, omdat hij in 70 na Christus door de soldaten van Titus verwoest werd.

Van de gehele tempel bleven bij deze verwoesting alleen de menora, de zevenarmige kandelaar, en de Westelijke muur gespaard. De menora is in triomf naar Rome gebracht. Ook is de ark des verbonds uit het Heilige der Heiligen niet verwoest, omdat vanaf de Babylonische ballingschap er geen ark des verbonds meer in het Heilige der Heiligen stond. Deze ruimte is al die eeuwen leeg gebleven. Er lag alleen een steen op de grond op de plaats waar de ark had moeten staan. Op Grote Verzoendag sprenkelde de hogepriester dan ook niet het bloed bij de ark, maar bij deze steen!

Titus spaarde ook een gedeelte van de westelijke muur van de tempel, die later “De Klaagmuur” genoemd zou worden, opdat de mensen in later tijden konden zien welk een ongelooflijk bouwwerk zijn soldaten verwoest hadden.

Deze verwoesting was op precies dezelfde datum waarop in 586 vóór Christus de tempel van Salomo verwoest was, namelijk de negende van de maand Av, of zoals de Joden dit noemen “Tisha b’Av”! Deze dag valt in het midden van de zomer. Deze

verwoesting was niet alleen door de profeten en de Here Jezus aangekondigd, maar ook door verschillende onheilstekenen. De geschiedschrijver Flavius Josephus vertelt, dat op een bepaald Paasfeest, toen de mensen 's nachts in de tempel bijeen waren, op het negende uur van de nacht er een half uur lang een bijzonder licht scheen rond het altaar en het tempelhuis, waardoor het net was alsof het dag was in plaats van nacht.

Hij vertelt zelfs, dat er op een bepaald moment in het gehele land vóór zonsondergang wagens gezien werden in de lucht en gewapende soldaten in de wolken, die de stad (Jeruzalem) omsingelden.

Hij vertelt, dat op het Pinksterfeest de priesters, die volgens de gewoonte dan 's nachts het tempelhuis binnengingen, geschrokken waren, omdat ze merkten dat er beroering en lawaai was, waarna een geweldige stem zei: "Wij vertrekken van hier."

Er wordt in de Bijbel verteld, dat zo'n 40 jaar vóór de verwoesting van de tempel de voorhang scheurde. Er zijn omstreeks die tijd meer wonderen gebeurd. Veertig jaar voor de verwoesting van de tempel kon het westelijke licht niet aangestoken worden. Het wilde niet meer branden. Verder gingen de deuren van het heiligdom zo maar uit zichzelf open.

Flavius Josephus vertelt dat zelfs de oostelijke poort van de binnenste voorhof, die van brons was en zo groot en zwaar, dat hij elke dag door 20 man geopend en gesloten moest worden, die het dan nog met moeite konden, dat deze poort in het zesde uur van de nacht zo maar uit zichzelf openging. Er waren allerlei tekenen, die de komende verwoesting en de tweede ballingschap aankondigden.

Mozes noemde veel details

Mozes had aangekondigd, wat er bij deze tweede ballingschap zou

gebeuren.

“De HERE zal tegen u doen aanrukken een volk, dat van verre komt, van het einde der aarde, zoals een arend aanzweeft: een volk, waarvan gij de taal niet verstaat, een hardvochtig volk... Het zal u in het nauw brengen in al uw steden, totdat de hoge, versterkte muren vallen, waarop gij in uw gehele land vertrouwdet; ja, het zal u in het nauw brengen in al uw steden, in geheel het land dat de HERE, uw God, u geven zal.” (Deuteronomium 28:49–52)

In de tijd van de Joodse opstand die aan de tweede ballingschap voorafging, vertrouwden de Joden in het gehele land erop, dat zij veilig waren in hun ommuurde steden en dat de Romeinen hun steden niet zouden kunnen innemen. Zowel in Galilea als in Judea bleken de muren echter geen bescherming te bieden. Zelfs de plaats waarvan zij meenden, dat zij daar echt absoluut veilig waren: Massada, bleek geen blijvende bescherming te bieden tegen de Romeinen.

“De HERE zal u op schepen naar Egypte terugbrengen langs de weg, waarvan Ik u gezegd had: gij zult die nooit weerzien; gij zult daar aan uw vijanden als slaven en slavinnen te koop aangeboden worden, maar er zal geen koper zijn.” (Deuteronomium 28:68)

Dit lijkt een onmogelijkheid. Je zou verwachten dat hier zou staan dat zij naar Rome gebracht zouden worden en niet naar Egypte. Toch staat hier geen fout.

De Rambam gaf bij deze tekst het volgende commentaar: “Dit is precies wat er bij deze tweede ballingschap gebeurd is, toen Titus de Joden met scheepsladingen tegelijk wegvoerde, zoals opgeschreven is in de annalen van de Romeinen.”

Rabbi J.A. Halevi heeft een beschrijving gegeven van het eind van de Joodse opstand toen de stad Betar viel en Judea volledig

verwoest werd en het volk zijn tweede ballingschap inging. Hij schrijft, dat deze profetie toen volledig in vervulling gegaan is. Hierbij citeert hij de Romeinse historicus Montar: “Nu Betar gevallen is, is het hele land onder de heerschappij van Rome gekomen. De gevangenen zijn als slaven verkocht in ontelbare aantallen. Elke slaaf werd verkocht voor de prijs van een paard. Zij die niet verkocht werden, werden naar de markt van Gaza gebracht, die nu “de markt van Hadrianus” genoemd werd. Zij die niet verkocht werden, werden daarop per schip naar Egypte gebracht.” Hoewel het ondenkbaar geleken moet hebben, dat de Romeinen de Joodse slaven naar Egypte zouden deporteren, heeft Mozes dit tevoren aangekondigd en is het letterlijk zo uitgekomen!

“Gij zult een vrouw ondertrouwen, maar een andere man zal haar beslapen. Gij zult een huis bouwen, maar het niet bewonen. Gij zult een wijngaard planten, maar de vrucht daarvan niet genieten.”
(Deuteronomium 28:3)

De Talmoed vertelt ons, dat ook deze profetie letterlijk uitgekomen is. Na het aanbreken van de tweede ballingschap volgde er een periode van verdrukking. In deze tijd was een gebod uitgevaardigd dat bepaalde, dat als een meisje ging trouwen, zij eerst met de gouverneur moest slapen. Dit gebod, de naam ervan was jus prima noctus, gold niet alleen in het land Israël, maar ook in een aantal andere landen.

“Gij zult onder die volken geen rust vinden noch een rustplaats voor uw voetzool; de Here zal u daar een bevend hart geven, ogen vol heimwee en een kwijnende ziel. Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn.” (Deuteronomium 28:65,66)

Hier hebben wij de profetie van wat wij in de geschiedenis kennen als “de wandelende Jood”. Na de verwoesting van de tweede tempel en dus na het aanbreken van de tweede ballingschap zijn de

Joden gaan wandelen over de aarde van het ene land naar het andere, ja van het ene eind van de aarde naar het andere eind. Tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn de Joden zelfs gevlucht naar landen als Siberië, China, Japan en Afrika. In elk land ter wereld kun je Joden vinden. De Joden hebben inderdaad geen rust gehad, maar zijn over de hele aarde verstrooid geraakt. Joden hebben in de twintig eeuwen die achter ons liggen, nooit een land gevonden, waar ze konden blijven en waar zij veilig waren en in vrede konden leven. Altijd weer werden zij uit zulke landen verdreven en moesten zij in andere landen weer een nieuwe woonplek zoeken. Overall waren zij steeds maar tijdelijk. Zij hadden nooit echte rust. Nooit waren zij zeker of het plekje waar zij vandaag woonden, ook de volgende dag nog hun huis mocht zijn. Zelfs als zij ergens een aantal eeuwen konden wonen, kwam er daarna toch weer de opdracht om te vertrekken. En als ze ergens mochten wonen, was het vaak in afgescheiden wijken, in getto's.

Vrees en angst

Als mensen op straat hen aanvielen, werden zij niet beschermd. Met Joden mocht je in veel landen doen wat je wilde. Zo leefden zij altijd vol vrees en angst. Hun leven was steeds in gevaar. Mozes had deze tijd van vrees en angst als volgt aangekondigd:
“Buitenshuis zal het zwaard verdelgen, en binnenskamers de ontzetting: jongeling zowel als maagd, zuigeling en grijsaard.”
(Deuteronomium 32:25)

Ja, de Joden hebben door de eeuwen heen een afschuwelijke tijd van vervolging, verdrukking en uitmoording meegemaakt. Geleerden hebben berekend, dat als de Joden niet op zo'n afschuwelijke wijze door de eeuwen heen vervolgd geweest waren, er nu honderden miljoenen Joden op aarde zouden zijn! Het feit dat zij met zo'n klein aantal overgebleven zijn is opnieuw de vervulling van maar liefst twee profetieën:

“De HERE zal u onder de natiën verstrooien en gij zult met een klein getal overblijven onder de volken, bij wie de HERE u brengen zal” (Deuteronomium 4:27) en “met weinigen zult gij overblijven, terwijl gij talrijk geweest zijt als de sterren des hemels, omdat gij niet geluisterd hebt naar de stem van de HERE, uw God.” (Deuteronomium 28:62)

In al die tijden zijn de woorden van Mozes letterlijk in vervulling gegaan: *“Gij zult een voorwerp van ontzetting worden, een spreekwoord en een spotrede onder alle volken, naar wier land de HERE u wegvoert.” (Deuteronomium 28:37)*

Toen de Israëlieten nog in hun eigen land woonden, stonden zij bekend om hun ongelooflijke moed en onverschrokkenheid. Zij kenden geen angst, ook niet voor de Romeinen. Zij trotseerden de Romeinse overmacht en waagden het om massaal tegen de Romeinen in opstand te komen. Zij kwamen op voor hun volk, hun land, hun geloof en hun God. Zij waren bereid om de hoogste prijs te betalen als het ging om de verdediging van hun geloof en hun godsdienst.

Toen de Israëlieten echter verslagen waren en de tweede ballingschap begon en zij uit hun land verdreven werden, sloeg de moed om in angst en vrees, precies zoals Mozes aangekondigd had. Nu kwam een periode van lijden. Zij hebben dit lijden door de eeuwen aanvaard, omdat zij wisten, dat het naar de wil van God was, die hen strafte voor hun zonden en omdat zij wisten, dat God gezegd had, dat zij geen stand zouden kunnen houden voor hun vijanden!

“Te dien dage zal Mijn toorn tegen hen ontbranden, Ik zal hen verlaten en Mijn aangezicht voor hen verbergen, zodat zij verteerd worden en vele rampen en benauwdheden hen treffen. Dan zullen zij te dien dage zeggen: hebben die rampen ons niet daarom getroffen, omdat onze God niet in ons midden is? Doch Ik zal te dien

dage Mijn aangezicht volkomen verbergen vanwege al het kwaad, dat zij gedaan hebben.” (Deuteronomium 31:17,18)

Het einde van de ballingschap

Terwijl Mozes in de Naam van de Here God de eerste en de tweede ballingschap zeer nauwkeurig voorzegd en omschreven heeft, heeft hij daarbij mogen meedelen, dat ook de tweede ballingschap een keer zou eindigen. Terwijl de eerste ballingschap al na tientallen jaren zou eindigen, zou de tweede ballingschap pas in het laatst der dagen eindigen. Maar hoe lang hij ook zou duren, hij zou een keer eindigen. In de profetie van Amos wordt op een heel mooie en duidelijke manier dit einde van de tweede ballingschap aangekondigd.

God zei: “Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds...

Ik zal een keer brengen in het lot van Mijn volk Israël: verwoeste steden zullen zij herbouwen en bewonen; wijngaarden zullen zij planten en de wijn ervan drinken; boomgaarden zullen zij aanleggen en de vrucht daarvan eten. Dan zal Ik hen planten in hun grond, en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit de grond die Ik hun gegeven heb, zegt de HERE, uw God.” (Amos 9:11,14,15)

“Daarom, zo zegt de Here HERE, nu zal Ik een keer brengen in het lot van Jakob en Mij ontfermen over het gehele huis Israëls, en ijveren voor Mijn heilige Naam. Zij zullen de smaad en al de ontrouw, waarmee zij Mij ontrouw geweest zijn, vergeten, wanneer zij weer in hun land wonen, veilig, zonder dat iemand hen opschrikt. Als Ik hen uit het gebied der volken terugbreng en hen uit de landen van hun vijanden verzamel, dan zal Ik Mij voor het oog der talrijke volken aan hen de Heilige betonen. En zij zullen weten, dat Ik de HERE hun God ben, zowel wanneer Ik hen in ballingschap wegvoer onder de volken, als wanneer Ik hen weer in hun eigen land

verzamel, zonder dat Ik iemand van hen daarginds achterlaat. En Ik zal Mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen, wanneer Ik mijn Geest over het huis Israëls heb uitgestort, luidt het woord van de Here HERE.” (Ezechiël 39:25–29)

Het is jammer, dat onze vertaling de Hebreeuwse tekst niet wat letterlijker vertaald heeft. Als in onze vertaling staat: *“Ik zal een keer brengen in het lot van Mijn volk Israël”* (Amos 9:14), staat er letterlijk in het Hebreeuws: *“Ik zal de ballingen van Mijn volk Israël terugbrengen.”* Als in Ezechiël 39:25 staat: *“Daarom, zo zegt de Here HERE, nu zal Ik een keer brengen in het lot van Jakob”*, staat er letterlijk in het Hebreeuws: *“Daarom zegt de Here HERE nu dit: Ik zal de ballingen van Jakob terugbrengen.”* In het Hebreeuws staat duidelijk, dat het gaat om de terugkeer van de ballingen, dat is dus het eind van de ballingschap! Zie hiervoor ook de (Herziene) Statenvertaling.

Wie al deze profetieën en hun letterlijke vervulling ziet, kan niet anders zeggen, dan dat de Bijbel ons de boodschap van de almachtige en alwetende God geeft. De Bijbel heeft niet in vage bewoordingen zijn boodschap gegeven. Neen, de Bijbel heeft alles letterlijk en duidelijk en zeer gespecificeerd gegeven. Zelfs de kleinste details worden bekendgemaakt. In een tijd dat men nog nooit van ballingschappen gehoord had, in een tijd waarin geen mens ooit op het idee van een mogelijke ballingschap gekomen was, liet God al weten, wat er in de toekomst met Zijn volk zou gebeuren. Dit toont ons de betrouwbaarheid en het gezag van de Bijbel.

Herstel

Terwijl God aangekondigd had, dat de tweede ballingschap zou betekenen, dat het land woest zou worden, had Hij ook aangekondigd, dat na deze periode het woeste land weer (met bossen, huizen en steden) bebouwd zou worden.

“Zo spreekt de Here HERE: wanneer Ik u reinig van al uw ongerechtigheden, zal Ik de steden weer bevolken en zullen de puinhopen herbouwd worden; het verwoeste land zal weer worden bewerkt, in plaats van een woestenij te zijn voor het oog van iedere voorbijganger. En men zal zeggen: dit land dat verwoest was, is geworden als de hof van Eden; de steden die, verwoest en vernield, in puin lagen, zijn weer versterkt en bewoond. Dan zullen de volken die om u heen overgebleven zijn, weten, dat Ik, de HERE, herbouwd heb wat vernield was en beplant heb wat verwoest was. Ik, de HERE, heb het gesproken en Ik zal het doen.” (Ezechiël 36:33–36)

Zelfs de 10 stammen, die aan het eind van de eerste ballingschap niet teruggekeerd waren, zouden aan het eind van de tweede ballingschap terugkeren. Nu na meer dan 2500 jaar ballingschap zijn zij bezig terug te keren vanuit alle landen waarheen zij verdreven waren. Zo had God het ook aangekondigd.

“Het woord des HEREN kwam tot mij: gij mensenkind, neem een stuk hout en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten (dat is: voor de twee stammen en de tien stammen!) die daarbij behoren; neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: voor Jozef (het stuk hout van Efraïm) en het gehele huis Israëls dat daarbij behoort; voeg ze dan aan elkander tot één stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden. Wanneer nu uw volksgenoten u vragen: wilt gij ons niet meedelen, wat gij daarmee bedoelt? zeg dan tot hen: zo zegt de Here HERE: zie, Ik neem het stuk hout van Jozef (dat aan Efraïm toebehoort) en van de stammen Israëls die daarbij behoren en Ik voeg het bij het stuk van Juda en maak ze tot één stuk hout, zodat zij één zijn in Mijn hand. Terwijl de stukken hout die gij beschreven hebt, voor hun ogen in uw hand zijn, zeg dan tot hen: zo zegt de Here HERE: zie, Ik haal de Israëlieten weg uit de volken naar wier gebied zij gegaan zijn; Ik zal hen van alle kanten bijeen verzamelen en hen naar hun land brengen. En Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen Israëls, en één koning zal over hen allen koning zijn; niet langer zullen zij twee volken zijn en niet langer

verdeeld in twee koninkrijken.” (Ezechiël 37:15–22)

Na de ballingschap uit het land in de toenmalige tijd zou de terugkeer van de ballingen uit het tweestammenrijk Juda, maar ook de ballingen uit het tienstammenrijk Israël naar het land in de laatste dagen plaatshebben. Het is – mede als gevolg van de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog – een feit geworden. Wat is het een voorrecht, dat wij mogen leven in een tijd, waarin al deze – en vele andere profetieën – in vervulling gaan. Wat is het een voorrecht, dat wij mogen zien, dat tot op de dag van vandaag de Bijbelse profetieën in vervulling gaan. Wat moet dit een belevens voor ons zijn, dat God in onze dagen weer geschiedenis schrijft en dat wij Zijn getuigen zijn!

6. De Here Jezus kondigde de laatste dagen aan

In Mattheüs 24 hebben wij de profetische toespraak die de Here Jezus eens gehouden heeft, toen Hij met Zijn discipelen op de Olijfberg was. Mattheüs geeft de aanleiding van deze toespraak als volgt weer:

“En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En Zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen. En Hij antwoordde en zei tot hen: ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.” (Mattheüs 24:1,2)

Waarom de discipelen de Here Jezus attent gemaakt hadden op de verschillende gebouwen van de tempel, weten wij niet. Mogelijk genoten zij van de schoonheid van de tempel, die zo mooi te bekijken was vanaf de Olijfberg. Mogelijk waren zij onder de indruk van de schoonheid van het gebouw. Mogelijk was er iets veranderd sinds de vorige keer dat zij met de Heer op de Olijfberg geweest waren. In de tijd van de Here Jezus werd namelijk nog steeds gewerkt aan de verfraaiing van de tempel.

Kort maar krachtig kondigde de Here Jezus nu de toekomstige verwoesting van de tempel aan. Wie weet dat de Here Jezus vaak in de tempel te vinden was en daar vaak het volk leerde, realiseert zich, dat de tempel een geliefde plaats van de Heer was. Het was immers het huis van Zijn Vader, zoals Hij het Zelf ooit gezegd had. De Heer moet dan ook met droefheid deze toekomstige verwoesting van de tempel aangekondigd hebben.

De discipelen moeten onder de indruk geweest zijn van wat de Here Jezus nu zei. Zij zullen zeker geschrokken zijn. Nu vragen zij zich af, hoe en wanneer dit zal geschieden. Mattheüs vertelt:

“Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen Zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?”
(Mattheüs 24:3)

De discipelen hebben begrepen dat wat de Here Jezus zei, te maken had met Zijn openbaarwording als Messias van Israël. Zij hebben begrepen, dat het te maken heeft met “de eindtijd”, die hier *“de voleinding der wereld”* genoemd wordt. Zij stellen dus vragen met betrekking tot de eindtijd en de periode, die wij gewend zijn als volgt te noemen: de tijd van Jezus’ wederkomst. Over die tijd gaat het in het vervolg van Mattheüs 24.

Die periode van het laatst der dagen, waarin de Here Jezus zal wederkomen, verdeelden de Joden in enkele bijzondere tijden. Zij spraken in de eerste plaats over de tijd van “de voetstappen van de Messias”, ook wel de tijd van “de geboorteweën van de Messias” genoemd. Het is de tijd van lijden die aan de komst van het Messiaanse rijk voorafgaat. Het is de tijd waarover de Here Jezus op dezelfde manier sprak, toen Hij zei: *“Doch dat alles is het begin der weeën.”* (Mattheüs 24:8) Deze tijd van de geboorteweën wordt elders in de Bijbel *“de grote verdrukking”* genoemd. Het is de tijd waarvan Daniel in zijn boek schrijft, dat hij zeven jaar zal duren (Daniël 9:24–27).

In de tweede plaats spraken de Joden over “de dagen van de Messias”, die zij ook wel “de Messiaanse tijd” noemden. Het is de tijd waarin de Messias op aarde zal zijn en Zijn rijk zich over de gehele aarde zal uitstrekken. In het Bijbelboek de Openbaring wordt deze beschreven als het duizendjarig vreedrijk. De tijd van 1000 jaar komt precies overeen met de Joodse leer, dat het Messiaanse rijk te vergelijken is met de zevende dag van de schepping. Zij zeggen, dat zoals er zes dagen gewerkt werd, waarna de zevende dag als een rustdag kwam, dat de aarde zo 6000 jaar zal “werken”, waarna nogmaals 1000 jaar zal komen als een dag van

sabbatsrust. Ook het Nieuwe Testament kent deze gedachte.

De tijden der heidenen

De evangelist Lucas vermeldt dezelfde toespraak van de Here Jezus op de Olijfberg als Mattheüs doet. Lucas vermeldt echter nog enkele bijzonderheden. Hij kijkt niet alleen naar de tempel, maar naar de gehele stad Jeruzalem. Ook heeft hij het in verband met Jeruzalem over een bijzondere tijd; *“de tijden der heidenen”*. Lucas zei, dat de Here Jezus ook gezegd had:

“Er zal grote nood zijn over het land en toorn over dit volk, en zij zullen vallen door de scherpte des zwaards en als gevangenen weggevoerd worden onder alle heidenen, en Jeruzalem zal door heidenen vertrappt worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn.” (Lucas 21:23b,24)

Er worden hier enkele bijzondere profetieën door de Here Jezus bekend gemaakt:

- Het land Israël zal getroffen worden door de straf van God en lijden onder het oordeel, dat het land zal treffen.
- Het volk Israël zal getroffen worden door de straf van God en lijden onder het oordeel, dat het volk zal treffen.
- Jeruzalem zal getroffen worden door de straf van God en lijden onder het oordeel, dat Jeruzalem zal treffen.
- Er zal een eind komen aan het lijden van land en volk als een bepaalde periode geëindigd zal zijn. Deze periode wordt hier *“de tijden der heidenen”* genoemd.

Dit lijden is eigenlijk al in 586 vóór Christus begonnen en werd ook al geprofeteerd door Mozes in Deuteronomium 28, zoals wij eerder zagen.

De stad Jeruzalem en de tijden der heidenen

Wij nemen *“de stad Jeruzalem”* en *“de tijden der heidenen”* samen. Jeruzalem zal getroffen worden door de straf van God en lijden onder het oordeel, dat Jeruzalem zal treffen. En er zal pas

een eind komen aan het lijden van de stad, als “de tijden der heidenen” beëindigd zijn.

In deze profetie zegt de Here Jezus, dat de stad Jeruzalem, de heilige stad, in handen zal blijven van heidenen, totdat de tijden der heidenen vervuld zijn. De stad werd – toen de Here Jezus Zijn profetische toespraak hield – al eeuwen lang overheerst door heidenen. Dit was het geval sinds het begin van de Babylonische Ballingschap in 586 vóór Christus. De stad was toen onder de heerschappij van de Babyloniërs gekomen. Het was de tijd van koning Nebukadnezar.

Terwijl niet alleen de stad Jeruzalem, maar ook het gehele land onder de heerschappij van de Babyloniërs was, noemde de Here Jezus niet het feit, dat het **gehele land** door heidenen vertrappt zou zijn, maar dat dit met **de stad Jeruzalem** zou gebeuren. Hiermee maakte de Here Jezus duidelijk, dat ook Hij de stad Jeruzalem beschouwde als de heilige stad van God. Tevens maakte Hij duidelijk, dat er niet gelijktijdig een eind zou komen aan de heidense overheersing van het land en van de stad Jeruzalem.

Na de overheersing van Jeruzalem door de Babyloniërs kwam de stad in de macht van de Perzen. Daarna kregen de Grieken de stad in handen. Vervolgens kwam de stad onder het bestuur van de Romeinen. Dit was de situatie toen de Here Jezus op aarde was. Eigenlijk moeten wij zeggen, dat in de tijd van het gehele Nieuwe Testament de stad onder Romeins bestuur was en door de Romeinen vertrappt werd. De Joden woonden er wel, maar zij waren geen zelfstandig volk. Zij werden steeds overheerst door andere volken.

Daarna volgden telkens andere perioden waarin wisselende machthebbers het bestuur over de stad en het land hadden. De ene periode was de stad in handen van de Turken, de andere periode in handen van de Kruisvaarders. De volgende periode in handen

van de Engelsen. Daarna in handen van de Jordaniërs. Terwijl het land in 1948 in handen van het Joodse volk kwam, kwam de stad Jeruzalem pas in het jaar 1967 – bij de zesdaagse oorlog – in handen van het volk Israël.

In het jaar 1967 ging deze profetie dus in vervulling. Terwijl vanaf 586 vóór Christus de stad in handen was van vreemde overheersers, zou het nog bijna 2000 jaar duren nadat de Here Jezus deze woorden gesproken had, voordat de stad uiteindelijk weer in Joodse handen zou komen. Wij hebben in onze tijd meegemaakt dat na iets meer dan 2550 jaar heidense overheersing Gods belofte in vervulling gegaan is en een profetie vervuld werd. In menselijke ogen lijkt het onmogelijk dat na zo'n lange periode een dergelijke profetie werkelijkheid zou worden, maar het is geschied.

Daniels profetie

De hier genoemde “*tijden der heidenen*” zijn dus in 586 vóór Christus begonnen en in 1967 geëindigd. Hiermee kwam de droom van koning Nebukadnezar tot vervulling. Deze droom wordt in Daniël 2 beschreven. Koning Nebukadnezar zag een groot beeld, dat door een bijzondere steen vernietigd werd. De profeet Daniël legde uit, wat dit alles betekende. Hij vertelde dat er verschillende volken de macht over de Joden zouden hebben.

1. Eerst de **Babyloniërs**, die te herkennen waren aan het gouden hoofd.
2. Daarna de **Meden** en de **Perzen**, die te herkennen waren aan het zilveren borststuk.
3. Vervolgens de **Grieken**, die te herkennen waren aan de koperen buik.
4. Daarna de **Romeinen**, die te herkennen waren aan de ijzeren benen.
5. Vaak eindigt men de uitleg van het beeld bij de Romeinen. Daniël sprak echter ook over allerlei volkeren die daarna zouden komen en die te herkennen waren aan de voeten van het beeld. Deze volkeren zijn de volkeren die na de Romeinen over de stad Jeruzalem geheerst hebben.

Daniël vertelde Nebukadnezar dat de steen die hij gezien had, die het beeld vermorzelde, het beeld was van het komende koninkrijk

van de Messias. Dit rijk zou door de God des hemels, dat is de God van de Joden, opgericht worden en aan alle heidense overheersing van Jeruzalem een einde maken. In dit rijk zou de Zoon des mensen, over wie later in Daniël 7 gesproken zou worden, heersen.

“Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon; hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde hem voor deze; en hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is.

De geest van mij, Daniël, was ontroerd in mijn binnenste, en de gezichten die mij voor ogen waren gekomen, ontstelden mij. Ik naderde een van hen die daar stonden, en vroeg hem de ware zin van dit alles, en hij sprak tot mij en gaf mij de uitlegging daarvan te kennen: die grote dieren, die vier, zijn vier koningen die uit de aarde zullen opkomen; daarna zullen de heiligen des Allerhoogsten het koningschap ontvangen, en zij zullen het koningschap bezitten tot in eeuwigheid, ja, tot in eeuwigheid der eeuwigheden.” (Daniël 7:13–18)

De hier genoemde “*heiligen van de Allerhoogste*” zijn niet de leden van de Gemeente van Jezus Christus. Hiermee wordt het volk Israël bedoeld.

Wij zijn heel gelukkige mensen. Wij hebben meegemaakt, dat een profetische droom van zo’n 2500 jaar geleden voor onze ogen werkelijkheid is geworden. Wij hebben in de geschiedenis gezien, dat alle koninkrijken, van het hoofd tot de voeten met de tenen, geweest zijn. Wij weten, dat het wachten nu nog is op de steen, die de gehele aarde zal vervullen: het Messiaanse rijk van koning Jezus.

Wij zijn heel bijzondere mensen. Wij hebben de vervulling

meegemaakt van de profetische woorden van de Here Jezus, dat de stad die op dat moment al zo'n 600 jaar in heidense handen was en door heidenen vertrappt werd, weer onder Joods bestuur zou komen. Het heeft nog ongeveer 1950 jaar geduurd, voordat de woorden van de Here Jezus in vervulling gingen. Maar ze zijn vervuld en wij waren er getuigen van, ook al willen de Palestijnen niets liever dan de klok terugdraaien en het beheer over de stad Jeruzalem van de Joden afnemen!

Dit alles betekent, dat wij op de grens staan van “*de tijden der heidenen*” en het aanbreken van het duizendjarig Messiaanse vrederijk. Zowel de profetische droom van Nebukadnezar met Daniëls uitleg als de profetische woorden van de Here Jezus maken ons duidelijk, dat wij staan aan de vooravond van de openbaarwording van het Messiaanse rijk. Het kan en zal niet lang meer duren of er zal vrede zijn in de gehele wereld en Jezus zal Koning zijn over de gehele aarde.

Profetie over de komst van bijzondere verleiders

“En Jezus antwoordde en zei tot hen: ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.” (Mattheüs 24:4,5)

Hier hebben wij een opmerkelijke waarschuwing van de Here Jezus. Hij waarschuwt dat de kans groot is, dat Zijn volgelingen verleid zullen worden. Die verleiding blijkt op twee manieren het geval te kunnen zijn:

De Here Jezus waarschuwt, dat er mensen zullen komen onder “Zijn Naam”. Het gaat hier blijkbaar om mensen, die zullen zeggen, dat ze Jezus Zelf zijn. Deze mensen zullen hun boodschap overal laten horen.

Deze mensen zijn een gevaar voor de christenen en voor de ongelovigen, die vatbaar zijn voor al zulk soort mensen.

Regelmatig zijn er mensen die zichzelf uitgeven als zouden zij “Jezus” zijn. Sommigen van hen zetten soms advertenties in de krant met hun onzinnige boodschap. Vaak zijn het zieke geesten. Maar ze zijn er!

De Here Jezus waarschuwt ook, dat er mensen zullen komen, die zullen zeggen, dat zij de Christus zijn. Deze mensen zijn niet echt een gevaar voor de christenen. Deze mensen zijn meer een gevaar voor de Joden.

Het woord “Christus” is namelijk de vertaling van het Joodse woord “Messias”. De Here Jezus waarschuwt hier voor de komst van valse messiassen. Terwijl de christenen uitkijken naar de wedergekomen Jezus, kijken de Joden uit naar iemand, die van zichzelf zal zeggen, dat hij de Messias is.

In de Joodse geschiedenis zijn meer dan 50 mensen bekend, die zich in de afgelopen 2000 jaar uitgegeven hebben voor de Messias, maar het niet waren. De eerste van al deze valse messiassen wordt nog in de Bijbel genoemd. Hij heette Todah, of zoals het in onze Bijbel vertaald is: Theudas. Daarna kwam Judah HaG'lili, die in onze Bijbel Judas de Galileeër genoemd wordt.

“Want voor deze dagen stond Theudas op, die beweerde, dat hij iets was, en een aantal van ongeveer vierhonderd man sloot zich bij hem aan; maar hij werd gedood en zijn gehele aanhang viel uiteen en verliep. Na hem stond Judas de Galileeër op, in de dagen der inschrijving, en kreeg vele afvalligen op zijn hand, maar ook deze is omgekomen en zijn gehele aanhang is uiteengeslagen.”
(Handelingen 5:36,37)

De geschiedschrijver Flavius Josephus zegt, dat deze Judas de Galileeër de grootvader was van Eleazar ben Jair, de leider van de latere Joodse opstand op Massada. De Bijbelse geschiedenis bevestigt daarmee de komst van valse messiassen.

Mogelijk was “*de Egyptenaar*” – dat is: een Jood uit Egypte, die in Handelingen 21:38 genoemd wordt – ook een soort Messias. “*Zijt gij dan niet de Egyptenaar, die dezer dagen oproer maakte en de vierduizend bandieten deed uittrekken naar de woestijn?*” (Handelingen 21:38)

Flavius Josephus vertelt van deze Egyptische Jood, dat hij van zichzelf zei, dat hij een profeet was. Hij riep het volk op om met hem naar de Olijfberg te gaan. Hier zou hij hen tonen, hoe, op zijn bevel, de muren van Jeruzalem ineen zouden storten. Hij beloofde het volk, dat zij daarna over de neergevallen muur de stad zouden binnen wandelen. Toen stadhouder Felix hiervan hoorde, gaf hij zijn soldaten opdracht om hun wapens te nemen. Hij trok vanuit Jeruzalem met veel ruiters en voetvolk naar de verzamelde menigte. Hij viel de menigte van de Egyptische Jood aan, doodde vierhonderd van hen en nam er tweehonderd gevangen.

De zogenaamde profeet vluchtte en ontkwam aan het strijdtoneel. Hij is nooit meer verschenen.

Er zijn echter veel meer valse messiassen geweest. Zeer bekend was Simon Bar Kochba. Deze naam, die “zoon van de ster” betekende, was een verwijzing naar Numeri 24:17, waar wij lezen, dat Bileam aangekondigd had, dat een ster zou opgaan in Israël. Deze ster zou de komende Messias zijn.

Zelfs de grote rabbi Akiva meende dat deze Simon de Messias was. Hij kwam in het jaar 132 na Christus in opstand tegen de Romeinen en probeerde een einde te maken aan de tijden der heidenen. Hij faalde. Later noemden velen hem Simon bar Kosiba, dat is: Simon de leugenaar, Simon de bedrieger. Deze Simon bar Kochba, die de leiding had van de laatste en grootste opstand van de Joden tegen de Romeinen zag kans een leger van meer dan een half miljoen Joden en zelfs Samaritanen achter zich te krijgen. De Romeinen werden verslagen en moesten zelfs Jeruzalem

prijsgaven. Hierop lieten de Romeinen versterking uit Brittannië aanrukken, waarna de Joden in 135 na Christus definitief verslagen werden. In deze strijd stierf ook Simon bar Kochba.

Ook rabbi Sabbatai Zwi was zeer bekend als zogenaamde Messias. Hij leefde van 1626 – 1676. Later werd hij Islamiet. Ook Jacob Frank (1726 – 1791) was een bekende zogenaamde Messias. Hij ging later over tot de Rooms Katholieke kerk.

De tot nu toe laatste mogelijk zogenaamde Messias was rabbijn Menachem Schneerson, die als een Messias vanuit Brooklyn over zijn volgelingen in de gehele wereld regeerde en zeer grote macht had. Alleen al zijn naam riep Messiaanse gevoelens op. Menachem betekent namelijk “Trooster”. De Joden verwachtten de Messias, die vele namen zal hebben en waarvan één van de namen zal zijn Menachem, Trooster. U weet, dat de Here Jezus naar de Heilige Geest verwees als de “andere” Trooster, de andere Menachem. Hiermee maakte Hij duidelijk, dat Hij zelf ook een Menachem was!

De beweging van Menachem Schneerson kwam in een tijd, waarin de verwachtingen bij veel Joden weer hoog gespannen waren. Ze waren nu weer terug in het eigen land. Dit betekende, dat nu de Messias kon komen. En in Amerika was iemand met een bijzondere naam en een heel bijzonder werk. In de gehele wereld trachtte rabbi Schneerson namelijk de Joden terug te winnen voor het Bijbels–Joodse geloof en het oprecht dienen van God. Zijn beweging werd een Messiaanse beweging genoemd. Hij riep de Joden op om terug te keren naar de wieg van het Jodendom. Hij zei, dat veel Joodse kinderen uit de geestelijke wieg van het Jodendom gevallen waren en daarin teruggelegd moesten worden. Zo moesten de Joden zich voorbereiden op de openbaarwording van de Messias.

In de gehele wereld hing bij veel Joden zijn foto. Zelfs in veel

winkels in Israël en op geborduurde kleden was zijn portret aangebracht. Hoewel hij aan het eind van de vorige eeuw gestorven is, verwachten en hopen veel van zijn aanhangers, dat er een groot wonder en een teken van God zal komen en rabbi Schneerson uit de doden zal opstaan. Hierdoor blijven de verwachtingen over de komst van de Messias in onze dagen hooggespannen.

Het wachten is echter nog op de laatste valse Messias, die wij gewend zijn om de “antichrist” te noemen. Hiermee wordt in kerkelijke kring de indruk gewekt dat er nog eenmaal iemand komt die een “valse Jezus” in de kerk zal zijn. Het woord antichrist betekent echter niets anders dan: valse Messias. Dit betekent, dat de komende antichrist de valse Messias van de eindtijd zal zijn. Deze valse Messias moet nog komen.

Profetie over toename van het aantal oorlogen

“Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet.” (Mattheüs 24:6)

De Here Jezus sprak in Zijn profetische toespraak, die wij in Mattheüs 24 hebben, ook over de toename van het aantal oorlogen in de eindtijd. Na de Tweede Wereldoorlog zeiden velen, dat er nooit meer oorlog mocht komen. De mensen waren de oorlog zo verschrikkelijk “zat” dat zij er bij wijze van spreken alles voor over hadden, dat er nooit meer oorlog zou komen. Er werden wereldwijde contacten en verbanden gelegd om de oorlog voorgoed van de aardbodem te doen verdwijnen. Is de oorlog echter van de aarde verbannen?

De universiteit van Hamburg heeft al enige tijd geleden laten weten dat er in 1992 al 159 oorlogen gevoerd waren sinds de Tweede Wereldoorlog. Alleen al in het jaar 1984 woedden er 30 oorlogen op aarde. Wij weten dat in de tijd van de Tweede

Wereldoorlog er zo'n 50 miljoen mensen zijn omgekomen. Naar schatting van verschillende onderzoeksinstituten zijn er in de oorlogen na 1945 al weer tientallen miljoenen mensen omgekomen.

Volgens de National Defense Council Foundation in de USA waren eind 1999 maar liefst 65 van de 235 landen op aarde in staat van oorlog. Aangenomen wordt dat dit een record is. Het moet maar liefst twee keer zo hoog zijn als in de tijd van de Koude Oorlog. Toen waren "slechts" 35 landen met elkaar in oorlog. In 2000 is het aantal gestegen tot 66 landen.

Profetie over de Palestijnse opstand

"Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeën.

Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om Mijns Naams wil."
(Mattheüs 24:7-9)

In deze verzen worden twee feiten benadrukt:

1. Er is een opstand van het ene volk tegen het andere volk.
2. Israël zal door alle volken op aarde gehaat worden.

Hierbij gaat het, zoals wij zullen zien, om de Palestijnse opstand. Het begin van deze verzen is in onze Bijbel vertaald als: "*Want volk zal opstaan tegen volk.*" Het kan echter ook vertaald worden als: "*Want een volk zal opstaan tegen een volk.*" Dit heeft dan de betekenis van: "Er zal een volk tegen een ander volk in opstand komen." Het gaat hier dus niet om een veelheid van volken, maar om twee volken, waarvan het ene volk in opstand zal komen tegen het andere volk.

Bij de uitleg van deze verzen mogen wij niet over het hoofd zien, dat dit een antwoord is van de Here Jezus op de vraag van de

discipelen, wat er in de toekomst gaat gebeuren met het Joodse volk en de tempel en dus met de Messiaanse toekomst. Als de Here Jezus op deze vraag antwoord geeft, spreekt Hij niet over de toekomst van de kerk, maar spreekt Hij over de toekomst van het volk Israël in verband met het aanbreken van het Messiaanse rijk. Wij moeten dus niet over het hoofd zien, dat het hier in de boodschap van de Here Jezus gaat over de toekomst van het Joodse volk in verband met de komst van het Messiaanse rijk. Dit kan niet anders betekenen, dan dat één van de twee volken die de Here Jezus noemde, het volk Israël in de eindtijd is.

In Zijn boodschap verbond de Here Jezus de opstand van het ene volk tegen het Joodse volk aan de haat tegen Israël van de gehele wereld, die daaruit zou voortvloeien. Hierbij gaat het, zoals wij later zullen zien, om de toename van het antisemitisme in de gehele wereld.

Er is een opstand van het ene volk tegen het andere volk

Er wordt hier gesproken over de opstand van een niet met name genoemd volk tegen een ander niet met name genoemd volk. Dit is niet hetzelfde als wat er direct daarna staat, namelijk, dat het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk zal opstaan. Er worden twee aparte feiten gemeld. Naast het feit dat **koninkrijken** in oorlog met elkaar zullen raken, zullen **volken** tegen elkaar in opstand komen. In het Grieks worden verschillende woorden voor “volk” en “koninkrijk” gebruikt. Het Griekse woord voor “volk” is “ethnos”. Ongetwijfeld ziet u reeds het woord “etnisch”. Het Griekse woord ethnos wijst erop, dat de ene etnische groepering tegen de andere in opstand zal komen. Het gaat hierbij niet om vijandige landen, maar om één of meer bevolkingsgroepen in het land Israël, die tegen Israël in opstand komen.

Waar zien wij de opstand van het ene volk tegen het andere volk,

waarbij het gaat om de komst van het Messiaanse rijk, zoals aan het begin van dit hoofdstuk aangekondigd was? Welk volk is in opstand gekomen tegen het volk Israël? Wij zien dit in onze dagen in de Palestijnse opstand, de intifada, die jaren geleden begonnen is en nu in heviger vorm opnieuw gekomen is. Hier hebben wij de opstand van het ene volk tegen het andere volk.

Het gaat om het Palestijnse volk. Wie zijn de Palestijnen? Het zijn mensen die zich pas sinds 1964 (!) Palestijnen noemen. Voor 1948 werden juist de Joden “Palestijnen” genoemd, omdat ze in “Palestina” woonden. In de Tweede Wereldoorlog was er zelfs een speciale “Palestijnse brigade”, die uit Joden (!) bestond en meevocht tegen de Duitsers. Sinds 1964 zijn het ineens de niet-Joden die zich “Palestijnen” noemen. Deze mensen worden door de Arabische volken met de nek aangekeken. In hun haat tegen Israël staan de Arabische volken aan de kant van de Palestijnen. De Arabieren hebben echter geen enkele echte liefde voor de Palestijnen.

In 1970 schopte de toenmalige koning Hoessein in een bloedige strijd Yasser Arafat met zijn Fatah het land Jordanië uit. Tienduizenden aanhangers van Yasser Arafat vonden in de strijd met de Jordaniërs de dood! Er zijn meer Palestijnen door Arabieren gedood, dan dat er ooit door Israël gedood zijn! Veel Palestijnen zochten in die tijd juist bescherming bij de Joden in Israël. Hier hoefden ze in ieder geval niet bang te zijn voor hun leven! De herinnering aan de gebeurtenissen in Jordanië wordt nog elk jaar herdacht op “zwarte september”. Arafat en zijn overgebleven soldaten vluchtten naar Syrië. Ook hier waren ze niet welkom. Ze weken uit naar Libanon. Hier slachtten zij op beestachtige wijze de christelijke bevolking van de stad Damour af. Als gevolg hiervan richtte het christelijke leger van Zuid Libanon een slachting aan in Sabra en Chatila. Terwijl het Libanese leger dit gedaan had, werd in de media gedaan alsof het leger van Israël het gedaan had! In 1982 werd Arafat omsingeld door het Israëlsche

leger. Een jaar later bombardeerden de Syriërs zijn hoofdkwartier in de havenstad Tripoli in Libanon. Nu week hij uit naar Tunesië. Arafat en zijn Palestijnen bleken nergens bij de Arabieren geliefd te zijn. Zelfs de Palestijnen die in Jeruzalem woonden bleven liever onder Israëliësch bestuur dan onder het bestuur van een Palestijnse staat te komen!

“Bastaards”

Terwijl de omringende Arabische volken zwemmen in het geld, zijn zij niet echt bereid de Palestijnen financieel te helpen. Het is zelfs zo erg, dat terwijl Yasser Arafat zelf zwolg in het geld, ook hij niet bereid was zijn geld met zijn eigen volk te delen. Andere landen moeten de Palestijnen helpen, de Arabieren doen het niet. Als de Arabieren “topoverleg” voeren over de situatie van de Palestijnen in verband met Israël, klagen zij wel ach en wee, maar doen ze in werkelijkheid niets voor de Palestijnen. Waarom niet? Omdat de Palestijnen niet echt bij de Arabieren horen. Hoe noem je mensen die niet echt bij andere mensen horen? Die noem je “bastaards”. De Palestijnen zijn in feite de bastaards van de Arabieren.

Het tweede opmerkelijke is het feit, dat deze mensen zich Palestijnen noemen. Er is een tijd geweest, dat het gehele land “Palestina” heette en ook de inwonende Joden “Palestijnen” genoemd werden. Bijna 2000 jaar lang heeft dit land “Palestina” geheten. Als het gaat om de zogenaamde Palestijnse rechten, dan hadden de inwonende Joden net zoveel rechten.

Er is echter een scheiding gekomen tussen de Joodse “Palestijnen” en de “Palestijnen” uit de Gazastrook. Deze huidige “Palestijnen” dragen deze naam terecht, terwijl de Joden blij zijn, dat zij van die naam verlost zijn. De naam “Palestijn” betekent namelijk gewoon: “Filistijn”. Yasser Arafat sprak ook steeds over zijn Filistijnse volk. Opmerkelijk is, dat ze wonen in het oude Filistijnse gebied en dat

zij dezelfde haat tegen de Joden hebben, die de Filistijnen vroeger ook hadden.

Wij zien dus dat er niet alleen een scheiding is tussen deze Palestijnen en de Arabische volken, waartoe zij graag gerekend willen worden, waardoor wij hen “bastaards” noemden, maar dat er ook een scheiding is tussen de – zoals dit in het verleden werd gezegd – de Joodse Palestijnen en deze Filistijnse Palestijnen. Ook van de Joodse Palestijnen scheidden zij zich af. Opnieuw noemen wij hen daarom “bastaards” in het heilige land. Wij kunnen hen zelfs “bastaards” in hun eigen land noemen, als we zien, hoe ze onderling verdeeld zijn, als wij zien dat zelfs hun leider Arafat niet geliefd was bij hen en zich altijd van een lijfwacht moest voorzien. De mensen werden door hun eigen overheid als bastaards behandeld. Er wordt wel geroepen over Israëlische terreur, maar de onderlinge terreur is voor hen in feite het meest angstaanjagend. Niet voor niets heeft een groot aantal christelijke Palestijnen het land verlaten uit angst voor de Islamitische Palestijnen!

Let nu eens op wat in de Bijbel over de eindtijd beschreven staat:

“Dan zal een bastaardvolk in Asdod wonen, en Ik zal de trots der Filistijnen uitroeien.” (Zacharia 9:6)

Deze woorden staan te midden van de eindtijdprophetieën die Zacharia heeft uitgesproken. Hier worden de Filistijnen van de eindtijd – en ik meen dat dit de Palestijnen van onze tijd zijn – “bastaards” genoemd. De Filistijnen uit de tijd van David waren geen bastaards. Het is nooit van de Filistijnen uit het verleden gezegd. Het slaat op de Filistijnen van de eindtijd. De oorspronkelijke Filistijnen bestaan niet meer. Er zijn geen nakomelingen van de oorspronkelijke Filistijnen meer. Wij kennen in deze tijd alleen nog de Palestijnen als de Filistijnen van onze tijd. En zij, ja zij alleen worden “bastaards” genoemd.

Waarom bastaards?

De rabbijnen hebben zich hevig verbaasd over het feit, dat Zacharia de bewoners van de Gazastrook die in de eindtijd zouden leven “bastaards” noemde. Zij wisten niets af van het feit, dat er ooit weer moderne Filistijnen in dit gebied zouden leven. Zij wisten alleen dat alle Filistijnen dood waren. Hoe konden er dan “bastaards” in de Gazastrook wonen, die zelfs “Filistijnen” genoemd werden? Sommige rabbijnen hebben zich zelfs afgevraagd of er in de eindtijd “bastaard Joden” in de Gazastrook zouden wonen.

Er zijn echter rabbijnen geweest die een heel bijzondere kijk op de eindtijd hadden. Zij zeiden, dat er in de eindtijd een volk in de Gazastrook zou wonen, terwijl de Gazastrook dan onder het land van Israël gerekend zou worden, en deze mensen de status van “vreemdelingen” in Israël zouden hebben. Zij zeiden dit op grond van het feit, dat er in deze tekst duidelijk over Filistijnen gesproken wordt. Zo zei de grote rabbijn Redak dat de Filistijnen weer in hun steden zouden wonen, maar nu als vreemdelingen, omdat Israël het beheer over deze gebieden zou hebben.

Het feit dat zij bastaards genoemd worden, betekent, dat deze Filistijnen van de eindtijd een verdeeld volk zijn zonder zuivere identiteit. Ze zijn er wel, maar ze zijn niet “thuis” te brengen. Waar komen ze vandaan? Bij welk volk hoorden zij in het verleden? Waren het Joden? Nee. Waren het nakomelingen van de oorspronkelijke Filistijnen? Ook niet. Waar komen zij dan vandaan? Tot welk volk behoren zij? Welk volk vormen zij? Geen enkel volk. Zij schreeuwen nu wel zo hard dat zij recht hebben op een eigen staat, maar op grond waarvan hebben zij dat recht? Als de Turken of de Marokkanen in ons land gaan roepen om een eigen staat in ons land, op grond waarvan hebben zij dan het recht op zo'n eigen staat?

De Verenigde Naties hebben de Joden als de oorspronkelijke zogenoemde Palestijnen in 1948 hun eigen staat in Palestina gegeven. De mensen die toen Palestijnen heetten – de Joden – stichtten toen hun staat en noemden hem Israël. In deze staat wonen ook Arabieren, de zogenaamde Arabische Israëliërs. Maar deze moderne Filistijnen horen hier niet bij. Zij horen niet bij de Arabische Israëliërs en ze horen niet bij de Joodse Israëliërs. Ze zijn bastaards! Zoals de Joodse staat in 1948 gesticht is, zo zijn de bastaard Filistijnen ook in 1948 ontstaan. Zoals de Joodse staat een eindtijdverschijnsel is, zo zijn de Palestijnen dit eveneens.

De Palestijnen worden door de omringende Arabische volken gebruikt om tegen Israël te strijden. Er is echter geen enkel Arabisch land dat liefde heeft voor de Palestijnen. Er is geen Arabisch land dat Palestijnen toelaat. Er is geen Arabisch land dat zelfs maar een stuk woestijn aan hen ter beschikking wil stellen.

Als hier staat, dat hun trots van hen wordt afgenomen, betekent dat in de eerste plaats, dat zij in bittere armoede terecht zullen komen. Dat is het oordeel van God over deze mensen. En de Palestijnen leven in bittere armoede. Ook het feit dat zij “bastaards” genoemd worden, tekent hun verval en lage levensstandaard. Het is een volk, dat volkomen aan lager wal geraakt is. Dit is intens triest, als u bedenkt, dat er al heel veel geld naar hen toegesluisd is om hen te helpen en dat dit geld niet bij het volk terechtgekomen is. Arafat baadde echter in weelde met zijn eigen vliegtuig, zijn grote huizen en zijn tientallen auto's...!

Het feit dat zij “bastaards” genoemd worden, heeft ook te maken met de heilige plaats: de tempelberg, waar nu deze bastaards heer en meester zijn. In Deuteronomium 23:3 had God gezegd, dat een bastaard niet op Zijn heilige berg, dus in Zijn heilige tempel mocht komen. De Filistijnen van de eindtijd komen echter wel massaal naar de heilige plaats en zullen daar in de eindtijd door Gods ingrijpen “met hun trots” verwijderd worden. Wat is vandaag de

“trots van de Filistijnen”? Dat is hun “Dom van de Rots”. God zal ingrijpen en aan deze ontheiliging een einde maken.

Het feit dat zij bastaards genoemd worden en God hun trots zal uitroeien, tekent Gods oordeel over hen. Zoals God in het verleden Zijn oordeel over de Filistijnen heeft laten gaan, zo zullen de Filistijnen – de Palestijnen – opnieuw in het oordeel van God terechtkomen. Terwijl grote groepen mensen in de wereld aan de kant van de Palestijnen staan, staat God lijnrecht tegenover deze moderne Filistijnen.

Nu zijn het uitgerekend deze mensen van dit bastaardvolk, die in opstand gekomen zijn tegen het volk dat de enige oorspronkelijke rechten op het land heeft: de Joden. Met gevaarlijk grote stenen bombarderen zij de Joden. Vanaf de tempelberg gooien zij hun stenen over de muur, waar de Joden aan de voet van de Klaagmuur staan te bidden. De biddende Joden worden zo met gevaarlijk grote stenen bekogeld.

Geen wapens?

Terwijl er vaak zo meewarig over de Palestijnen gedaan wordt, als zouden zij geen wapens hebben, wordt vergeten, dat om te beginnen deze stenen gevaarlijke wapens zijn. Er zijn zelfs speciale stenenslingers (katapulten), die normaal voor de vogeljacht gebruikt worden. Dit zijn gevaarlijke wapens, die op een afstand van honderd meter dodelijke verwondingen kunnen veroorzaken. Verder hebben zij messen, slingers, katapulten, veel geweren – u ziet ze toch regelmatig met al hun geweren uitdagend op TV – ze hebben brandbommen (molotovcocktails) en granaten. De Palestijnse politie beschikt over Kalasjnikovs, automatische wapens, waarmee ze op de Israëlische soldaten schoten. Ieder heeft in de krant kunnen lezen over de Tanzim, de gewapende tak van de Fatah-beweging van Yasser Arafat.

De raketoorlog van Hamas tegen het zuiden van Israël is aan het

begin van deze eeuw begonnen. In 11 jaar tijd hebben zij Israël in totaal met 12.500 raketten bestookt, dat is een gemiddelde van 1100 raketten per jaar en 3 raketten per dag! Tot april 2011 zijn meer dan 40 mensen gedood en zijn duizenden gewond geraakt. De schade aan gebouwen en de economische verliezen zijn onmeetbaar. De kinderen in die gebieden groeien op met de angst van dagelijkse raketaanvallen en de vlucht naar schuilplaatsen.

U weet toch, dat ze speciale groepen hebben, zoals de zojuist genoemde Fatah-beweging, de Hamas en de Islamitische Jihad. Deze laatste is een fanatieke groepering, die zijn basis in Damascus, de hoofdstad van Syrië heeft. Deze Islamitische Jihad heeft maar één doel: een Palestijnse staat afdwingen en het vertrek van alle Joden! Dit vertrek van de Joden is altijd als volgt onder woorden gebracht: **“Alle Joden de zee in drijven!”** U weet toch dat hun geoefende strijders de beschikking hebben over zeer gevaarlijke bommen, die zij in het verleden vaak gebruikt hebben. U weet toch ook hoe geducht hun zelfmoordcommando's zijn, die dood en verderf zaaien. Ze zijn redelijk tot goed bewapend, al hebben ze – gelukkig voor Israël – geen helikopters en geen tanks.

De felheid waarmee de Arabieren en de Palestijnen Israël bestrijden, blijkt uit allerlei feiten. Wij herinneren u aan het bezoek dat Anwar Sadat indertijd aan de Al Aksa moskee bracht om te bidden, maar gelijktijdig getooid was met een stropdas met hakenkruisen...! Wij herinneren u aan het jaar 1995, het jaar waarin 230 officieren van het politiekorps van de Palestijnen beëdigd werden. De foto stond in de krant: de Palestijnse politie bracht demonstratief de Hitlergroet...! Verschillende van deze politiemensen hadden hun opleiding in Nederland genoten!

Vaak wordt vergeten, dat Yasser Arafat, wiens volledige naam was: Yasser Arafat al-Rauf al-Qudwa al-Hoesseini, familie was van Hadj Amin al-Hoesseini, die indertijd door de Engelsen benoemd was als Grootmoefiti van Jeruzalem. Deze man presteerde het om

in de Tweede Wereldoorlog bij zijn “vriend” Adolf Hitler aan te kloppen en hem te vragen hem te helpen om in het toenmalige Palestina gaskamers te bouwen, om de aldaar wonende Joden uit te roeien.

Regelmatig wordt er geklaagd dat Israël jongeren doodschiet. Er wordt vergeten, dat Palestijnse ouders en de Palestijnse leiders de kinderen aanmoedigen om de straat op te gaan en om te vechten tegen de Israëliërs. De Palestijnse ouders houden hun kinderen niet ver bij het geweld vandaan, maar sporen hen juist aan om erbij betrokken te zijn. Zo kun je heel jonge kinderen bij het Palestijnse straatgeweld aantreffen. Natuurlijk is het dan vreselijk als een Israëliëse kogel zo'n kind treft, maar het had voorkomen kunnen worden. De leer van de Islam moedigt de jongeren juist aan om het geweld te kiezen en slachtoffer te worden. Wie namelijk sneuvelt in de heilige strijd tegen de Joden wordt direct in de Islamitische hemel opgenomen en wordt daar op een onvoorstelbare wijze verwend en vertroeteld. Hij wordt daar heerlijk verwend en krijgt een aantal maagden voor zijn seksuele genoegens. Een Islamitische jongen zei, een dag voordat hij stierf in de strijd tegen de Joden: “Ik wil trouwen met de mooie hemelse vrouwen met hun zwarte ogen.”

Sheik Taher Ali Jebarin, locoburgemeester van Um al-Fahum, een grote Arabisch-Israëliëse stad in Galilea, preees in het jaar 2000 de moed van de Palestijnse vrouw, die haar zonen aanmoedigt om tegen de Joden te vechten en in de naam van Allah als martelaars te vallen!

De Palestijnse moeders offeren met zoveel graagte hun kinderen voor de door hen begeerde vrijheid, dat zij huilen van vreugde, als zij horen dat een zoon in de strijd tegen de Joden gedood is. Dit is een belangrijk onderdeel van hun Islamitisch geloof. De moeder van wie een zoon gesneuveld is in de strijd tegen de Joden, houdt zichzelf voor, dat zij nu ook haar aandeel geleverd heeft in de grote

beloning, die volgt op het deelnemen aan de jihad voor de bevrijding van de Al Aksa moskee. De Islamitische moeders denken ook met genoegen aan de vreugde die hun gedode zonen nu in de Islamitische hemel moeten hebben, nu zij in de strijd tegen de Joden gedood zijn.

Terwijl het Handvest voor de Rechten van het kind een scherpe veroordeling bevat voor ouders die hun kinderen aan oorlogsgeweld blootstellen, worden de Palestijnse kinderen, soms zelfs na een militaire training bij Fatach, naar “het front” gestuurd en wordt er uit de wereld geen protest vernomen. U hebt toch ook meer dan eens foto's gezien van Palestijnen die kinderen als militairen trainen en hen leren omgaan met automatische geweren! Zijn wij vergeten, dat de ayatollahs van ayatollah Khomeini in de tijd dat zijn land, Iran, strijd voerde tegen Irak, de kinderen de mijnevelden in stuurden om door zelfmoord de mijnen op te ruimen, zodat de soldaten later konden volgen? Zijn wij vergeten, dat de ayatollahs de kinderen plastic sleuteltjes om de hals gehangen hadden, die de toegang tot de Islamitische hemel moesten openen?

De Palestijnen hebben kinderen strategisch geplaatst in de frontlinies. In feite is dit een eigentijdse herhaling van de afgodsdienst die wij in de Bijbel hebben, de Moloch cultus, waarbij de ouders ook hun kinderen als offers brachten aan de dienst van de Moloch ten behoeve van de voorspoed van het land.

De Jerusalem Post meldde zelfs ten tijde van de grote intifada in 2000, die ook wel de “Al Aksa intifada” genoemd wordt, dat de Palestijnse Autoriteit aan Arabische families die hun kinderen erop uitzonden om de Israëliëse soldaten te bevechten driehonderd dollar beloofde voor elk kind dat hierbij gewond raakte. De Palestijnse Autoriteit beloofde zelfs tweeduizend dollar voor ieder kind dat in deze opstand door de Israëliëse soldaten gedood zou worden. Zo konden de Palestijnen ervoor zorgen, dat

de Palestijnse kinderen door de gehele wereld gezien werden als helden en martelaars, terwijl de Joodse soldaten als monsters gezien werden.

Saddam Hoessein liet in de Al Aksa intifada ook zijn ware aard zien. Terwijl zijn eigen mensen hevig leden, omdat Saddam het geld dat hij kreeg om voedsel en medicijnen voor zijn volk te kopen, gebruikte om de militaire kas te vullen, zond hij ook nog geld naar de Palestijnse gebieden. Voor iedere Palestijn die in de Al Aksa intifada gedood werd, leverde Saddam Hoessein een cheque van maar liefst 10.000 dollar!

De media deed gewoon mee aan het circus rond de Palestijnen. In de pers verscheen bijvoorbeeld een foto van een Joodse soldaat met een gewonde man aan zijn voeten. Het bijschrift vermeldde, dat de Palestijnse man door de Israëlische soldaten zo toegetakeld was op de tempelberg. Maar wat zag je verder op de foto? Een wegrijdende auto en een benzinestation. Sinds wanneer rijden er auto's op de tempelberg en sinds wanneer is daar een benzinestation? Het bijschrift bij de foto was een krantenleugen. De foto was namelijk niet op de tempelberg gemaakt en de gewonde man was geen Palestijn, maar een Jood, die door de Palestijnen zo toegetakeld was en nu door een Israëlische soldaat bevrijd was!

CNN liet een Palestijnse woordvoerder aan het woord, die de Palestijnse opstand met zijn gevolgen als volgt onder woorden bracht: "Aan de ene kant staan de Israëlische soldaten te schieten en aan de andere kant sterven de Palestijnen. Dat is wat hier gebeurt." Dit was een verschrikkelijke verdraaiing van de feiten. Hij deed namelijk alsof de Palestijnen niet tegen de Joden ten strijde getrokken waren! Verder wordt er meestal niet verteld, dat het de Joden nog altijd verboden is om op hun meest heilige plaats, de tempelberg, te bidden.

De Palestijnse strijd is niet alleen een gevecht met brandbommen, geweren en stenen, maar is ook een geloofsstrijd die in woorden wordt uitgevochten. De Islamitische Palestijnen doen alsof zij de bevolking van het land waren, toen de Here Jezus geboren werd. Yasser Arafat heeft indertijd verklaard, dat Jezus niet een Joods kind was, maar een Palestijns kind!

De terreur van de latere Filistijnen

Terwijl de aloude Filistijnen, die wij kennen uit de tijd van koning David, al duizenden jaren geleden volledig van de aardbodem verdwenen zijn, lezen wij in de Bijbel, dat er in de eindtijd weer Filistijnen zouden zijn. Zoals de Israëlieten een soort wedergeboorte zouden meemaken, door na zo'n 2000 jaar ballingschap naar het eigen land terug te keren en daar weer een eigen staat te mogen stichten – wat in feite een Godswonder is – zo zijn de Filistijnen echter ook na duizenden jaren in het land teruggekeerd. De Israëlieten zijn echter “echte” Joden. De Palestijnen zijn geen echte Filistijnen. Zij zijn bastaards!

Wij zien bij deze Palestijnen drie opmerkelijke feiten:

1. Zij heten weer “Filistijnen”.
2. Zij wonen weer in het oude Filistijnse gebied: de Gazastrook.
3. Zij zijn vervuld met dezelfde haat tegen Israël als die de oude Filistijnen van vroeger dagen hadden.

De profeet Ezechiël, die een boodschap had voor de mensen uit zijn eigen tijd, maar ook bijzondere profetieën uitgesproken heeft over de eindtijd, heeft een opmerkelijke boodschap uitgesproken over de Filistijnen. In deze boodschap heeft hij kenmerkende feiten van de Filistijnen vermeld. Deze kenmerken van de Filistijnen gelden zowel de Filistijnen uit vroeger dagen als de Filistijnen, die wij in onze tijd “Palestijnen” noemen. Als kenmerkend voor de Filistijnen in alle tijden zei Ezechiël:

“Zo zegt de Here HERE: omdat de Filistijnen wraakzuchtig

gehandeld hebben door met bitter leedvermaak wraak te nemen en in eeuwigdurende vijandschap te verdelgen, daarom, zo zegt de Here HERE: zie, Ik strek Mijn hand uit tegen de Filistijnen, Ik zal die Keretieten uitroeien en zelfs het overblijfsel aan het strand der zee te gronde richten; Ik zal geduchte wraak aan hen oefenen met grimmige straffen. En zij zullen weten, dat Ik de HERE ben, wanneer Ik Mijn wraak over hen breng.” (Ezechiël 25:15–17)

Deze woorden zijn door de profeet Ezechiël gesproken met het oog op het volk van de Filistijnen in vroegere tijden en in de eindtijd. Hier worden enkele opmerkelijke details van de latere Filistijnen vermeld:

- Zij handelen wraakzuchtig. Deze uitdrukking betekent, dat zij een volk vol haat jegens het Joodse volk zijn.
- Zij hebben bitter leedvermaak als zij hun vijandschap jegens het volk Israël laten gelden. Dit betekent, dat zij proberen de Joden zoveel mogelijk schade te berokkenen.

De vijandschap komt vanuit het binnenste van hun hart. In onze vertaling staat, dat zij een *eeuwigdurende vijandschap* hebben. Het Hebreeuws zegt, dat de vijandschap **uit het diepst van hun ziel** komt. Het is een ingewortelde haat. Dat betekent, dat zij niet eerder tevreden zijn, dan wanneer de Joden op de meest bittere manier door hen geslagen en verdelgd zijn.

Zij worden “*Keretieten*” genoemd. Dit is een Hebreeuwse uitdrukking die niet als zelfstandig naamwoord vertaald moet worden, als zou het gaan om een speciale naam voor deze Filistijnen (zoals 1 Samuël 30:14 ook al laat denken). Het is de naam waar het Hebreeuwse woord **keret** in zit. Dit betekent: **de ban, afsnijden, uitroeien**. Het wil zeggen, dat dit volk onder de ban van God terecht zal komen en door God uitgeroeid zal worden.

Dit volk van de Palestijnen staat nu op tegen het volk van Israël,

zoals de Here Jezus en de profeten geprofeteerd hebben. Deze Palestijnen willen nu een eigen staat – op het grondgebied dat God aan Israël beloofd had. En ze willen absoluut Jeruzalem als hoofdstad. De inzet is niet alleen een eigen staat, maar vooral de stad Jeruzalem. En juist vanwege deze stad bemoeit de gehele wereld zich er mee. Dat is opnieuw precies zoals het door de profeten voorzgd was.

In onze dagen beleven wij een herhaling van wat eens de omliggende volken in de tijd van koning Josafat van plan waren. Men heeft toen in de tempel een gebed tot God opgezonden, waarin onder andere gezegd werd: *“Zij trekken op om ons uit Uw bezitting die Gij ons ten erve hebt gegeven, te verdrijven.”* (2 Kronieken 20:11) Nu zijn het de Palestijnen die met dit plan rondlopen. De Palestijnen hebben van Israël bijna alles gekregen wat zij hebben wilden, behalve Jeruzalem. Zijn zij tevreden? Neen, ze willen ook Jeruzalem bezitten.

De strijd om Jeruzalem

De grote intifada die op het Joodse Nieuwjaar in 2000 begon (voor de joden: Rosh Hashana 5761) was geen demonstratie meer, maar een complete oorlog, ook al wordt de strijd op een beperkt gebied gestreden. De Palestijnen zeiden, dat de strijd om Jeruzalem begonnen was. De situatie die nu ontstond was in feite de gevaarlijkste sinds de stichting van de staat Israël en de Onafhankelijkheidsoorlog in 1948. Israël moet nu niet strijden tegen een vijand die vanuit het buitenland oprukt, maar staat tegenover een vijand in het eigen land. De vijand zit nu overal in het land!

Vaak wordt vergeten, dat de Palestijnen al in 1948 een eigen staat konden krijgen, net zoals de Joden hun eigen staat kregen. De Verenigde Naties hadden het Britse Mandaatgebied in twee delen verdeeld en de Joden toestemming gegeven in het ene gebied hun

staat te stichten en de Palestijnen toestemming gegeven in het andere gebied hun staat te stichten. Maar de Palestijnen wilden die staat niet. Ze waren niet tevreden met het gebied dat hen toegewezen was. Ze wilden meer! Ze willen nog steeds meer dan ze gekregen hebben.

Ook wordt vaak vergeten, dat de Palestijnen van 1948–1967 in een gebied woonden, dat door Jordanië bezet was en dat de Palestijnen het toen slechter hadden dan ze het later bij Israëliërs hadden, maar dat ze toch niet protesteerden tegen de Jordaanse bezetting. Alleen toen Israël het land “bezet” had (of had Israël het juist bevrijd?), toen protesteerden zij! Toen de Jordaniërs het land bezet hadden, konden de Joden niet eens bij de Klaagmuur komen. Toen werden de Joodse grafstenen gebruikt als straatstenen en als urinoirs, maar niemand protesteerde...

Yasser Arafat heeft gezegd: “Samen met Hezbollah zullen wij Jeruzalem bevrijden.” De Hezbollahleider Hassan Nasrallah heeft gezegd: “De strijd tegen Israël gaat door! Zolang onder ons nog mensen hun leven willen geven, zullen wij de Zionisten bestrijden. Wij marcheren in de richting van Jeruzalem, want Israël is een illegale staat.”

De terreurbewegingen Fatah, Hamas, Hezbollah en “Jihad”, die bijna 90% van de Palestijnse bevolking achter zich heeft, willen zich voor een eenheidsfront aaneensluiten om de Zionisten uit Jeruzalem en van de Palestijnse heilige grond, zoals zij het noemen, te verdrijven.

Ze demonstreren niet alleen, maar bewerken, dat in de gehele wereld demonstraties tegen Israël gehouden worden. In ons land hebben de Marokkanen tegen Israël gedemonstreerd. In Indonesië zijn massale demonstraties gehouden die oproepen tot de jihad, de heilige oorlog tegen Israël. In vele landen moeten de Joden extra beveiligd worden, omdat vanaf de preekstoel in de Palestijnse

moskeeën opgeroepen is om overal in de wereld de Joden te doden.

Wat Asaf in Psalm 83 zegt, is in onze tijd werkelijkheid geworden:

“Een psalm van Asaf. O God, houd U niet stil, zwijg niet en blijf niet werkeloos, o God.

Want zie, Uw vijanden tieren, Uw haters steken het hoofd op; zij smeden een listige aanslag tegen Uw volk en beraadslagen tegen Uw beschermelingen.

Zij zeggen: komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israël niet meer wordt gedacht.

Want zij hebben eensgezind beraadslaagd, tegen U een verbond gesloten.” (Psalm 83:1–5)

Het gaat in deze Psalm over verschillende groepen volken rondom Israël die met elkaar listige aanslagen, dat is terreur, beramen met als doel het gehele Joodse volk uit te roeien. De Palestijnen proberen de Arabische volken mee te krijgen in de vernietiging van de staat Israël.

Spoedig zal de dag aanbreken, dat God zal ingrijpen, zoals Hij beloofd heeft. Hij zal de Joden niet de zee in laten drijven:

“Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem, zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden ter oorzaak van Mijn volk en van Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij Mijn land verdeelden, en over Mijn volk het lot wierpen, en een jongen gaven voor een hoer en een meisje verkochten voor wijn, opdat zij konden drinken.

En voorts, wat wilt gij van Mij, gij Tyrus en Sidon en alle landstreken van Filistea? Wilt gij Mij vergelding bewijzen? Maar indien gij het Mij vergelden wilt, snel, ijlings zal Ik de vergelding op

uw eigen hoofd doen nederdalen.” (Joël 3:1–4)

Let erop, dat Joël zich richt tot twee gebieden: Libanon en het Filistijnse land, waar nu de Palestijnen wonen. Terwijl de Palestijnen roepen dat Apocalyps Now is aangebroken, zou dit weleens spoedig het geval kunnen zijn. Het zal dan niet een overwinning voor de Palestijnen betekenen, maar een verpletterende nederlaag. God Zelf zal Zich tegen hen keren en hen verslaan.

Profetie over toename van hongersnoden

“Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn.” (Mattheüs 24:7)

Regelmatig horen wij van grote hongersnoden op aarde, waarbij grote aantallen mensen om het leven komen. Omdat wij in grote welvaart leven en grote overvloed hebben en meer voedsel hebben dan wij kunnen opmaken, denken wij soms, dat dit wel het geval zal zijn in de gehele wereld. De werkelijkheid is juist andersom. In grote delen van de wereld wordt verschrikkelijke honger geleden.

Profetie over toename van het aantal aardbevingen

“Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeën.” (Mattheüs 24:7,8)

Aardbevingen waren in het verleden de begeleidende tekenen van groot ingrijpen van God in het wereldgebeuren. Dat was zowel in de tijd van het Oude Testament als in de tijd van het Nieuwe Testament. Zo waren er ook aardbevingen in de tijd van het sterven en de opstanding van de Here Jezus en zullen er bij Zijn wederkomst opnieuw hevige aardbevingen zijn. Hierover spreken

zowel Jesaja 29:6 en Zacharia 14:5 als het boek Openbaring. Ook de Here Jezus sprak over deze tekenen bij Zijn komst (Mattheüs 24).

Er wordt regelmatig gediscussieerd over de vraag of het aantal aardbevingen in de laatste tijd wel of niet toegenomen is. Volgens bepaalde bronnen is dat niet het geval, volgens andere bronnen is dit juist wel het geval.

Uit de statistiek van het U.S. Geological Survey in Boulder in de staat Colorado, U.S.A. blijkt dat er een behoorlijke toename van het aantal aardbevingen is. Hierbij gaat het om aardbevingen met een grootte van 6 of hoger op de schaal van Richter gemeten over de gehele aarde. Ze zijn telkens gemeten in een groep van 10 jaar.

- Van 1890 – 1899 gemeten: 1 aardbeving (d.i. 110 jaar geleden!)
- Van 1900 – 1909: 3
- Van 1910 – 1920: 2
- Van 1920 – 1930: 2
- Van 1930 – 1940: 5
- Van 1940 – 1950: 4
- Van 1950 – 1960: 9 (d.i. 50 jaar geleden!)
- Van 1960 – 1970: 13
- Van 1970 – 1980: 51
- Van 1980 – 1990: 86
- Van 1990 – 1995: al meer dan 100.

Profetie over toename van Jodenvervolgning en antisemitisme

“Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeën. Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om Mijns Naams wil.” (Mattheüs 24:7–9)

In deze tekst worden twee gegevens genoemd. In de eerste plaats wordt er gesproken over het feit, dat het volk Israël door alle volken gehaat zal worden. Dit spreekt van de haat en de vervolging, het antisemitisme dat er door de eeuwen heen geweest is. Deze Jodenhaat was ook al in de tijd van het Oude Testament bekend. In de tweede plaats voegt de Here Jezus een nieuwe dimensie aan de aloude Jodenhaat toe. De Jodenhaat zal nu te maken krijgen met Jezus Zelf. Dit betekent niet, dat hier gezegd wordt, dat de christenen in de toekomst vervolgd zullen worden, maar dat nog steeds de Joden vervolgd zullen worden, doch dat deze haat iets met de Here Jezus te maken zal hebben. De Jodenhaat zal omwille van de Naam van Jezus geschieden!

Israël zal door alle volken op aarde gehaat worden

Er is alle eeuwen antisemitisme geweest dat uitging van mensen die direct met Joden geconfronteerd werden. In feite is er geen logische reden te bedenken, waarom zoveel mensen en volken in alle tijden de Joden gehaat hebben. Het enige wat ervan gezegd kan worden, is het feit, dat God het tevoren bekend gemaakt had en dat het een vervulling is van Deuteronomium 28:37, waar staat:

“Gij (het volk Israël) zult een voorwerp van ontzetting worden, een spreekwoord en een spotrede onder alle volken, naar wier land de HERE u wegvoert.”

Regelmatig hebben mensen geprobeerd een reden te vinden voor de Jodenhaat. Er is gezegd dat dit komt omdat de Joden in God geloven. Anderen zeiden dat het kwam, omdat ze ongelovig waren. Weer anderen zeiden, dat het kwam, omdat ze de Here Jezus, de Stichter van het christendom, gedood hadden. De één zei, dat het kwam, omdat ze communisten waren, terwijl de ander als oorzaak noemde, dat ze juist kapitalisten waren. De één zei, dat het kwam omdat ze arm waren en een bron van ziekten en ellende, terwijl

een ander zei dat het kwam, omdat ze rijk waren en opportunisten. De één vervolgde de Joden omdat ze het uitschot van de maatschappij waren. De ander haatte hen, omdat ze de overheid zouden controleren.

Soms hebben mensen gemeend hen te moeten haten, omdat ze uit hun eigen land verdreven waren en nu als vreemdelingen in hun land vertoefden. Maar andere volken die ook uit hun land verdreven waren, werden niet gehaat. Deze volken konden misschien weleens onheus bejegend worden, maar zij werden nooit op dezelfde wijze gehaat en vervolgd als de Joden. Terwijl de Joden altijd hard werkten en zich altijd als loyale burgers in hun nieuwe land opstelden, werden zij steeds weer gehaat en vervolgd. Toch zijn er ook tijden geweest, dat de Joden in vrede leefden in het land waarheen zij verdreven waren of waarheen zij gevlucht waren. Zij hebben een tijdlang in vrede geleefd in landen als Spanje, Polen en Duitsland, totdat de haat opstak.

Verder was er de economische vijandschap. De Joden hadden succes in het zakenleven en de handel. Hierdoor werden zij als geduchte concurrenten gezien. Men vergeet vaak, dat de Joden van nature landbouwers waren en door de omstandigheden en vaak ook door de vijandige overheid gedwongen waren om een ander beroep te kiezen. Ze mochten hun oorspronkelijke beroep niet meer uitoefenen. Zo kwamen zij in West Europa in de Middeleeuwen in de geldhandel terecht. Zij werden geldleners en dus ook schuldeisers.

Ja, de koningen legden hen zelfs extra zware belastingen op, die veel zwaarder waren dan voor de andere mensen van het land. Zo kwamen zij op de bodem van de maatschappij terecht, waar niemand meer jaloers op hen kon zijn. Maar ondanks dit alles zagen zij kans omhoog te klimmen en een hogere economische status te verkrijgen. Hierdoor werden de andere mensen weer jaloers op hen en begonnen hen nog meer te haten.

God bleef voor de Joden zorgen

Hoe is het mogelijk, dat de Joden, die door de overheden tot de minsten van de samenleving gebracht werden, toch weer omhoog klommen en bij de bovenlaag van de samenleving terechtkwamen? Het antwoord is heel eenvoudig: God had het hun beloofd en God Zelf zorgde ervoor! God had beloofd, dat de Joden, ondanks de enorme druk die zij onder de heidenen zouden ervaren, niet zouden omkomen. Zij werden door God zwaar gestraft voor hun zonden, maar God verliet hen niet. God bleef hun God en God bleef voor hen zorgen. De aangekondigde straf en de reden waarom deze zware straf gegeven werd, zoals zij die door de eeuwen heen en ook in de Tweede Wereldoorlog gekregen hebben, waren door Mozes als volgt aangekondigd:

“Maar indien gij niet luistert naar de stem van de HERE, uw God, en niet al zijn geboden en inzettingen, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dan zullen de volgende vervloekingen alle over u komen en u treffen: vervloekt zult gij zijn in de stad en vervloekt op het veld... Al deze vervloekingen zullen over u komen, u achtervolgen en u treffen, totdat gij verdelgd zijt, omdat gij niet geluisterd hebt naar de stem van de HERE, uw God, en de geboden en inzettingen die Hij u opgelegd heeft, niet onderhouden hebt.”
(Deuteronomium 28:15,16,45)

Maar God bleef voor hen zorgen! Wij zien dit bijvoorbeeld heel duidelijk in ons eigen land. Toen de Joden in 1492 uit Spanje verdreven werden, vonden zij een veilige plek in Nederland. Nederland werd een veilige haven, een toevluchtsoord voor de verdreven Joden. Velen kwamen in Amsterdam terecht, dat van de Joden de erenaam kreeg: Mokum, dat “toevluchtsoord” betekent. Hier konden zij zonder vrees voor de verschrikkelijke inquisitie wonen en mochten zij zonder belaagd te worden hun eigen godsdienst praktiseren. Maar Nederland heeft daardoor ook mee profiteerd in de zegen van de Joden.

Hoe is het mogelijk, dat een profetie, die 3500 jaar geleden uitgesproken is, letterlijk in vervulling gegaan is? Over Israël werd toen al gezegd: *“Gij zult een voorwerp van ontzetting worden, een spreekwoord en een spotrede onder alle volken, naar wier land de HERE u wegvoert.”* (Deuteronomium 28:37) Zij zijn zowel naar bijna alle landen op aarde weggevoerd, als een spreekwoord en tot een spotternij geworden. Denk ook aan uitdrukkingen die men in ons land gebruikt, zoals Jodenfooï en Jodenstreek.

Psalm 44 heeft profetische woorden gesproken over de spot die met de Joden gedreven zal worden en de hoon waarmee zij bejegend zullen worden. In deze Psalm lezen wij:

“Gij hebt uw volk verkocht voor een spotprijs, en zijt niet rijk geworden door hun koopsom; Gij hebt ons gesteld tot smaad voor onze naburen, tot spot en hoon voor wie ons omringen; Gij hebt ons tot een spreekwoord onder de volken gesteld, Gij doet de natiën over ons het hoofd schudden.

De ganse dag staat mijn schande mij voor ogen, en bedekt schaamte mijn aangezicht, om de taal van wie hoont en lastert, om de blik van vijand en wraakgierige.

Dit alles is ons overkomen, maar wij vergaten U niet, noch verloochenden wij uw verbond; ons hart werd niet afvallig, noch weken onze voetstappen van uw pad...

Indien wij de Naam van onze God hadden vergeten, en onze handen uitgestrekt naar een vreemde god, zou God dat niet uitvorsen? Hij toch kent de geheimen des harten.

Waarlijk, om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij worden gerekend als slachtschappen.

Waak op! Waarom slaapt Gij, HERE? Ontwaak! Verstoot niet voor eeuwig!” (Psalm 44:12–18 en 20–23)

Het lijden van de Joden, zoals hier beschreven, met de spot en de hoon en het gerekend worden als slachtschappen, vertoont een grote mate van overeenkomst met het lijden van de Here Jezus,

zoals beschreven in Jesaja 53!

Het mysterie van de Joden

De woorden van deze Psalm speelden in zekere zin al een opmerkelijke rol tijdens de regering van keizer Hadrianus in Rome. Hij dacht na over het mysterie van de Joden, die ondanks alle verdrukking toch overleefden. Keizer Hadrianus zei tegen rabbi Jehoshua: “**Hoe groot is het schaap** (hiermee bedoelde hij het volk Israël) **dat kans ziet om te midden van 70 wolven te ontkomen?**” Hierop antwoordde rabbi Jehoshua: “**Hoe groot is de Herder, Die voor hen zorgt!**” Terwijl Hadrianus meende, dat de Joden iets groots en machtigs in zich moesten hebben, bracht rabbi Jehoshua de zaak terug tot de juiste proporties. De Joden zijn niet groot, maar de God van de Joden is groot! Hij is Israëls Waker en Beschermmer.

“Zie, de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt. De HERE is uw Bewaarder, de HERE is uw schaduw aan uw rechterhand. De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts. De HERE zal u bewaren voor alle kwaad, Hij zal uw ziel bewaren. De HERE zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan tot in eeuwigheid.”
(Psalm 21:4–8)

Dit had God al ten tijde van Mozes beloofd:

“Maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijanden zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en mijn verbond met hen verbreken: want Ik ben de HERE, hun God. Maar Ik zal hun ten goede gedenken het verbond met hun voorvaderen, die Ik voor de ogen der volken uit het land Egypte heb geleid, om hun tot een God te zijn. Ik ben de HERE.”
(Leviticus 26:44,45)

Nooit is er een duidelijke menselijke reden genoemd, waarom de Joden gehaat en vervolgd werden. Er is geen duidelijke reden voor

de verschrikkelijke Jodenhaat te bedenken. Terwijl heidense volken zichzelf soms rechtvaardigden voor hun Jodenhaat, kan geen weldenkend mens hen volgen in hun vreemde gedachten. De enige reden kan in de Bijbel gevonden worden. Hier lezen wij, dat er bij het ontstaan van het volk Israël een concurrent was, genaamd Ezau, die van het begin van zijn bestaan geprobeerd heeft de zegen van het volk Israël af te pakken en deze zegen zichzelf toe te eigenen.

Deze haat wordt in de Bijbel beschreven:

“En Ezau koesterde wrok tegen Jakob om de zegen, waarmede zijn vader hem gezegend had, en Ezau zei bij zichzelf: de dagen van de rouw over mijn vader zijn aanstaande; dan zal ik mijn broeder Jakob doden.” (Genesis 27:41)

Deze haat is alleen van Ezau op Jakob gericht en niet van Jakob op Ezau. Deze haat is begonnen in de tent van vader Izaäk en is nooit opgehouden. Deze haat is nog steeds de oorzaak van alle haat die Arabieren en Palestijnen tegen de Joden hebben. Zoals Ezau Jakob wilde doden, zo willen de Arabieren nog steeds de Joden doden.

In de Bijbel zien wij gedurende de gehele geschiedenis van Israël dat er Jodenhaat was. Dat was al tijdens de woestijnreis toen Edom en Amalek zich ontpopten als Jodenhaters. Haman was een Jodenhater. De reden van zijn haat heeft hij zelf onder woorden gebracht:

“Toen zei Haman tot koning Ahasveros: er is een volk, dat verstrooid en afgezonderd leeft onder de volken in al de gewesten van uw koninkrijk, en zijn wetten verschillen van die van alle volken, maar de wetten van de koning volbrengt het niet, zodat het de koning niet betaamt het met rust te laten.” (Esther 3:8)

De reden van de Jodenhaat was, dat zij een andere godsdienst

hadden. Omdat de Joden de enig ware God dienden, werden zij bedreigd met uitroeiing. De Jodenhaat is bij Haman dus in feite begonnen als een haat tegen de enig ware God. Jodenhaat is dus ook een haat van God! Antisemitisme is een haat tegen God!

Wat Asaf in Psalm 83 zegt, is in de eeuwen die achter ons liggen al werkelijkheid geworden.

“O God, zie, Uw vijanden tieren, Uw haters steken het hoofd op; zij smeden een listige aanslag tegen Uw volk en beraadslagen tegen Uw beschermelingen. Zij zeggen: komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israël niet meer wordt gedacht. Want zij hebben eensgezind beraadslaagd, tegen U een verbond gesloten.”

Het gaat alleen om Jeruzalem

Nu is er een nieuwe vorm van het antisemitisme ontstaan. Volken die niets met de Joden te maken hebben, komen ineens massaal in beweging. De Verenigde Naties lijken niets liever te doen dan de staat Israël, waarin dan ook, te veroordelen. En al deze volken gaat het steeds slechts over één feit: de stad Jeruzalem.

“Zie, Ik maak Jeruzalem tot een schaal der bedwelming voor alle volken in het rond; ja ook tegen Juda zal het gaan bij de belegering van Jeruzalem.

Te dien dage zal Ik Jeruzalem maken tot een steen, die alle natiën moeten heffen; allen die hem heffen, zullen zich deerlijk verwonden. En alle volkeren der aarde zullen zich daarheen verzamelen. Te dien dage zal Ik zoeken te verdelgen alle volken die tegen Jeruzalem oprukken.” (Zacharia 12:2,3,9)

Uit deze verzen blijkt, dat de gehele wereld erbij betrokken zal zijn. En het gaat alleen om de stad Jeruzalem. De Verenigde Naties doen iedere keer opnieuw uitspraken over Jeruzalem, waarbij zij duidelijk maken steeds aan de kant van de Palestijnen te staan en Israël te veroordelen.

In grote delen van de wereld is men pro-Palestijns en anti-Israël. Houden de mensen dan zoveel van de Palestijnen? Beslist niet. Ze hebben echter een hekel aan de Joden en kiezen daarom voor de Palestijnen.

De Romeinen waren Jodenhaters. Daarom veranderden zij na de beide Joodse opstanden in 70 en 135 na Christus de naam van het land Judea in “Syrië Palestina” en de naam van de hoofdstad Jeruzalem in “Aelia Capitolina”. Het land en het volk werden Filistea en Filistijnen genoemd. Pas in 1948 hebben de Joden zich aan deze vervloekte benaming kunnen ontworstelen. Nu zijn het echter de mensen van de vroegere Arafat die zich Filistijnen noemen en zich als Filistijnen gedragen.

De christelijke Jodenhaat

Wat de Here Jezus in Zijn profetische reden aankondigt als een toekomstig lijden voor het Joodse volk, is een onvoorstelbare aanklacht tegen bijna 2000 jaar geschiedenis van de kerk. De Heer wist wat de kerk de Joden zou aandoen. Hij zei:

“Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om Mijns Naams wil.”
(Mattheüs 24:9)

Let erop dat Hij een bijzonder lijden aankondigt over het Joodse volk en zegt, dat dit lijden met Hemzelf te maken zal hebben.

Vaak hebben christenen gedacht, dat de Here Jezus hier de geloofsvervolging van christenen zou aankondigen, omdat de vervolgers van deze christenen een hekel zouden hebben aan de Here Jezus. Het gaat in de woorden van de Here Jezus, zoals deze vermeld staan in Mattheüs 24, in het geheel niet over de kerk, maar steeds over het Joodse volk in verband met de komst van het komende Messiaanse rijk – en natuurlijk ook in verband met de komst van de grote verdrukking.

Terwijl Mozes in Deuteronomium het lijden van het Joodse volk in de toekomstige tijden aankondigde had als een lijden dat hen door de verschillende volken op aarde zou worden aangedaan, voegde de Here Jezus een nieuwe dimensie aan dit lijden toe, door te vertellen, dat het lijden dat de Joden vanaf dit tijdstip aangedaan zou worden, een lijden zou zijn dat de christenen hen zouden aandoen.

In de eerste eeuwen van het christendom heeft de kerk zich losgemaakt van zijn Joodse wortels en verklaard, dat de Joden voor eeuwig vervloekt zijn en dat de kerk voor eeuwig in de plaats van Israël gekomen is. Hierbij heeft de kerk op een gegeven ogenblik uitdrukkingen gebruikt, die ons nu met weerzin en walging vervullen. De kerk beweerde, dat de Joden Jezus hadden gedood, ja, dat zij God (!) vermoord hadden en daarom aan het zwaarste oordeel overgeleverd moesten worden. De kerk beweerde, dat de Joden een door God vervloekt volk waren en dat het goed was, als de kerk God een handje hielp, door het volk der Joden zoveel mogelijk met vloek te overladen. Het is opmerkelijk dat deze houding van de kerk tegenover het volk van Israël de laatste jaren grotendeels verdwenen is. Zelfs in de Rooms Katholieke kerk wordt nu anders over Israël gedacht en wordt aanvaard, dat God het volk Israël als Zijn volk vastgehouden heeft. De christelijke Jodenhaat lijkt grotendeels tot een eind gekomen te zijn. Deze profetie lijkt daardoor vervuld te zijn.

De Joden zijn een tijd van ongekend lijden ingegaan. De woorden die Mozes eens uitgesproken had, zijn letterlijk aan hen in vervulling gegaan:

“Gij zult onder die volken geen rust vinden noch een rustplaats voor uw voetzool; de HERE zal u daar een bevend hart geven, ogen vol heimwee en een kwijnende ziel. Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn. Des morgens zult gij zeggen: was het maar

avond; en des avonds: was het maar morgen. Vanwege de vrees, die uw hart vervult, en vanwege het schouwspel, dat uw ogen zien.”
(Deuteronomium 28:65–67)

In de tijd van de kruistochten hebben de christenen geroepen dat God het wilde, dat zij de Joden zouden vermoorden. De Joden hadden immers zelf geroepen dat het bloed van de Here Jezus over hen zou komen? De christenen zagen echter niet, dat het bloed van de Here Jezus verzoenend bloed is en geen veroordelend bloed! Zij lieten het bloed van de Joden zelf op hun eigen hoofd komen. Zij hebben de Joden vervolgd, vernederd en vernietigd. Zoals velen weten dat Hitler schuldig is aan de dood van vele Joden, zo mag niet vergeten worden, dat ook de kerk schuldig is aan de dood van vele Joden. Zij zijn gedood door de kerk, omwille van de Here Jezus, zoals de Heiland Zelf aangekondigd had. Zijn profetische woorden zijn letterlijk in vervulling gegaan!

Gedwongen bekeringen

De Psalmist wijst er in Psalm 44 op, dat de Joden als slagschepen weggevoerd zouden worden en toch trouw zouden blijven aan hun God. Dit hebben wij gezien in twee perioden van Israëls geschiedenis en in verband met twee verschillende groepen religieuze mensen en twee verschillende godsdiensten. Het is in verband met de Islam en in verband met het christendom. Het is ook twee keer aangekondigd door Mozes:

“De HERE zal u en de koning, die gij over u hebt aangesteld, naar een volk voeren dat gij niet kendet, gij noch uw vaderen; aldaar zult gij andere goden dienen, hout en steen... De HERE zal u verstrooien onder alle natiën van het ene einde der aarde tot het andere; aldaar zult gij andere goden dienen, die noch gij noch uw vaderen gekend hebben: hout en steen.” (Deuteronomium 28:36,64)

Het wordt twee keer in dit hoofdstuk genoemd, omdat het ook twee keer in de geschiedenis van Israël, in verband met twee

verschillende groepen religieuze mensen zou geschieden. Beide religieuze groeperingen zouden proberen de Joden tot hun geloof te dwingen. Twee keer zijn de Joden gedwongen zich te bekeren tot een andere godsdienst, waardoor zij andere goden moesten dienen. Zij werden door de Islamieten gedwongen om Allah als god te aanvaarden en zij werden door de christenen gedwongen om Maria als moeder Gods en koningin des hemels, als godin van de hemel dus, te aanvaarden. In de kerk waren na verloop van tijd gebruiken en gewaden uit de afgodsdienst van Babel geïmporteerd. Wierook en wijwater, herdersstaf en mijter, enz. waren niet afkomstig uit de Bijbel, maar afkomstig uit de Babylonische mysterie godsdiensten. Het is begrijpelijk dat de Joden, die de Babylonische afgoderij in de kerk zagen, de kerk wel moesten verafschuwen. Babel, dat in de Bijbel verbonden was met satan zelf, werd hen door de kerk opgedrongen. Zij waren terecht overtuigd, dat het afgoderij was, als zij zich hiermee zouden inlaten.

Vanaf de vierde eeuw van onze jaartelling met als dieptepunt de gebeurtenissen aan het eind van de vijftiende eeuw zijn Joden met honderdduizenden gedwongen het christendom te aanvaarden of te sterven. Maar ook op andere manieren werden zij vervolgd omwille van het geloof van de christenen. In 1275 bijvoorbeeld werden de Joden uit Oxford in Engeland gedwongen om belasting te betalen voor het vervaardigen van een groot stenen kruis in hun stad. De leiders van de kerk waren vaak de grootste Jodenhaters die je je maar kon indenken!

Tot en met de twintigste eeuw zijn hele Joodse gemeenschappen door de Islamieten gedwongen om het Islamitisch geloof te aanvaarden of anders gedood te worden. Zo werden Joden gedwongen om goden, die niets met de Bijbelse openbaring te maken hadden, te dienen.

Dit lijden van de Joden hebben wij gezien in de tijd van de

inquisitie. De Joden in Spanje, maar ook in andere landen, werden gedwongen tot de christelijke doop, of ze zouden de marteldood moeten sterven. Het waren de christenen die hen dit aandeden! Als de Joden in Spanje zich tot de Rooms Katholieke kerk bekeerden, mochten zij blijven leven en behielden zij hun bezittingen. Als zij zich niet bekeerden, moesten zij alles achterlaten en werden zij van alles berooid en beroofd het land uitgejaagd, of stierven zij de marteldood op de brandstapel!

In Portugal liet de koning alle Joden bijeen komen in Lissabon. Hier beloofde hij hen, dat zij aan boord van schepen mochten gaan en naar een nieuw vaderland mochten emigreren. Ongeveer 20.000 Joden kwamen naar Lissabon om te emigreren. Toen ze daar aangekomen waren, werden zij niet aan boord van schepen opgenomen, maar werden zij naar de doopvonten van de kerken gesleept en ontvingen zij een gedwongen doop. Vanaf deze dag bezag de kerk hen als christenen. Als zij nu nog Joodse gebruiken praktiseerden en hierop betrapt werden, werden zij beschouwd kettters te zijn en kwamen zij alsnog op de brandstapel terecht. Het was hen echter ook niet toegestaan het land te verlaten. Deze Joodse christenen werden “Marranen” (varkens) genoemd.

In het geheim en met gevaar voor hun leven zijn veel Joden doorgegaan hun Bijbelse godsdienstige verplichtingen na te komen. Een groot deel van hen heeft echter geen kans gezien trouw te blijven aan het Joodse geloof en de wet van God. Langzaam maar zeker kwamen zij steeds meer binnen in de Rooms Katholieke kerk. In onze tijd kunt u in Spanje nog steeds een kleine groep Marranen vinden. Zij leven als katholieken, maar zijn zich bewust van hun Joodse oorsprong en kennen nog steeds een aantal Joodse gebruiken en gebeden.

Ook in Rusland zijn veel Joden na 70 jaar communistische onderdrukking van het Bijbelse leven losgeraakt. Een kleine groep is ondanks vervolging en onderdrukking trouw gebleven aan het

Woord van God. Hun kinderen en kleinkinderen hebben echter geen idee meer wat het geestelijk betekent om een Jood te zijn. Maar door een wonder van God is er in onze tijd een eind gekomen aan de communistische overheersing en onderdrukking en zijn reeds veel Joden uit Rusland naar Israël teruggekeerd. Dit komt ook, omdat het antisemitisme in Rusland weer hoogtij viert.

Nog enkele dieptepunten

Wij noemen nog enkele dieptepunten uit de geschiedenis van de kerk en van de zogenaamde christelijke landen, zoals zij met de Joden omgegaan zijn. In de tijd van de Kruistochten hebben de bevrijders van Palestina onderweg naar het beloofde land onder het uitroepen van “God wil het” vele Joden beestachtig vermoord. In 1298 werden in Duitsland en Oostenrijk 100.000 Joden vermoord. In 1492 verdreef koningin Isabella 300.000 Joden uit Spanje. Ook Columbus heeft toen Spanje verlaten. Hij ging op zoek naar nieuw land, maar hij ging ook op zoek naar de verloren tien stammen. Columbus was namelijk ook een Jood.

Toen Hitler, de grote Jodenhater in 1933 aan de macht kwam, brak er een periode van Jodenvervolging aan, die ongekend is in de wereldgeschiedenis. Hitler wilde een totale oplossing van het zogenaamde Jodenprobleem door alle Joden over de gehele wereld volkomen uit te roeien. Het ging Hitler niet alleen om de dood van alle Joden in zijn eigen gebied, maar hij deed ook zijn best om de Joden in de rest van de wereld te verdelgen. En vergeet het niet: Hitler was lid van de kerk!

Hitler voelde zich gesteund door de leer van de kerk, die zei dat de Joden God vermoord hadden en onder het oordeel van God vielen en nu gestraft moesten worden met volkomen uitroeiing. Hitler zag kans om maar liefst zes miljoen Joden te doden; mannen, vrouwen en kinderen. Als de geallieerden hem niet bestreden hadden, zou het aantal slachtoffers nog groter geweest zijn.

Angstig is het om te zien met welke precisie de nazi's de lijsten bijhielden waarop precies vermeld stond wie er uitgeroeid waren, wanneer en om hoeveel mannen, vrouwen en kinderen het ging. Wij weten uit de precisie van de nazi's exact om hoeveel mensen het in die tijd ging.

Een aantal van zes miljoen is voor veel mensen een nietszeggend begrip. Wat betekent zo'n aantal? Waarschijnlijk is dat het best te begrijpen, als wij ons de volgende voorstelling maken. Stel u voor, dat wij al deze miljoenen mensen zouden begraven in gelijke doodskisten. Stel u voor, dat iedere kist precies 50 centimeter breed zou zijn. Stel u voor, dat wij al deze kisten in een lange rij naast elkaar zouden zetten. Wij zouden dan $6.000.000 \times 50$ centimeter hebben. Dat is een afstand van maar liefst 3.000 kilometer. Maar... hoeveel is 3.000 kilometer? Stel u voor dat u met een modern verkeersvliegtuig deze afstand zou afleggen. Hoe lang is dat vliegtuig dan onderweg, voordat hij gevlogen is van de eerste tot de laatste doodskist? Dan is hij – als hij 850 kilometer per uur vliegt – meer dan drieëneuhalf uur onderweg! Je bent sneller met zo'n vliegtuig in Zuid Spanje, dan dat je deze lange rij doodskisten gepasseerd bent!

Vreselijk is het om steeds weer te moeten horen, dat mensen beweren, dat de Joden dit aantal van zes miljoen doden zelf verzonnen hebben om er beter van te worden. Zij beweren, dat de Duitse massamoord op de Joden alleen in de gedachten van een stel idiote Joden en geschiedvervalsers bestaat. De mensen die deze dingen zeggen, vergeten, dat de nazi's zelf een nauwkeurige “boekhouding” bijhielden van alle Joden die zij doodden. De nazi's zelf vertellen ons, dat er zoveel Joden omgebracht zijn!

De Duitsers wilden niet alleen de Joden in Duitsland vernietigen, zij waren met hun legers ook onderweg naar het toenmalige zo geheten Palestina om ook daar alle Joden te verdelgen. Zij stonden met hun legers al voor de deur van het land Israël. Wat zou er

gebeurd zijn, als zij hadden kunnen doorstoten met hun legers en ook dit land hadden veroverd? Maar in de woestijn leden zij hun nederlaag als door een wonder van God. De redenen waarom de Duitsers, die niet te overwinnen leken, de strijd toch verloren, kunnen niet aan het toeval toegeschreven worden.

Gods hand ten tijde van Wereldoorlog II

Er zijn in de tijd van de Tweede Wereldoorlog verschillende wonderen geweest, waarin wij de hand van God mogen zien. Het lijden van de Joden was – hoe verschrikkelijk het ook klinkt – een straf op hun afval van God, zoals Mozes al 3500 jaar eerder aangekondigd had. Maar ook al strafte God dit volk, het bleef ZIJN volk en Hij zou het nooit aan de totale vernietiging prijsgeven. Want diezelfde Tweede Wereldoorlog is in zekere zin ook de aanleiding geweest tot de toestemming van de Verenigde Naties aan de Joden om een eigen staat te vestigen in het voormalige Palestina. Dit was een wonder. Er waren meer wonderen in de tijd van de Tweede Wereldoorlog.

Ondanks al hun verwoede pogingen om de atoombom te maken, lukte het de Duitsers niet deze bom te maken. Vóór de Tweede Wereldoorlog was het centrum voor atoomonderzoek in Duitsland. Met man en macht werd er gewerkt aan de splitsing van atomen. Alles leek erop, dat de Duitsers de eersten in de wereld zouden zijn, die een atoombom zouden hebben. Zij hadden zowel de nodige wetenschappers als de nodige technologie. Maar God verhinderde, dat zij de juiste ontdekking zouden doen.

Veel atoomgeleerden waren Joden. En de Nazi's ontteden zich ook van deze gehate Joden. De overgebleven atoomgeleerden waren echter niet in staat de atoombom te ontwikkelen. Kan dit iets anders dan de hand van God geweest zijn die hen verhinderde de juiste ontdekking te doen? Wat zou er gebeurd zijn als de Duitsers als eersten de atoombom gehad zouden hebben?

In de tijd van de Tweede Wereldoorlog kwam er een nieuwe wijze van oorlogvoeren, zoals die tot op heden het geval is: de controle van het luchtruim en gevechten door middel van vliegtuigen en luchtaanvallen op doelen. Hiervoor waren de beste vliegtuigen nodig. De Duitsers waren de eersten die een straalvliegtuig ten behoeve van de oorlogvoering ontwikkelden. Toen ze echter zover waren dat ze het konden maken, was de strijd in zijn laatste fase aangekomen. De Duitse straaljagers waren te laat om de strijd nog ten gunste van de Duitsers te laten beslissen.

Als de Duitsers hun V1¹ en V2 raketten een half jaar eerder in de strijd hadden kunnen inzetten, dan hadden ze mogelijk de invasie door de geallieerden in Normandië kunnen voorkomen. Nu waren ze echter met hun V1 en V2 raketten te laat om dit te voorkomen.

¹ Vergeltungswaffe 1 (Duits wapen, een onbemand vliegtuig, ook vliegende bom genoemd)

Terwijl de Duitsers geniaal waren in de oorlogvoering, maakte Hitler in zijn waanzin enkele cruciale fouten. Terwijl hij Engeland nog niet veroverd had, besloot hij al om de strijd op een tweede front te beginnen en de oorlog met Rusland in gang te zetten. Dit werd hem fataal. Toen hij in de zomer van 1941 voor Moskou stond, dacht hij de stad voor de winter ingenomen te hebben. De winter kwam dat jaar echter ineens vroeger dan andere jaren. De kou was dat jaar erger dan vele andere jaren. Meestal begint de echte winter met zijn lage temperaturen van 25–30 graden onder nul pas eind december. Dit jaar begon de winter echter al aan het begin van november. Het was zo verschrikkelijk koud, dat de temperatuur twee weken lang op 41 graden onder nul bleef staan. De Duitse soldaten, die deze lage temperaturen niet gewend waren en er ook niet op voorbereid waren, konden zich niet handhaven en moesten zich terugtrekken. Dit was een keerpunt in de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog.

Ook was het dwaas van de Duitsers om een bondgenootschap met de Japanners aan te gaan. De Japanners keerden zich tegen Amerika, waardoor het leger van de machtige Amerikanen bij de strijd tegen Hitler betrokken raakte. Zo bereidden de Duitsers in feite hun eigen ondergang voor en bereidden zij de weg om gestraft te worden voor hun ongelooflijke misdaden, zowel tegen de gehele mensheid als in het bijzonder tegen het Joodse volk.

Het is niet verklaarbaar hoe een hoog ontwikkeld volk als de Duitsers zo ver in hun gedachten konden komen, dat zij meenden, dat de Joden geen normale mensen waren en uitgeroeid moesten worden. Wij zagen al eerder, dat er geen menselijk verklaarbare reden te geven is voor de wereldwijde Jodenhaat, tenzij je het antwoord op die vraag in de Bijbel gaat zoeken. Zo ligt het ook met het antwoord op de vraag hoe Hitler en de nazi's zover konden komen, dat zij het gehele Joodse volk, alsof het ongedierte was, wilden verdelgen en hoe zelfs een groot aantal christelijke mensen daaraan meegedaan heeft.

Als de Duitsers niet verslagen waren, hadden zij alle Joden van de gehele aarde uitgeroeid en was er nu geen Jood meer op aarde. Maar God liet een heleboel dingen anders gebeuren dan mensen berekend hadden, waardoor de Duitsers de oorlog verloren en de Joden niet uitgeroeid werden. Was dit allemaal toeval of had God een hand in de gebeurtenissen? God had een belofte aan de Joden gegeven en Hij zorgde ervoor, dat allerlei situaties en gebeurtenissen zo geschieden, dat de Duitsers de oorlog verloren, de Joden aan de vernietiging ontkwamen, terwijl de Joden als gevolg van deze oorlog toch een eigen Tehuis in het land der vaders kregen.

De vraag kan gesteld worden in hoeverre God betrokken was bij het lijden van de Joden in de Tweede Wereldoorlog. Aan de ene kant kunnen wij zeggen, dat alle boze en duistere machten uit de hel bezit genomen hadden van Hitler en zijn nazi's, hun normale

verstand verduisterd hadden en hen tot een gewillig instrument in de hand van deze boze machten maakten om God te bestrijden door te trachten Zijn volk volkomen uit te roeien.

Aan de andere kant zullen wij niet mogen vergeten, dat de gebeurtenissen uit de Tweede Wereldoorlog de laatste vervulling zijn van de woorden, zoals God Zelf die uitgesproken heeft en zoals wij ze vinden in Deuteronomium 28. De Tweede Wereldoorlog was – ook al klinkt het nog zo afschuwelijk – een straf voor de Joden, omdat ze van God afgedwaald waren. De Tweede Wereldoorlog was – en het klinkt al even ongeloofwaardig – de menselijke oorzaak om te komen tot een eigen nationaal Tehuis voor de Joden in het land der vaders.

En... er is meer. De profeten hadden duidelijk gemaakt, dat er een tijd van onvoorstelbare ellende over het Joodse volk zou komen als voorbereiding voor de komst van de Messias. Het zouden, zoals de Joden dit noemden, de Messiaanse weëën zijn. Ook de Here Jezus sprak over deze tijd, die zijn weerga niet kent in de geschiedenis van de mensheid en ook Hij sprak over weëën (Mattheüs 24:8). Haman, mag dan wel het plan hebben gevat de Joden tot de laatste man uit te roeien, er is van zijn plan niets terechtgekomen. De Inquisitie heeft weliswaar vele Joden gedood, maar nooit zijn er zoveel Joden gedood als in de tijd van de Tweede Wereldoorlog. De Tweede Wereldoorlog is het dieptepunt geweest in de lijdensgeschiedenis van het Joodse volk. En toch... de Joden zijn er nog. En: God is een nieuwe periode met hen ingegaan.

Hoewel de woorden van de Here Jezus nog steeds geldig zijn, zijn zij in de loop der tijden al vervuld; in het bijzonder in de tijd van de Tweede Wereldoorlog. Dit betekent het volgende. Een aantal profetieën die de Here Jezus uitsprak, werden na de Tweede Wereldoorlog vervuld. In het bijzonder werden zij zelfs pas de laatste jaren vervuld. De profetie over de Jodenhaat omwille van de Naam van Jezus en de vervolging van de Joden lijken hun

dieptepunt in de tijd van de Tweede Wereldoorlog bereikt te hebben en daarmee tot vervulling te zijn gekomen. Het lijkt erop, dat in onze dagen er een eind gekomen is aan de kerkelijke Jodenhaat. Zelfs de Rooms Katholieke kerk heeft zijn antisemitische houding beëindigd. De Joden hebben gezien, dat er een nieuwe periode bij de kerk ingegaan is.

Nu de Joden een eigen staat hebben, lijkt het alsof deze vervolgelingen als gevolg van christelijk antisemitisme hen niet meer kunnen treffen, zeker niet in hun eigen land. Dan is hiermee de vervulling van de totale profetie weer een stap dichterbij gekomen. Dan zijn we bijna aan het eind van de Messiaanse weëen gekomen en zal Jezus spoedig terugkomen. Wat een uitzicht en een toekomst wacht ons! Maar ook: wat een toekomst wacht de Joden nog, als de Messias openbaar zal worden.

Het antisemitisme van onze dagen

In onze dagen is het antisemitisme echter weer in ongekende felheid teruggekeerd. Op internet wordt veel voedsel aan de Jodenhaat gegeven. De Europese politiek is duidelijk meer pro Palestijns en anti Israël. In Rusland vrezen de Joden steeds meer voor hun leven. Niet voor niets hebben zij in grote aantallen het land verlaten. Ook Hillary Clinton heeft laten merken een pro-Palestijnse houding in te nemen. Zij is een scherpzinnige vrouw, die weet wanneer zij iets moet zeggen of een ander dient te corrigeren. Toen de echtgenote van Arafat een duidelijk antisemitische uitspraak deed waar Hillary Clinton bij aanwezig was, reageerde Hillary niet. Mevrouw Arafat had gezegd: "Israël vergiftigt de lucht en het water van de Palestijnen in Gaza, Judea en Samaria. Op deze manier hebben de Israëli's kanker onder veel Palestijnse vrouwen en kinderen veroorzaakt. Zij zijn aan deze ziekten gestorven."

Hillary Clinton had meteen moeten protesteren tegen deze vuile

leugens. Hoe kun je nu de lucht verzieken, zodat ze in het ene dorp vuile lucht inademen en in het er naast gelegen dorp schone lucht? Lucht waait toch met de wind mee? Hoe is het mogelijk dat alleen Palestijnse vrouwen en kinderen hierdoor kanker gekregen hebben en geen Palestijnse mannen? In plaats van te protesteren, sloeg Hillary Clinton de armen om mevrouw Arafat. Zoals onder de christenen eeuwen lang het leugenachtige verzinsel verspreid werd, dat Joden voor hun paasfeest het bloed zouden drinken van christelijke kindertjes, zo verspreiden de Palestijnen al geruime tijd het leugenachtige verzinsel, dat de Joden de hele boel vergiftigen.

Veel mensen geloven liever de leugen dan de waarheid. Dat is zowel het geval onder de mensen van de wereld als onder de gelovigen.

Profetie over misleiders en over misleidende berichten, die zowel het volk Israël als de christenen in verwarring zouden brengen

“En vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden.”
(Mattheüs 24:11)

Hoewel het in Mattheüs 24 in eerste instantie gaat over het Joodse volk, moeten wij er bij deze profetie aan denken, dat het hier ook gaat over de Messiaanse beweging van de Here Jezus, die ook ten tijde van het Joodse volk ontstaan is. Er zullen zowel onder de Joden als onder de christenen verleiders zijn. Dit laatste wordt ook regelmatig in andere delen van het Nieuwe Testament duidelijk gemaakt.

De apostel Paulus waarschuwde de gelovigen in Ephese al, dat direct na zijn vertrek er geestelijke misleiders zouden komen, die grote schade aan het werk van God in de Gemeente zouden aanrichten.

“Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen die de kudde niet zullen sparen; en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken.” (Handelingen 20:29,30)

De Bijbel vertelt ons, dat al direct bij het ontstaan van het christendom er veel geestelijke verwarring geweest is. Daarna is er een tijd van een zekere stabilisatie geweest, ook al stond het geestelijk leven niet op een hoog peil. Ten slotte zegt de Bijbel dat er aan het eind der tijden opnieuw een periode van geestelijke verwarring zal komen.

Deze verwarring zou zowel komen over de Joden, die misleid zouden worden door valse messiassen, als over de christenen, die misleid zouden worden door valse leraars. Wij beperken ons op dit moment tot de valse leer die juist in onze dagen verspreid wordt onder christenen, ook al zijn de verkondigers van de valse leer zich misschien vaak niet bewust, dat zij zich hiermee bezighouden.

Aan het eind van 1999 hebben 14 geestelijke leiders die zich profeten noemen zich teruggetrokken in Colorado Springs, waar zij zich openstelden – zo meenden zij – voor profetische openbaringen van Godswege voor de komende tijd. Zelf zeiden zij, dat zij daar met God gesproken hebben. Onder hen was de in vele kringen bekende dr. Peter Wagner. Hun boodschap, die in de vorm van profetieën tot de gelovigen gesproken is, is zeer opmerkelijk.

Zij profeteerden dat er in het jaar 2000 een geestelijke opwekking in Amerika zou komen, die het gehele land door elkaar zou schudden. Voorts zou er een geestelijke opwekking onder de Joden aanbreken die tien jaar lang zou aanblijven. Hierdoor zouden over de gehele wereld vele duizenden Joden de Here Jezus aanvaarden. Ook zou er in 2000 een nieuwe beweging van tekenen en wonderen komen, waardoor de Torontoblessing – dat is dus

met het vallen in de Geest e.d. – hierbij vergeleken iets kleins zou zijn. In groten getale zullen mensen in geestelijke klinieken van hun ziekten genezen worden. Maar er zullen nog grotere wonderen gebeuren: op grote schaal zullen doden opgewekt worden.

Het gevolg van dit alles is, dat er zo'n enorme toeloop naar de kerken zal zijn, dat de kerkgebouwen te klein worden. Veel kerken zullen de grootste stadions afhuren en die voor hun gewone zondagse kerkdiensten met het grootste gemak vol krijgen. Deze opwekking, die in 2000 begint zal tot 2003 duren. Zelfs een aantal grote wereldleiders zal openlijk tot geloof komen.

Het jaar 2000 is echter voorbij en er is niets van dit alles op gang gekomen!

Er gebeuren de laatste tijd onder een aantal christenen dingen, die verontrustend zijn. De laatste jaren hadden wij eerst het zogenaamde “vallen in de geest”, dat men trachtte als “Bijbels” te bewijzen. Hierbij vielen mensen in trance op de grond, begonnen te huilen of te lachen, te hinniken als een paard of te blaffen als een hond.

Daarna kwam de periode waarin drama, dans en het zwaaien met vlaggen in de diensten van de gemeente van Jezus Christus binnengehaald werden en ook als “Bijbels” gezien werden. Terwijl de Bijbel leert dat de kracht van het Woord van God zit in de prediking van het Woord van God, omdat je de boodschap moet horen – hij is voor je oor bestemd – zijn mensen er nu toe overgegaan om de Bijbelse Boodschap met eigentijdse – dus niet met Bijbelse geschiedenissen – in drama uit te beelden voor het oog.

Ten slotte kregen wij de periode van de gouden vullingen in tanden en kiezen, die door een Godswonder erin gekomen zouden

zijn. Frustrerend was het voor hen die hun nieuwe gouden tanden en kiezen door de tandarts lieten controleren en toen te horen kregen, dat er geen extra goud in hun mond zat. Het goud dat erin zat, had de tandarts zelf er eerder in gebracht en was er niet door een Godswonder in gekomen.

In sommige charismatische gemeenten is men zelfs zo ver gegaan, dat de spreker op het podium de demonen in bloed van Jezus verdrinkt, om zo de demonen op te ruimen, waarna hij ze op een altaar verbrandt. Het is begrijpelijk dat de op sensatie beluste mens juist naar dit soort samenkomsten gaat, want daar gebeurt tenminste iets, zo zegt hij. Daar worden de demonen tenminste aangepakt en opgeruimd. Hier is de gelovige niet als hoorder maar als toeschouwer, als in een schouwburg aanwezig bij een spektakelstuk en doet zijn oog zich tegoed aan allerlei taferelen. Zelfs de Bijbel wordt voor het oog en niet voor het oor gebruikt. Veel sprekers in zulke samenkomsten houden wel hun Bijbel in de hand, maar gebruiken hem niet. De Bijbel wordt niet geopend en de boodschap van God wordt niet gepredikt.

Veel christenen zijn in hun gemeenten zo van de kern van het gemeente-zijn afgedwaald, dat ze wel een heleboel liederen kennen, heel veel ervaringen hebben meegemaakt, maar heel weinig weten van het Woord van God. In een van onze Bijbelscholen moeten de eerstejaars studenten eerst de Bijbelkennis bijgebracht worden die de studenten vroeger in de eigen gemeente opdeden. Ze kennen de grepen op de gitaar wel, maar de teksten uit de Bijbel kennen zij niet meer. Dat zijn de nieuwe geestelijke leiders van de toekomst! Dit is zeer verontrustend! Het komt overeen met wat de Here Jezus zei over de eindtijd: *“Zal Ik dan nog geloof vinden...?”*

In al zijn geledingen lijkt het christendom de Bijbelse draad kwijt te zijn. In het kwartaalblad over Bijbel vertalen, uitgegeven door het Nederlands Bijbel Genootschap van september 2000 staat een

verslag van een studiedag die gehouden is over de wijze waarop de Naam van God “JHWH” in de Bijbel vertaald moet worden. Mevrouw Prof. Dr. Riet Bons–Storm, emeritus hoogleraar Praktische Theologie in Groningen, doet hierin ook een aantal opvallende opmerkingen. Zij erkent, dat God in de Bijbel als mannelijk wordt voorgesteld, zoals Prof. Dr. H.J. de Jonge kort geleden nadrukkelijk gezegd had. Zij is echter van mening, dat de Naam van God zo vertaald moet worden, dat je niet hoeft te denken aan een man of een vrouw. Het gaat er immers om, zo benadrukt zij, dat God zó voor je is, zoals die God het best bij je past, ongeacht of dit een mannelijke of een vrouwelijke God is. Zij adviseert daarom, als in het Hebreeuws de Naam JHWH staat, deze niet meer als HEERE te vertalen, maar bijvoorbeeld als Eeuwige of Barmhartige. Dan kan ieder zelf invullen hoe hij of zij deze God het liefst ziet, als mannelijk of als vrouwelijk – of misschien wel geen van beiden. Hier komt weer het individualisme om de hoek, nu ook in de kerk: kies zelf maar wat voor God je wilt hebben...! Zo schrijft zij ook over God als over “Haar/Hem”.

Hier hebben wij een onderdeel van de vervulling van de profetie over het laatst der dagen uit 2 Timotheüs 4:3,4.

Profetie over toename van de wetsverachting en de liefdeloosheid

“En omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen.” (Mattheüs 24:12)

Welke “wet” wordt hier bedoeld? Het ligt voor de hand, dat veel christenen vanuit hun eigen situatie denkend, menen, dat de minachting voor de Nederlandse wetten zal toenemen. De Here Jezus sprak deze woorden echter niet met het oog op de christenen, maar met het oog op de Joden. Wie dit weet, realiseert zich, dat met “de wet” bedoeld wordt: “De Thora”, de wet van Mozes, de wet van God, zoals die in de Bijbel staat! Eigenlijk staat

het woord “Thora” vaak ook model voor de gehele “Joodse Bijbel”, die christenen gewend zijn “het Oude Testament” te noemen. Het wil dus zeggen, dat de Here Jezus profetisch aankondigde, dat er eens een tijd zou aanbreken, waarin de Joden in groten getale de Bijbel links zouden laten liggen.

In dezelfde tijd zou er een grote liefdeloosheid openbaar worden. De liefdeloosheid moet dan ook niet slechts een liefdeloosheid van de Joden onderling zijn, maar moet betekenen, dat zij ongeïnteresseerd zullen zijn voor de Bijbel, het Woord van God. Terwijl de Joden in de dagen van de Here Jezus zeer betrokken waren bij de Bijbel en het onmogelijk leek, dat grote aantallen Joden van de Bijbel zouden afdwalen, zei de Here Jezus, dat dit eens zou plaatsvinden en een teken zou zijn van Zijn naderende komst.

Bijna 2000 jaar heeft het geleken, alsof de woorden van de Here Jezus niet in vervulling zouden gaan en zelfs niet in vervulling zouden kunnen gaan. Natuurlijk waren er niet-religieuze Joden. De massa van het Joodse volk was echter betrokken bij de synagoge en bestudeerde de Bijbel en de Talmoed, om zo op de hoogte te blijven van het Joodse geloof en van het Joodse leven, zoals dit in de Bijbelse tijd – tot aan de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Christus – de gewoonte was. Joden bestuurden de Bijbel alsof zij nog altijd in het beloofde land woonden en alsof de tempel nog bestond en God nog in hun midden woonde. Tegelijkertijd realiseerden zij zich, dat dit niet het geval was en baden zij met volle overgave om naar het eigen land te mogen terugkeren, om de herbouw van de tempel, de vestiging van een eigen staat, de komst van de Messias en om God Die weer in de tempel zou wonen.

Dit alles was het geval tot de grote ramp van de Tweede Wereldoorlog. Na de Tweede Wereldoorlog en de massamoord op zes miljoen Joden, waren veel Joden zo teleurgesteld, dat zij niets meer van God en van de Bijbel wilden weten. Van een volk, dat

nauwgezet de Bijbel bestudeerde, werd het een volk dat voor een groot deel geen enkele achting meer had voor de Thora, terwijl de liefde voor het Woord van God verkild was. De profetische woorden van de Here Jezus zijn in onze tijd en pas sinds 1945 in vervulling gegaan en wij zijn er getuigen van!

In onze tijd zien wij ook hoe de liefde voor het Woord van God onder de mensen van West Europa steeds meer begint te verkillen. De Bijbel mag geen gezag meer over ons uitoefenen. De christen mag niet meer leven bij het gezag van de Bijbel, zo vinden niet alleen veel ongelovigen, maar zo vinden veel moderne christenen eveneens. Als mensen op hun verantwoordelijkheden gewezen worden en als de Bijbel gebruikt wordt om mensen tot verantwoording te roepen, hun levenswijze te verbeteren en hun verkeerde denkwijzen te weerleggen, dan zegt de moderne christen, dat dit niet mag, omdat dit geestelijke manipulatie is! De moderne christen wil veelal ook niet meer leven volgens de wetten van het oude Woord van God!

Profetie over de gruwel der verwoesting op de heilige plaats

“Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan (wie het leest, geve er acht op), laten dan wie in Judea zijn, vluchten naar de bergen.” (Mattheüs 24:15,16)

Er is hier sprake van vier feiten:

1. Er komt **“een gruwel”**.
2. Aan deze gruwel is **“verwoesting”** verbonden,
3. Deze gruwel zal **“op de heilige plaats”** staan.
4. Dit alles was al door de profeet **Daniël** aangekondigd.

Wat betekenen deze woorden?

Een **gruwel** is de Bijbelse benaming voor iets dat met een **afgod** of

met **afgoderij** te maken heeft. Zo kan een afgodsbeeld een gruwel genoemd worden, terwijl ook een altaar of een tempel die aan de afgoden gewijd is een gruwel genoemd kan worden. Zie hiervoor teksten als Deuteronomium 27:15 en Jesaja 44:19. Het gaat er om dat het voorwerp dat een gruwel genoemd wordt, verbonden is aan een godsdienst, die niet de dienst van de God van de Bijbel is.

Het woord “**verwoesting**” wil niet zeggen, dat de gruwel zelf verwoest zal worden, maar dat deze gruwel **verwoesting teweeg zal brengen**. Hij zal verwoesting veroorzaken. Hij zal leiden tot verwoesting. Hij zal de inzet zijn van verwoesting. Hij zal verwoesting brengen, zoals Daniël 11:37 meedeelt.

Vervolgens wordt de plek genoemd waar deze gruwel zich zal bevinden: **op de heilige plaats**. Hier wordt een woord gebruikt, dat sinds Abraham op de berg **Moria** was, waar hij Izaäk op het altaar gelegd had, een heel bijzondere betekenis heeft. In Genesis 22 kunt u lezen, dat de plek waar het altaar op Moria stond, steeds “de plaats” genoemd wordt. U moet dit woord “de plaats” niet verwarren met het gewone woord voor “plek”. “De plaats” is een speciaal Bijbels woord. In het Hebreeuws heet het “makom” en betekent het “de plaats, het toevluchtsoord”.

De Here Jezus zei dus, dat de gruwel eens op de heilige “makom” zou staan. Dat betekent, dat de gruwel op de tempelberg zou staan. Daar waar Gods heilige tempel moet staan zou eens een onheilig voorwerp of gebouw staan, dat gewijd zou zijn aan een on-Bijbelse godheid!

Ten slotte zei de Here Jezus, dat de profeet **Daniël** dit al bekend gemaakt had. Dit kunnen wij drie keer bij Daniël lezen:

“Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid te

brengen, gezicht en profeet te bezegelen en iets allerheiligst te zalven. Weet dan en versta: vanaf het ogenblik, dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op een gezalfde, een vorst, zijn zeven weken; en tweeënzestig weken lang zal het hersteld en herbouwd blijven, met plein en gracht, maar in de druk der tijden.

En na de tweeënzestig weken zal een gezalfde worden uitgeroeid, terwijl er niets tegen hem is; en het volk van een vorst die komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten, maar zijn einde zal zijn in de overstroming; en tot het einde toe zal er strijd zijn: verwoestingen, waartoe vast besloten is.

En hij zal het verbond voor velen zwaar maken, een week lang; in de helft van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden; en op een vleugel van gruwelen zal een verwoester komen, en wel tot aan de voleinding toe, en waartoe vast besloten is, dat zal zich uitstorten over wat woest is.” (Daniël 9:24–27)

“Dan zullen strijdmachten door hem op de been gebracht worden; zij zullen het heiligdom, de vesting, ontheiligen, het dagelijks offer doen ophouden en een gruwel oprichten, die verwoesting brengt.” (Daniël 11:31)

“En van de tijd af dat het dagelijks offer wordt gestaakt en een gruwel wordt opgericht, die verwoesting brengt, zijn het duizend tweehonderd en negentig dagen.” (Daniël 12:11)

Verschillende keren zijn de woorden van Daniël in vervulling gegaan. De eerste keer was nog voordat de Here Jezus op aarde kwam. De tweede keer was ongeveer honderd jaar na de dood van de Here Jezus. Deze tweede keer werd ook al door de Here Jezus genoemd. Er is inmiddels al een derde keer bij gekomen en het ziet ernaar uit, dat er zelfs nog een vierde keer komt. Deze vierde keer zal dan zijn in de tijd van de grote verdrukking, als de antichrist in de tempel zal zitten en zich daar als een god zal laten vereren (zie 2 Thessalonicenzen 2: 4).

De eerste keer was in de tijd van Antiochus Epiphanes, die van 175–164 vóór Christus koning over de Griekse provincie Syrië was. De Joodse staat was in die tijd onderworpen aan de Grieken, zodat Antiochus Epiphanes ook koning over de Joden was.

Antiochus trachtte op weerzinwekkende wijze het geloof in de God van de Bijbel uit te roeien. Hierover kunt u lezen in de boeken van de Makkabeeën, die ons een aantal afschuwelijke details beschrijven.

Antiochus verbood het dienen van de levende God. Hij wilde, dat de Joden de Griekse goden zouden dienen. Hiertoe werden in de tempel van Jeruzalem veranderingen aangebracht. Er kwam een afgodsbeeld van de Griekse hoofdgod Zeus te staan, terwijl er op het brandofferaltaar varkens geofferd moesten worden aan Zeus. Zelfs werd met bouillon van varkensvlees de hele tempel “gewijd”, wat in feite een ontwijding was! De heilige plaats van de tempelberg werd ontwijd.

De tweede keer was na de verwoesting van de tempel. Tweeënvijftig jaar na de verwoesting van Jeruzalem (in 70 na Christus) heeft keizer Hadrianus een tempel voor Jupiter laten bouwen op de plaats van de oorspronkelijke tempel. Dit deed hij nadat de Joden onder leiding van Bar Kochba in opstand tegen de Romeinen gekomen waren. Hoewel in deze tempel geen afgodsbeelden geplaatst werden, werden er wel standbeelden van keizers in gezet. Hierdoor werd de heilige tempelberg ontwijd door een tempel, die aan de goden van de tijd (want dat waren de keizers immers) gewijd was.

De Islamieten en de tempelberg

De derde keer dat de tempelberg ontwijd werd, was toen de Arabieren in het jaar 638 het toenmalige “Palestina” veroverden en Kalief Omar, de zoon van Khattab, “de prins der gelovigen” naar Jeruzalem kwam. Op het tempel terrein stichtte hij een tijdelijk

huis van aanbidding. Meer dan vijftig jaar later werd de tegenwoordige moskee gebouwd door Kalief Abd-al-Malek. Het tempelterrein noemden zij “Charam Esjarief”, dat is “het waarachtige heilige”. Toen de kruisvaarders omstreeks 1100 Jeruzalem veroverden, gaven zij de moskee een nieuwe bestemming. Het werd een kerk, die ter ere van de Here Jezus de naam kreeg: “Templum Domini”, dat is “tempel van de Heer”. Nadat de Kruisvaarders door de Islamiëten verslagen waren, maakten zij er weer een moskee van.

Inmiddels staan er twee gebouwen op het tempelterrein. Het eerste gebouw is de reeds genoemde moskee, de Al Aksa moskee. Deze moskee kan plaats bieden aan 5000 personen. Er staan namelijk geen stoelen of banken in. De Islamiëten staan en luisteren, of werpen zich in gebed op de grond.

Het tweede gebouw is de “Dom van de Rots”. Deze “Dom van de Rots”, die in 691 gebouwd is, wordt vaak ten onrechte “de moskee van Omar” genoemd. Het is geen moskee, doch alleen een gebouw dat de rots overkoepelt. Hij is gebouwd boven de plaats waar Abraham zijn altaar had, waarop Izaäk gelegen heeft. Men kan deze rots nog altijd zien. Een opschrift aan de muur van deze Dom van de Rots zegt, dat God geen Zoon heeft.

Jeruzalem is voor de Islamiëten nooit een heilige plaats geweest. De stad wordt nota bene niet eens in de Koran genoemd. De stad wordt wel heel erg vaak in de Bijbel genoemd en is duidelijk een heilige plaats voor de Israëliëten. Toch zeggen de Arabieren de laatste jaren ineens, dat de stad voor hen ook heilig is. Nu het gaat om het bezit van het tempelplein met de Dom van de Rots – beter gezegd: nu het gaat om de Joden deze plaats te onthouden (!), heet Jeruzalem voor de Arabieren ook ineens heilig te zijn. De plaats is voor de Islamiëten nu vooral heilig, omdat, zoals zij zeggen, Mohammed vanaf deze rots ten hemel gevaren is.

De Islamieten beweren tegenwoordig steeds met krachtige stem, dat er nooit een Joodse tempel op de tempelberg gestaan heeft. Zij beweren, dat de Joden geen enkele aanspraak op Jeruzalem en de tempelberg kunnen maken, omdat de tempelberg alleen maar bekendheid gekregen heeft als de plaats van een Islamitisch heiligdom.

Op dit punt spreken de Islamieten zichzelf tegen. Er is namelijk een Engelse toeristenfolder van 9 pagina's uit 1930 gevonden, die tijdens de Britse Mandaatperiode uitgegeven was door de Islamitische hoogste autoriteiten en die duidelijk zegt, dat het absoluut zeker is, dat de huidige tempelberg de plaats is waar de eerste tempel (van Salomo) al stond! De folder zegt over de "stallen van Salomo" die op de tempelberg zijn, dat niet met zekerheid te zeggen is uit welke tijd ze stammen, maar dat ze mogelijk al zijn uit de tijd dat Salomo de tempel bouwde! Ook citeert de folder Flavius Josephus, die geschreven heeft, dat de stallen van Salomo een schuilplaats waren voor de Joden in 70 na Christus, toen Titus de stad Jeruzalem veroverde. Tevens verklaart de Islamitische folder, dat de contacten van de Islamieten met deze plaats pas in het jaar 637 van onze jaartelling begonnen zijn!

De Islamieten zijn dus blijkbaar erg "vergeetachtig". Zij weten maar al te goed, dat de tempelberg van oorsprong een heilige plaats voor de Joden was.

De Dom van de Rots is een prachtig gebouw. Hij is gebouwd in de vorm van een achthoek. Iedere zijde is 20 meter lang. De doorsnee is 60 meter. Bovenop is een prachtige koepel die een middellijn van 25 meter heeft en het gebouw 35,5 meter hoog maakt. Toch hoort deze Dom van de Rots niet te staan op de tempelberg. Op de tempelberg mag alleen een tempel staan die aan God gewijd is. Een gebouw, of gebouwen, die aan de dienst van Allah gewijd zijn, zijn een ontwijding van de heilige tempelberg. Vanuit de Bijbel bezien zijn zij een "gruwel".

De tempelberg is niet alleen voor de Joden een heilige plaats, maar ook voor de christenen. Het is de plaats waar God woonde. Het is de plaats waar de Here Jezus vele malen was. Hier werd Hij als baby aan God opgedragen en nam de oude Simeon Hem in zijn armen. Hier deed Hij de geleerden versted staan van Zijn kennis, toen Hij er op twaalfjarige leeftijd was. Hier werd Hij door de duivel verzocht. Hier gaf Hij de mensen onderricht.

Hier ook kwamen de eerste gelovigen na de uitstorting van de Heilige Geest bijeen. Hier verkondigden zij de boodschap van de gestorven en opgestane Heer. Hier toonden zij, dat zij nog steeds verbonden waren met het Joodse volk.

De gruwel der verwoesting op het tempelplein

Als wij in onze tijd naar de Dom van de Rots zien, vallen ons enkele dingen op. Op veel ansichtkaarten van Jeruzalem staat uitgerekend de Dom van de Rots afgebeeld, alsof deze Dom van de Rots het kenmerkende van Jeruzalem en van de tempelberg is. Ook veel christenen versturen kaarten van deze Dom van de Rots. Op veel Jeruzalem-kalenders en in veel boeken staan afbeeldingen van de Dom van de Rots. Het zijn niet alleen de Islamieten die reclame maken voor de Dom van de Rots. Ook veel christenen doen dit. En... als zij de tempelberg willen laten zien, tonen zij het "heiligdom" van de tempelberg: de Dom van de Rots. Veelzeggend, vindt u niet?

Juist in onze tijd blijkt de tempelberg met de Dom van de Rots verwoesting te brengen. De tempelberg met zijn Islamitisch "heiligdom" is de inzet van de strijd van de Palestijnen. Zij vechten tegen de Joden om het officiële beheer van de tempelberg te krijgen. Omwille van de tempelberg met zijn Dom van de Rots wordt er gevochten en gedood, worden andere plaatsen (zoals het graf van Jozef) verwoest en blijkt, dat de tegenwoordige gruwel inderdaad verwoesting brengt! In de periode van de grote intifada

hebben de Palestijnen zo'n 200 keer brandstichtingen gepleegd. Er is ongeveer 900 hectare bos in vlammen opgegaan. Bossen, die met ons geld geplant zijn, omdat wij wilden meewerken aan de opbouw van het land, zijn moedwillig door de Palestijnen in brand gestoken.

De grote intifada in 2000, die zo'n golf van verwoesting teweeggebracht heeft, zou veroorzaakt zijn door het bezoek dat Sharon aan de tempelberg gebracht had. Dit bezoek zou als een provocatie uitgelegd zijn. Het is in de eerste plaats schandalig dat zo'n golf van Palestijns geweld goedgepraat zou moeten worden, doordat het bezoek van Sharon een provocatie zou kunnen zijn. Maar... het was geen provocatie! Tevoren was namelijk aan de Palestijnse autoriteiten gevraagd of Sharon de tempelberg mocht bezoeken. Dit was geen probleem, als hij maar niet naar de Al Aksa moskee zou gaan. Is het overigens niet ten hemel schreiend, dat de Arabieren overal in het land zonder gevaar voor eigen leven kunnen gaan, staan of bidden, maar dat de Joden niet eens op de meest heilige plaats voor het Jodendom (de tempelberg) mogen komen om er te bidden?

Hoewel de Dom van de Rots reeds een vervulling van de hier genoemde "gruwel der verwoesting" is, moeten wij u er op wijzen, dat de Here Jezus en de apostel Paulus spreken over een tempel die er nu nog niet is en die in de toekomst door de antichrist gebruikt en ontwijd zal worden. Zoals ongeveer 200 jaar voor Jezus' omwandeling op aarde de tempel in Jeruzalem ontwijd werd door Antiochus Epiphanes, zo zal dan de tempel ontwijd worden door de antichrist. Dit betekent niet alleen dat er daarmee nog een onheilsperiode voor Jeruzalem zal komen, maar ook voor de gehele wereld. God geve, dat die dagen ingekort mogen worden, zoals de Here Jezus Zelf eens zei. (Mattheüs 24:22)

Profetie over toename van ernstige ziekten

“En er zullen grote aardbevingen, en nu hier, dan daar pestziekten en hongersnoden zijn, en ook vreselijke dingen en grote tekenen van de hemel.” (Lucas 21:11)

In de grote verdrukking zullen de mensen geplaagd worden door catastrofes die als een pestziekte zullen zijn voor de mensen op aarde. In deze moderne tijd kunnen wij ons niet voorstellen, dat er ooit nog eens een ouderwetse pest over de aarde zal losbarsten. Er is echter een moderne pestziekte, terwijl er andere ziekten in opkomst zijn, die mogelijk nog meer slachtoffers zullen eisen dan deze moderne pest. De tijd van de grote verdrukking lijkt voor de deur te staan.

De pest van deze tijd heet “Aids”. Er zijn op dit moment alleen al in Afrika maar liefst 25 miljoen mensen geïnfecteerd door het HIV-virus, dat Aids veroorzaakt. Wereldwijd ligt dit aantal op 34 miljoen. In 2003 kwamen daar 3 miljoen nieuwe besmettingen bij, terwijl er 2,2 miljoen Afrikanen aan overleden. Dit grote aantal betreft alleen de geregistreerden in Afrika. In de gehele wereld zijn naar schatting 36 miljoen mensen besmet. In 2000 kwamen er 5,3 miljoen geïnfecteerden bij. In het jaar 2000 leefden er in West-Europa 540.000 geïnfecteerden en in Noord Amerika 920.000.

Volgens Unicef worden dagelijks 8500 mensen met Aids besmet, waarvan 1000 kinderen onder de 15 jaar. In de gehele wereld hebben al 9 miljoen kinderen minstens één van de ouders door Aids verloren. In 1996 stierven 1,5 miljoen mensen aan Aids. In 2000 stierven al drie miljoen mensen aan Aids. Het totale aantal doden door Aids is ongeveer 21,8 miljoen mensen. In sommige landen in Afrika dreigt een ware slachting onder de bevolking door de ziekte Aids.

De Wereld Gezondheids Organisatie verwacht echter, dat er een nieuwe epidemie op komst is, die veel meer slachtoffers zal maken dan Aids. Dit is tuberculose. De TBC-verwekkers zijn resistent

geworden voor de huidige medicijnen. Dit komt omdat er mensen zijn, die de behandeling met antibiotica, die een half jaar duurt, voortijdig hebben afgebroken, waardoor de TBC-bacillen in leven gebleven zijn en nu immuun geworden zijn voor de medicijnen om TBC te bestrijden. En de moderne TBC kan veel heftiger toeslaan, dan wij van de TBC in vroeger dagen gewend waren. Hij zal de mens niet alleen in zijn longen treffen, maar kan hem ook in zijn ruggengraat of in zijn hersenen treffen.

Profetie over de wetenschap in het algemeen

“Maar gij, Daniël, houd de woorden verborgen, en verzegel het boek tot de eindtijd; velen zullen onderzoek doen, en de kennis zal vermeerderen.” (Daniël 12:4)

De profeet Daniël heeft meegedeeld, dat in de eindtijd de kennis met grote sprongen zal toenemen. Veel uitleggers menen, dat Daniël hiermee de Bijbelkennis bedoelt. Dit kan echter niet het geval zijn, omdat de Here Jezus ook wees op de eindtijd en meedeelde, dat in die tijd de kennis van het Woord van God juist drastisch zou verminderen!

Daniël sprak over de wetenschappelijke kennis, die in de eindtijd met rasse schreden en grote sprongen vooruit zou gaan. In onze tijd is er een onvoorstelbare mate van kennis en lijken de mogelijkheden voor de mens onuitputtelijk. De computer heeft een ongelooflijke verandering in het menselijk bestaan gebracht. Wij geven enkele voorbeelden.

Terwijl de mens in de regel maar één bepaalde zaak in zijn hersenen kan uitdenken en uitvoeren en maar weinig mensen gelijktijdig en correct, dus zonder af te dwalen of fouten te maken, aan twee dingen kunnen denken en ermee bezig kunnen zijn, kan de computer wel foutloos met meerdere zaken gelijktijdig bezig zijn.

De computer is op zo'n manier in opmars, dat dit niet meer te stuiten is. Computers nemen overal het grote en snelle denkwerk van mensen over. Computers kunnen vliegtuigen en satellieten besturen. Computers kunnen het werk van chirurgen in de operatiekamers gaan overnemen. Computers kunnen via satellietverbindingen de automobilist vertellen, hoe hij zijn bestemming kan bereiken. Zij kunnen hem bij elke hoek van de straat vertellen of hij rechtdoor, links- of rechtsaf moet.

De vooruitzichten over de voortgang van de kennis van de mens gaan ons bevattingsvermogen ver te boven. Wij leven nu in de tijd van ongekend hoge wetenschap, zoals de Bijbel aangekondigd had. Er zijn op dit moment meer geleerden in leven dan het totaal aantal geleerden dat al gestorven is en dan mogen wij tellen vanaf de oude Grieken. En deze grote groep geleerden kan weer verder zaken ontwikkelen op basis van de kennis die al die voorgaande geleerden ontwikkeld hebben. En de kennis die vandaag opgedaan wordt, gaat in razendsnel tempo over de wereld. Kennis die vanmorgen in het ene deel van de wereld opgedaan is, kan vanmiddag al door geleerden in een ander deel van de wereld toegepast worden.

De stoutste dromen gaan in vervulling

De mens is bezig de stoutste dromen te vervullen. Om met je auto snel en gemakkelijk de weg te kunnen vinden, is een computersysteem ontwikkeld (Karin) dat je vertelt hoe je de plaats van bestemming kunt bereiken. Vergelijkbare navigatiesystemen zijn tegenwoordig vaak standaard ingebouwd in nieuwe auto's.

Er is echter ook aan de blinden gedacht. Er is een experiment met schoenen gedaan om te voorkomen dat een mens verdwaalt. Dit zijn de zogeheten GPS-schoenen. GPS betekent Global Positioning System. Het is een navigatiesysteem dat zich in de hakken van je schoenen bevindt. In de hakken van de schoenen

zitten kleine accu's. Als je deze schoenen aan hebt, voel je door de druk van de zijkant van de schoen waar je naar toe moet: links of rechts. Zo kunnen deze schoenen je precies brengen waar je wilt zijn. Een blindengeleidehond kun je niet vertellen waar je naar toe wilt, zodat hij je er brengt. Dit systeem brengt je precies op de plaats die je opgegeven hebt.

De mens wordt helemaal geholpen door de steeds kleiner wordende chipjes. Er wordt gewerkt aan chips die geluidstrillingen aan de gehoorzenuw van doven kunnen doorgeven, zodat doven weer gaan horen. Er wordt gewerkt aan chips die de gezichts-zenuw activeren. Dit laatste geldt echter nog niet voor mensen die vanaf hun geboorte blind zijn. Op dezelfde manier wordt er gewerkt aan chips die de spieren van verlamde mensen activeren. Wat betekent dit? Het betekent, dat doven gaan horen, dat blinden gaan zien en dat lammen gaan wandelen. Ook al is het op een andere manier dan het in de tijd van de Here Jezus gebeurde, het resultaat lijkt er enigszins op. Dat betekent, dat wij staan aan de vooravond van het Messiaanse rijk, waarin lammen weer zullen lopen, blinden weer zullen zien en doven weer zullen horen.

“Dan zal de lamme springen als een hert en de tong van de stomme zal jubelen; want in de woestijn zullen wateren ontspringen en beken in de steppe.” (Jesaja 35:6)

“Om blinde ogen te openen, om gevangenen uit de kerker te leiden, uit de gevangenis wie in duisternis gezeten zijn.” (Jesaja 42:7)

Wij staan aan de vooravond van Jezus' komst. Nooit heeft de mens kunnen dromen, dat dit nog eens mogelijk zou zijn. Nu kan het. Er is ook al een kleine pomp ontwikkeld, die gedurende enige tijd de functie van het hart kan overnemen, zodat een ziek hart stilgelegd kan worden en rust heeft om te genezen, waarna het zijn werk weer kan gaan doen.

Door de ontwikkeling van de medische wetenschap zal het mogelijk zijn veel meer ziekten uit ons leven te bannen. Sommigen verwachten, dat we binnen tien jaar de tachtig belangrijkste erfelijke ziekten hebben uitgebannen, als gevolg van genetisch onderzoek. En als het geen tien jaar duurt, laat het dan vijftwintig jaar zijn. Ziekten waar de mens nu aan sterft, zullen dan niet meer levensbedreigend zijn.

Ongetwijfeld weet u, dat het mogelijk is om bij dieren een chipje onder de huid aan te brengen, waarop een aantal gegevens van het dier vermeld is. Dit moet geknoei met dieren voorkomen. Op 15 december 1999 meldde de Amerikaanse Firma Applied Digital Solutions (ADS) in Palm Beach, Florida, dat het patent gekregen had onder nummer 562678 voor identificatie-implantaten voor toepassing op mensen. Onder de huid wordt dan een chip met zender en ontvanger ingebracht. Deze chip wordt door de spierbewegingen van de mens elektromechanisch aangedreven. Deze chips worden “Digital Angels”, “digitale beschermengelen” genoemd. Deze beschermengel kan door een satelliet in de ruimte voortdurend bewaakt worden.

De digitale beschermengel kan veranderingen in het menselijk lichaam bekend maken en zo op den duur misschien zelfs allerlei beginnende ziekten aankondigen. Hij kan bekend maken waar iemand zich op een bepaald ogenblik bevindt. Is je kind vermist, dan raadpleeg je de digitale beschermengel en hij vertelt je precies waar je je kind kunt vinden.

De Bijbel had het voorzegd

Wat God zei van de mens bij de torenbouw van Babel, namelijk dat de mens zou menen, dat niets meer onmogelijk voor hem was, dat kan van de moderne mens opnieuw gezegd worden.

De mens is bezig te worden “als God”, zoals hij dat al op aanraden van de slang probeerde te zijn in de hof van Eden. De mens

probeert zich los te maken van een God die boven hem zou staan. Hij probeert zelf een god te worden, die – en dat is het uiteindelijke doel – in het laboratorium zelfs leven kan scheppen. Met het “klonen” is de mens daarmee – op een bepaalde manier – al bezig.

Zoals wij zagen dat de profetische woorden van de Here Jezus in onze dagen hun vervulling bereikt hebben, zo zien wij, dat de profetische woorden van Daniël eveneens hun vervulling bereikt hebben. Wat moet dat voor ons betekenen?

In het laatste hoofdstuk van het boek Daniël lezen wij:

“Te dien tijde zal Michael opstaan, de grote vorst, die de zonen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van grote benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan, tot op die tijd toe. Maar in die tijd zal uw volk ontkomen: al wie in het boek geschreven wordt bevonden.

Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen.

En de verstandigen zullen stralen als de glans van het uitspansel, en die velen tot gerechtigheid hebben gebracht als de sterren, voor eeuwig en altoos.

Maar gij, Daniël, houd de woorden verborgen, en verzegel het boek tot de eindtijd; velen zullen onderzoek doen, en de kennis zal vermeederen.

En ik, Daniël, zag en zie, daar stonden twee anderen, de een aan deze oever van de rivier, en de ander aan gene oever der rivier, en de een zei tot de man die met linnen klederen bekleed was en zich boven het water van de rivier bevond: hoelang toeft het einde dezer wonderbare dingen?

Toen hoorde ik de man die met linnen klederen bekleed was en zich boven het water van de rivier bevond, zweren bij Hem die eeuwig leeft, terwijl hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel

hief: een tijd, tijden en een halve tijd; en wanneer er een einde komt aan het verbrijzelen van de macht van het heilige volk, dan zullen al deze dingen voleindigd zijn.

Ik nu hoorde het wel, maar begreep het niet en zei: mijn heer, waarop zullen deze dingen uitlopen? Doch hij zei: ga heen, Daniël, want deze dingen blijven verborgen en verzegeld tot de eindtijd.

Velen zullen zich laten reinigen en zuiveren en louteren, maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen der goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan. En van de tijd af dat het dagelijks offer wordt gestaakt en een gruwel wordt opgericht, die verwoesting brengt, zijn het duizend tweehonderd en negentig dagen; welzalig hij die blijft verwachten en duizend driehonderd vijftig dagen bereikt.

Maar gij, ga het einde tegen, en gij zult rusten en opstaan tot uw bestemming aan het einde der dagen.” (Daniël 12:1–13)

Daniël kondigt aan, dat zijn profetie te maken heeft met de komst van de grote verdrukking, die hij *een tijd van grote benauwdheid* noemt. Wij staan dan aan de vooravond van de opstanding uit de doden, zegt hij verder. Dan ook zal er een eind komen aan de onderdrukking van het Joodse volk. Elders werd dat *het einde van de tijden der heidenen* genoemd. Ten slotte zegt hij, dat wij moeten blijven verwachten. Hij zegt niet, wie of wat wij moeten blijven verwachten. Dat is uiteindelijk zo logisch, dat het niet eens vermeld hoeft te worden. Wij moeten de Messias blijven verwachten, of zoals wij het zeggen: wij moeten de Here Jezus blijven verwachten, want Hij komt, Hij komt vast en zeker – en Hij komt spoedig.

Wij staan aan de vooravond van de wederkomst van de Here Jezus. Het zijn niet slechts enkele tekenen die daarop wijzen. Alle tekenen maken ons duidelijk, dat wij aan de vooravond staan van een heel bijzondere tijd. Spoedig zal, zoals wij nog zullen zien, de grote verdrukking over de aarde kunnen komen. Spoedig kan ook het Messiaanse vrederijk openbaar worden.

Profetieën in verband met schijnvrede

“Maar over de tijden en gelegenheden, broeders, is het niet nodig, dat u geschreven wordt: immers, gij weet zelf zeer goed, dat de dag des Heren zo komt, als een dief in de nacht.

Terwijl zij zeggen: het is alles vrede en rust, overkomt hun, als de weeën een zwangere vrouw, een plotseling verderf, en zij zullen geenszins ontkomen.

Maar gij, broeders, zijt niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief overvallen zou: want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis toe; laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen, doch wakker en nuchter zijn.” (1 Thessalonicenzen 5:1–6)

In dit gedeelte schrijft de apostel Paulus over “de dag des Heren”, die zal komen als een dief in de nacht. Deze “dag” wordt meerdere keren in het Oude Testament genoemd. Met deze dag wordt niet een periode van 24 uur bedoeld. Het is de uitdrukking die gebruikt wordt voor de periode van de grote verdrukking, die over de gehele aarde zal komen.

In het Oude Testament lezen wij over deze periode onder andere het volgende:

“Wee hun, die verlangen naar de dag des HEREN! Wat toch zal de dag des HEREN voor u zijn? Duisternis is hij, en geen licht! Zoals wanneer iemand vlucht voor een leeuw, en een beer overvalt hem; en hij komt naar huis en leunt met zijn hand aan de muur, en hem bijt een slang! Duisternis zal immers de dag des HEREN zijn en geen licht, ja donker en zonder glans.” (Amos 5:18–20)

“Zwijg voor het aangezicht van de Here HERE, want nabij is de dag des HEREN; want de HERE heeft een offermaal bereid; Hij heeft zijn genodigden geheiligd. Nabij is de grote dag des HEREN, nabij en hij nadert haastig. Hoort, de dag des HEREN; bitter schreeuwt dan de held.

Die dag is een dag van verbolgenheid, een dag van benauwdheid en van angst, een dag van vernieling en van vernietiging, een dag van duisternis en van donkerheid, een dag van wolken en van dikke duisternis, een dag van bazuïngeschal en van krijgsgeschreeuw tegen de versterkte steden en tegen de hoge hoektorens.

Dan zal Ik de mensen benauwen, zodat zij gaan als blinden, want zij hebben tegen de HERE gezondigd, en hun bloed zal worden uitgestort als stof en hun ingewand als drek.

Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden op de dag van de verbolgenheid des HEREN. Door het vuur van zijn naijver zal de ganse aarde verteerd worden, want vernietiging, ja, een verschrikkelijk einde zal Hij alle inwoners der aarde bereiden.”
(Zefanja 1:7,14–18)

“Komt tot uzelf, ja, komt tot inkeer, gij schaamteloos volk, voordat het besluit tot uitvoering komt (als kaf gaat een dag voorbij) voordat over u komt de brandende toorn des HEREN, voordat over u komt de dag van de toorn des HEREN. Zoekt de HERE, alle ootmoedigen des lands, gij die zijn verordening volbrengt; zoekt gerechtigheid, zoekt ootmoed; misschien zult gij geborgen worden op de dag van de toorn des HEREN.” (Zefanja 2:1–3)

Waar wij op moeten letten, is het feit, dat er in 1 Thessalonicenzen 5:1–6 geschreven staat, dat er voorafgaande aan de komende dag des HEREN gesproken zal worden over vrede, terwijl die vrede er niet zal zijn. *“Zij zeggen: het is vrede.”* Maar er wordt alleen over vrede gesproken, want er blijkt geen vrede te zijn. De oorlogsdreiging komt met rasse schreden dichterbij. Dus, als wij aan de vooravond staan van de komende grote verdrukking, zal er eerst een vredesproces op gang komen. Dit vredesproces zal niet een proces zijn dat zal gaan over het bereiken van een wereldomvattende vrede. Het zal een vredesproces zijn in verband met Israël. In de Bijbelse profetieën gaat het immers niet over Amerika en Canada, België en Nederland, maar gaat het over de situatie in verband met Israël.

Wat zien wij daarvan in onze tijd? Waar wordt steeds maar over vrede gesproken, terwijl er geen vrede tot stand blijkt te kunnen komen? Waar worden steeds vredes pogingen ondernomen, terwijl deze vredes pogingen iedere keer opnieuw mislukken? Inderdaad: in en bij Israël. Hier worden wij bepaald bij het vredesproces! Er wordt gesproken over vrede. Er worden afspraken gemaakt die de vrede teweeg moeten brengen, maar er is geen vrede en er komt geen vrede. De strijd in het Midden-Oosten zal doorgaan, totdat de Here Jezus wederkomt en vrede brengt.

Waarover gaat de strijd? Waarover gaan de vredesonderhandelingen? Over twee belangrijke zaken: het eigendomsrecht van **het land Israël** en het bezit van **de stad Jeruzalem met de tempelberg**.

Het eigendomsrecht van het land Israël

Hierbij gaat het om de strijd tussen de Islam en het Jodendom, of – zoals vaak gezegd wordt: het Zionisme. Het land Israël is ooit in handen geweest van de Islam en behoort daardoor voor eeuwig Islamitisch grondgebied te zijn, zo leert de Islam. Het geloof van de Islamieten staat hen nooit toe om echte en blijvende vrede te sluiten met de Israëlieten, waarbij zij Israël – dus de Joden – toestaan hun eigen staat in dit gebied te hebben. Als de Islamieten vrede met de Joden zouden sluiten – en daartoe zijn zij best bereid – dan is dat een Islamitische vrede. In onze Westerse wereld kennen wij zulke vredesverdragen niet. Zo'n vredesverdrag houdt in, dat het aan de andere partij aangeboden wordt als een blijvend vredesverdrag, maar dat de Islamieten van plan zijn om, als ze ooit sterk genoeg zijn, het vredesverdrag te verbreken en alsnog het land te veroveren.

Het bezit van de stad Jeruzalem

God Zelf heeft gezegd, dat in de eindtijd alle volken op aarde betrokken zullen zijn bij de strijd om het eigendomsrecht van

Jeruzalem. Dat betekent niet, dat alle volken op aarde Jeruzalem als bezit zullen opeisen. Het betekent, dat alle volken op aarde er bij betrokken zullen zijn om de stad Jeruzalem van de Joden af te pakken. God heeft het als volgt gezegd:

“Zie, Ik maak Jeruzalem tot een schaal der bedwelming voor alle volken in het rond; ja ook tegen Juda zal het gaan bij de belegering van Jeruzalem.

Te dien dage zal Ik Jeruzalem maken tot een steen, die alle natiën moeten heffen; allen die hem heffen, zullen zich deerlijk verwonden. En alle volkeren der aarde zullen zich daarheen verzamelen. Te dien dage zal Ik zoeken te verdelgen alle volken die tegen Jeruzalem oprukken.” (Zacharia 12:2,3,9)

Van oudsher is Jeruzalem de meest heilige plaats op aarde. Hier lag Adam begraven. Hier woonde Sem. Hier was Melchizedek koning en had hij reeds zijn geestelijk centrum. Dit was de plaats die God uit de gehele aarde uitgekozen had om daar bij de mensen te wonen. Hier kon je echt God ontmoeten. Hier legde Abraham zijn zoon op het altaar en vond hij even later de plaatsvervangende ram. Hier eindigde in de tijd van koning David het oordeel van God. Hier bouwde Salomo de tempel voor God. Hier woonde de heerlijkheid des Heren. Hier stierf de Here Jezus op Golgotha, op het graf van Adam en herstelde wat door Adam verloren gegaan was. (Zie voor een uitwerking van deze gegevens mijn boek “JERUZALEM waar Jezus was”.)

God koos deze stad uit om er Zijn Heilige Geest uit te storten, die de gelovigen zou helpen en leiden. Hier was zowel het centrum van het Jodendom als van het christendom. Ook al is het centrum van het christendom in later tijden naar Rome en Constantinopel verplaatst, de stad bleef de heilige stad van Joden en christenen. Voor de Joden is hij zelfs – op grond van de Bijbel – de meest heilige plaats van de aarde. Voor Bijbelgetrouwe christenen moet de stad ook de meest heilige plaats op aarde zijn!

Hoe staat het met de Islam? De Islamieten kennen ook de Bijbelse geschiedenissen uit het Oude Testament, ook al heeft Mohammed ze op een aantal plaatsen wat erg slordig weergegeven, waardoor er pertinente leugens ontstaan zijn. Maar de Islamieten weten ook van Adam en Abraham en de heilige plaats in Jeruzalem. Zij geloven zelfs, dat toen Mohammed naar de hemel ging, hij eerst naar Jeruzalem gegaan is en vanuit Jeruzalem ten hemel gevaren is. Om die reden is Jeruzalem en met name de tempelberg waar de belangrijke Dom van de Rots boven het altaar van Abraham staat, een zeer belangrijke plaats voor hen. Deze plaats willen zij in bezit hebben. Zij eisen het eigendomsrecht van deze plaats op.

Terwijl de tempelberg voor de Joden allerheiligst is, noemen de Islamieten hem ook zeer heilig, ook al komt de naam Jeruzalem in de Koran niet voor. Als de berg met dit deel van Jeruzalem in handen van de Islamieten is, hebben de Joden geen rust. Als het andersom is en als de berg met dit deel van Jeruzalem in handen van de Joden is, hebben de Islamieten geen rust.

Op dit moment is er een soort tussenoplossing, die voor geen van beide partijen bevredigend is. De Joden hebben deze plaats in bezit, maar mogen hier geen rechten uit laten voortvloeien. De Islamieten hebben de vrijheid er te doen en laten wat zij willen.

Profetieën over verandering van de aarde en het leven op aarde

“Toen zei Hij tot hen: en er zullen grote aardbevingen, en nu hier, dan daar pestziekten en hongersnoden zijn, en ook vreselijke dingen en grote tekenen van de hemel.” (Lucas 21:10,11)

“En er zullen tekenen zijn aan zon en maan en sterren, en op de aarde radeloze angst onder de volken vanwege het bulderen van zee en branding, terwijl de mensen bezwijmen van vrees en angst voor de dingen, die over de wereld komen. Want de machten der hemelen

zullen wankelen.” (Lucas 21:25,26)

Het is in het bijzonder de profeet Jesaja geweest, die geprofeteerd heeft dat er in het laatst der dagen catastrofale gebeurtenissen met de aarde zullen plaatshebben. Alles op aarde zal veranderen. Jesaja zei:

“Zie, de HERE ontledigt en verwoest de aarde, keert haar onderstboven en verstroot haar inwoners. De aarde wordt volkomen ontledigd en geheel leeggeroofd, want de HERE heeft dit woord gesproken. De aarde treurt, verwelkt; de wereld kwijnt weg, verwelkt; de hoogsten van het volk des lands kwijnen weg. Want de aarde is ontviid door haar bewoners, omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig verbond verbroken. Daarom verslindt een vloek de aarde en moeten haar bewoners boeten; daarom worden de bewoners der aarde door een gloed verteerd en blijven er weinig stervelingen over. De most treurt, de wijnstok verkwijnt, alle blijden van hart zuchten. Schrik en kuil en strik over u, bewoners der aarde! En het zal geschieden, dat wie vlucht voor het schrikaanjagend gedruis, in de kuil valt en dat wie uit de kuil klimt, in de strik gevangen wordt; ja, de sluizen in den hoge worden geopend en de grondvesten der aarde beven. De aarde barst geheel open, de aarde schudt hevig, de aarde wankelt vervaarlijk; de aarde waggelt zeer als een beschonkene en zwaait heen en weer als een nachthut; want haar overtreding drukt zwaar op haar; zij valt en staat niet weer op. En te dien dage zal het geschieden, dat de HERE bezoeking zal brengen over het heer der hoogte in den hoge en over de koningen der aarde op de aardbodem. Dan zal de blanke maan schaamrood worden, en de gloeiende zon zal zich schamen, want de HERE der heerscharen zal Koning zijn op de berg Sion en in Jeruzalem, en er zal heerlijkheid zijn ten aanschouwen van zijn oudsten.” (Jesaja 24:1,3-7,17-21,23)

Het moet u opvallen, dat in deze profetie van Jesaja in het

bijzonder gesproken wordt over het verwelken en vervallen van de aarde (anders gezegd: de enorme vervuiling), over enorme wateroverlast (overstromingen en watersnoden) en het overmatig branden van de zon (de gevolgen van het broeikaseffect?). Jesaja vermeldt er bij, dat dit het gevolg is van het feit, dat de mensen de aarde “ontwijd” hebben. Dit is op zich een enigszins vreemde uitdrukking. Hij zou de indruk kunnen wekken, dat de mensen op godsdienstig gebied de aarde ontwijd hebben. Dat kan echter niet en is daarom hier ook niet de bedoeling. Een ander woord voor “ontwijden” is “verontreinigen”. Nu begrijpen wij Jesaja ineens veel beter: de mensen hebben de aarde verontreinigd, zij hebben de aarde vervuild! De ellendige situatie die in de eindtijd op aarde zal zijn, zal door de mensen in die tijd zelf veroorzaakt zijn.

Wij hoeven niet lang stil te staan bij de enorme vervuiling die de aarde treft. Wij komen bijna om in ons eigen vuil. Wij hebben niet alleen vervuiling door ons huisvuil, maar ook door atoomafval. Wij vervuilen niet alleen de grond, maar ook het water, zodat wij grote moeite moeten doen om goed drinkwater te krijgen. In vele delen van de wereld is het water uit de kraan eigenlijk niet te drinken. Wij vervuilen de zeeën. Wij zijn bang om nog vis uit de zee te eten. Wij vervuilen de lucht. Ons vlees is besmet, zowel door hormonen als door angstaanjagende ziekteverwekkers. Vandaag schrikken wij als er gesproken wordt over varkenspest, morgen schrikken wij als er gesproken wordt over hormonen in het vlees en overmorgen schrikken wij als wij weer horen over BSE, de gekkekoeienziekte. En dan zijn wij de dioxine in melk en vis, de periode van mond- en klauwzeer en de salmonella bij de kippen ook nog niet vergeten. Wat hebben wij nog niet vervuild? Wij lijken wel bezig te zijn ons eigen graf te graven in de bergen vuil. En dan hebben wij het nog niet eens over het gat in de ozonlaag, met als gevolg nog meer (huid)kankerpatiënten.

Steeds opnieuw horen wij over enorme overlast en rampen als gevolg van overstromingen. De beelden van veraf en dichtbij in de

wereld staan waarschijnlijk op ons netvlies gegraveerd. Wij hebben de angst gezien van mensen die met het bulderende water geconfronteerd werden. Wij hebben gezien hoeveel kracht dit water heeft en hoe het in staat is om in de kortst mogelijke tijd enorme schade toe te brengen.

Wij zijn al vele jaren geleden gewaarschuwd dat de aarde door het broeikas effect bezig is warmer te worden. Door deze klimaatverandering vinden er grote veranderingen op aarde plaats. Het poolijs smelt, zodat het water in de oceanen hoger komt te staan en er gevaar dreigt, dat grote delen van het aardoppervlak onder water zullen komen te staan.

De ouderen praten nog wel eens over “de winters van vroeger”, zoals wij ze tientallen jaren geleden voor het laatst meegemaakt hebben. De winters zijn niet meer zo koud als vroeger. Het gevolg van de zachte winters is, dat de bomen en planten veel eerder beginnen uit te lopen dan vroeger het geval was. Wij geven enkele voorbeelden:

Eiken en kastanjes lopen sinds 1988 twee tot drie weken voor in vergelijking met de gemiddelde datum van bladontplooiing in de jaren 1975–1988. Uit onderzoek is bijvoorbeeld gebleken, dat de paardenbloem nu maar liefst een hele maand eerder tot bloei komt dan in de periode van 1975–1988.

Ook de fruitbomen komen eerder tot bloei. Dit heeft echter ook weer nare gevolgen. In de nachten kan het dan nog vriezen, zodat de vruchtenbloesems enorme schade kunnen lijden tijdens de nachtvorsten.

Daarnaast is er een toename van het aantal rampen dat de aarde treft. Ik denk aan onvoorstelbare rampen in de lucht of op zee, die kort na elkaar gebeurden, zoals in 2000 het neerstorten van de Concorde en van de Airbus in de Perzische Golf, het vergaan van

de Russische onderzeeër, de Koersk, en het vergaan van de Griekse veerboot, alle met vele slachtoffers. Ook denk ik aan het ongelooflijk grote aantal verkeersslachtoffers in de gehele wereld, een aantal dat schrikbarend is. Vergeet ook de brand in de autotunnel en in de treintunnel met hun vele slachtoffers niet, die datzelfde jaar plaatsvonden.

Ik denk aan rampen zoals in Tsjernobyl, waar de slachtoffers nog steeds lijden aan de gevolgen van atoomstraling. Ik denk aan enorme vloedgolven en overstromingen die de aarde treffen en die in het jaar 2000 in Zwitserland, Engeland en Italië plaats hadden.

In 2011 werd Japan opgeschrikt door een tsunami die kerncentrales in Fukushima beschadigde, waarna de ene fout zich op de andere stapelde. Radioactieve stoom kwam vrij, steeds meer mensen werden geëvacueerd uit gebieden die kort daarvoor nog veilig verklaard waren. Er was grote angst voor een herhaling van Tsjernobyl.

7. De grote verdrukking en het Messiaanse Vrederijk zijn in aantocht

Uit de beschrijving die de Bijbelse profeten geven, kennen wij een aantal kenmerken van de grote verdrukking en van het Messiaanse vrederijk. Het is opmerkelijk, dat zowel deze grote verdrukking als het komende Messiaanse vrederijk hun schaduwen vooruit werpen. Wij zien in onze tijd al bepaalde situaties zich ontwikkelen, die aangekondigd waren voor de grote verdrukking of voor het Vrederijk. Dit maakt ons duidelijk, dat wij zowel aan de vooravond van de grote verdrukking staan als aan de vooravond van het Messiaanse vrederijk.

De grote verdrukking

Terwijl de Bijbel waarschuwt dat het in de eindtijd onmogelijk zal zijn om te kopen of te verkopen, zonder een bepaald merkteken aan hand of voorhoofd, werkt de wetenschapper aan de ontwikkeling van een klein chipje dat iedereen in zijn lichaam, bijvoorbeeld in zijn hand zou moeten hebben. Griezellig? Welnee, de moderne mens is met al zijn piercings al bezig zich voor te bereiden op het implanteren van allerlei chips in zijn lichaam. Als mensen elkaar de hand schudden, kunnen de chips informatie uitwisselen. Zo kun je later thuis je chip laten vertellen, wie je ontmoet hebt, waar hij woont, wat zijn telefoonnummer is, enz. Je computer geeft alle informatie uit de chip weer. Lijkt het u vreemd? Realiseer u, dat u nu al op deze manier een beetje bezig bent met het betalingsverkeer, waarbij u zowel kunt “pinnen” als “chippen”.

In ons eigen land wordt heel serieus gestudeerd op de invoering van biometrische identificatie. Gekeken werd eerst of dit omstreeks 2005 op grote schaal toegepast kon worden bij toegangscontroles, geldautomaten en computerverkeer. Het bleek

al eerder te kunnen: in 2001. Deze biometrische identificatie houdt in dat op plaatsen waar dit gecontroleerd dient te worden, u zich niet meer hoeft te identificeren met een pasje, rijbewijs of paspoort, maar dat u zich identificeert aan de hand van bijvoorbeeld uw oog, uw vingerafdruk, uw hand of uw stem en zelfs DNA profiel. Niemand hoeft dan nog bang te zijn dat hij zijn pincode vergeten is en niemand kan met het pasje van een ander geld opnemen. In 2001 bleek er al grote belangstelling voor te bestaan bij bioscopen, casino's, hotels, betaald voetbal, recreatie- en amusementsparken en discotheken.

Hoewel dit een enorme vooruitgang in de veiligheid van de mens lijkt te zijn, zijn er ook enorme gevaren aan de gevolgen ervan verbonden. Aan de hand van uw persoonlijke lichaamskenmerken kunnen meer gegevens ontleend worden, dan u op dat moment zou willen afstaan. Aan de hand van het DNA-profiel kan de toekomst van uw gezondheid afgeleid worden, waardoor een mens voor bepaalde verzekeringen geweigerd kan worden. Als gewerkt wordt met stemherkenning, kan meteen gekeken worden, wat uw emoties zijn, want die worden namelijk door uw stem bekend gemaakt.

Als dit ingevoerd wordt, zullen de pasjes met de pincodes snel tot het verleden kunnen gaan behoren, omdat die veel te fraude gevoelig zijn. Maar... als iemand om wat voor reden dan ook, weigert om aan de nieuwe manier van identificatie mee te werken, hoe ziet zijn toekomst er dan uit? Schrik niet: dan kan hij geen geld opnemen bij de geldautomaat en dan kan hij niet betalen, als hij wat wil kopen. Wie niet meedoet met het nieuwe systeem kan helemaal buiten de samenleving terechtkomen. Wat betekent dit? Dit betekent, als dit alles doorgaat, dat wij aan de vooravond van de grote verdrukking staan! Dit betekent niet, dat wij beweren, dat deze identificatie precies de vervulling is van het merkteken van het beest uit Openbaring 13. Ook kunnen wij niet voorspellen in welk jaar de grote verdrukking komt. De werkelijke tijdstippen

van Jezus' komst en van de gebeurtenissen daaromheen zijn voor de mens verborgen en zijn alleen bekend bij God. Wij kunnen alleen de tekenen van de tijden zien en daardoor weten, dat de komst van de Heer dichtbij is.

Deze toekomstige situatie wordt echter niet op zo'n manier in de publiciteit gebracht, dat de christenen er massaal van schrikken en massaal hun stem verheffen. Het zal waarschijnlijk op zo'n manier "gebracht" worden, dat allen – dus ook de christenen – het belangrijke en het logische ervan inzien en als gevolg daarvan zich op deze nieuwe manier zullen laten registreren. Als wij bedenken dat alleen al de toename van de misdaad steeds meer de oproep laat klinken, dat van iedere burger een DNA-profiel bekend, dus geregistreerd moet zijn, dan zien wij dat de situatie van onze tijd ons zo'n beslissing gewoon in de schoenen schuift. Ook is dit een betrouwbare methode om fraude te bestrijden.

In het boek Openbaring – in hoofdstuk 13:11-18 – wordt gezegd, dat in de tijd van de grote verdrukking de mensen een speciaal merkteken aan hun hand of voorhoofd zullen krijgen. Dit merkteken zal het verbondenheidsbewijs met het beest van de eindtijd zijn. Wie dit merkteken niet zal hebben, zal niet meer kunnen kopen of verkopen en zal dus op een ellendige manier aan zijn einde komen. Hebben wij bij deze biometrische identificatie de voorloper hiervan, of is dit reeds het in Openbaring 13 genoemde teken?

Het Messiaanse vrederijk

Geen ziekte meer en hoge ouderdom

Terwijl de profetieën zeggen, dat in de tijd van de grote verdrukking de ziekten een massale slachting onder de mensen op aarde zullen aanrichten, zeggen de profeten ook, dat in de tijd van het Messiaanse vrederijk er een hoge mate van lichamelijke gezondheid zal zijn. Jesaja zei, dat je in die tijd op honderdjarige

leeftijd nog steeds een jongeling zult zijn.

“Daar zal niet langer een zuigeling zijn, die slechts weinige dagen leeft, noch een grijsaard, die zijn dagen niet voleindigt, want de jongeling zal als honderdjarige sterven, zelfs de zondaar zal eerst als honderdjarige door de vloek getroffen worden.” (Jesaja 65:20)

In 1955 vond Jonas Salk een vaccin tegen polio, ook wel kinderverlamming genoemd. Men wil nu, voordat er 50 jaar na het ontdekken verstreken zijn, de polio in de gehele wereld uitroeien. Dit kan als ieder kind in de gehele wereld ingeënt wordt. De Wereld Gezondheidsorganisatie (WHO) denkt dat binnen enkele jaren de gehele wereld polio-vrij zal zijn. In de meeste Westerse landen is polio al verdwenen. Er zijn nog maar 30 landen in de gehele wereld waar polio voorkomt. In alle andere landen bestaat de ziekte niet meer. Er is nu zo'n groot offensief tegen de polio ingezet, dat nog niet zo lang geleden in India bijvoorbeeld op één dag maar liefst 147 miljoen kinderen ingeënt zijn!

Nu reeds zien wij de tijd van het Messiaanse vrederijk met rasse schreden naderbij komen. Mogelijk krijgen wij eerst nog een tijd waarin mensen die zieke organen hebben, bijvoorbeeld ruilorganen van varkens zullen krijgen. Dit is de zogenaamde xenotransplantatie. Als je moet kiezen tussen sterven of een varkenshart, denk ik dat veel mensen zullen kiezen voor een varkenshart, ook al zijn daar enorme gevaren aan gekoppeld als gevolg van het overbrengen van varkensziekten op de mens. Maar realiseer u, dat veel mensen die nu een menselijk ruilhart hebben, als gevolg van de hoge dosis medicijnen ook grote kans lopen om kanker te krijgen. Waarschijnlijk zullen veel mensen zeggen, dat het hen niet uitmaakt of ze nu door de hond of door de kat gebeten worden...!

De genterapie zal ongetwijfeld de genezing van allerlei ziekten een hele stap voorwaarts brengen. Door genetische manipulatie zullen wij niet alleen allerlei ziekten bij de planten (dus: onze

voedselbronnen) voorgoed overwinnen, maar zullen wij ook allerlei ziekten bij de mens in de kiem smoren. De mens die nu als gevolg van de zondeval allerlei lichamelijke foutjes met zich meedraagt, waardoor hij na verloop van tijd de een of andere ziekte krijgt, zal zo “herbouwd” worden, dat die ziekten hem niet meer kunnen aantasten. Daarnaast zal mogelijk door inentingsprogramma’s de mens immuun gemaakt worden voor ziekten, die op deze wijze gemakkelijk uit te roeien zijn.

Door proeven met dieren is het al gelukt de gemiddelde leeftijd van de proefdieren met 50% te doen toenemen. Wetenschappers zijn nu bezig de hier opgedane kennis om te zetten in een manier waarin de leeftijd van de mens ook met 50% zal kunnen toenemen. Voorlopig uitgangspunt is om de leeftijd van de mens met 40 jaar te verlengen! Dit moet niet inhouden, dat de mens van zijn tachtigste tot zijn honderdtwintigste als een versleten oud mens door het leven zal moeten gaan, maar dat het verouderingsproces al op jonge leeftijd vertraagd gaat worden, zodat je bijvoorbeeld als je tachtig bent er uitziet zoals je nu op je vijftigste bent!

Dit is echter ook nog niet het einde. In oktober 2000 stond in de krant dat Amerikaanse ouders, die een kind verloren hadden, een nieuw kind wilden hebben, door wat bewaarde cellen van het overleden kind te klonen. Voorlopig is dit nog meer fantasie dan werkelijkheid. Toch zal de mens proberen op die manier de dood te overwinnen. Als je denkt aan het eind van je leven gekomen te zijn, laat je wat cellen klonen en er wordt negen maanden later een kloon van jezelf geboren – als alles goed gaat – en je kunt weer opnieuw beginnen, zo lijken sommige mensen te denken. Zo hoeven ze ook niet meer bang te zijn voor de dood, denken zij. Ze vergeten echter dat er in de kloon een andere ziel zit dan hun eigen ziel.

Geen oorlog meer

De profeten hebben ook voorzeggd, dat er in de komende Messiaanse tijd een periode van ongekende vrede zal aanbreken. De profeten Jesaja en Micha gaven een bijna gelijklopende profetie van de komende gebeurtenissen. Zij zeiden:

“En Hij (de komende Messias) zal (in het komende Messiaanse rijk) richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.” (Jesaja 2:4; zie ook Micha 4:3)

Terwijl in de periode van de grote verdrukking het oorlogsgeweld zijn hoogtepunt zou bereiken, zou in de daaropvolgende periode van het Messiaanse rijk een tijd van vrede aanbreken. Wij lijken nu reeds onderweg te zijn naar het Messiaanse rijk. Vaak menen mensen, dat de profeten Jesaja en Micha gezegd hebben, dat er in de periode van het vrederijk geen militairen en geen kazernes meer zouden zijn. Dat zeggen zij echter niet. Zij zeggen letterlijk, dat de wapens omgesmeed zullen worden tot landbouwwerktuigen, of om het anders te zeggen, dat de militairen een vredestaak zullen krijgen. Er zullen dus wel militairen zijn, maar zij zullen geen opdracht hebben om oorlog te voeren, maar opdracht hebben om juist de vrede te bewaren. En dat is precies wat wij in onze tijd al zien gebeuren.

Nu reeds zien wij dat legers omgevormd worden. Zij hebben niet langer een oorlogstaak maar een vredestaak. Wij zien dat bijvoorbeeld bij ons eigen Nederlandse leger. Nadat het eerst als vredesleger ingezet is in het voormalige Joegoslavië, is het daarna ingezet in Eritrea. En... het is niet alleen het Nederlandse leger dat een vredesmissie heeft. Er is een groeiend aantal landen dat een leger heeft met een vredestaak.

De woestijn

De profeten hebben in verband met het komende vreedrijk niet alleen over de militairen gesproken, maar ook over de woestijn. Het zal u duidelijk zijn, dat hiermee de woestijn van Israël bedoeld is. Er worden twee duidelijke profetieën uitgesproken over de woestijn in de eindtijd. De ene profetie zegt, dat er bomen en bloemen in de woestijn zullen groeien, de andere profetie zegt, dat de woestijn zelf het water voor de bevochtiging van dit gewas zal geven.

Over het groeien en bloeien van bomen en planten zeiden de profeten:

“De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een narcis.” (Jesaja 35:1)

“Ik zal in de woestijn ceder, acacia, mirt en olijfwilg zetten; Ik zal in de wildernis cipres naast plataan en dennenboom planten.” (Jesaja 41:19)

“Dan zal de lamme springen als een hert en de tong van de stomme zal jubelen; want in de woestijn zullen wateren ontspringen en beken in de steppe.” (Jesaja 35:6)

Over het water dat nodig is voor deze bomen en planten zeiden de profeten: *“Ik zal op kale heuvels rivieren doen ontspringen en bronnen te midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterplas maken en het dorre land tot waterbronnen.”* (Jesaja 41:18)

“Zie, Ik maak iets nieuws, nu zal het uitspruiten; zult gij er geen acht op slaan? Ja, Ik zal een weg in de woestijn maken, rivieren in de wildernis. Het gedierte des velds zal Mij eren, jakhalzen en struisen, want Ik geef water in de woestijn, rivieren in de wildernis om mijn uitverkoren volk te drinken.” (Jesaja 43:19,20)

Hoe is het mogelijk dat de woestijn vruchtbaar zal worden en hoe moet er water uit de dorre woestijn tevoorschijn komen?

Het was in het bijzonder David Ben-Gurion die overtuigd was van de profetieën die spraken over een vruchtbare woestijn. Hij was zich bewust, dat als de Joden de Messias verwachtten, zij moeten zorgen, dat de profetieën over Zijn komst niet alleen als prachtige voorzeggingen beschouwd worden, maar ook als opdrachten. Hij begreep, dat God wilde, dat de Joden zouden meewerken om de woestijn vruchtbaar te maken. Daarom is hij zelf ook in de woestijn gaan wonen.

In de woestijn ontstonden kibboetsen, waar bloemen en groenten gekweekt werden. De Israëli's zagen zelfs kans om zoute grond met heet water schoon te spoelen en er rozen te laten groeien. Door genetische manipulatie zijn wetenschappers van de Hebreeuwse Universiteit erin geslaagd unieke proteïnen in de populieren te isoleren, die deze bomen geschikt maken om onder de typisch droge en zoute condities van woestijnplanten te leven. Zij hebben de productie van deze proteïnen verhoogd, waardoor de volwassen boom barre klimatologische omstandigheden kan doorstaan.

Terwijl de Israëliërs al vele jaren viskwekerijen in verschillende delen van het land hadden, hebben zij nu ook viskwekerijen in de woestijn. Het is bijzonder te noemen, dat de Israëliërs een grote watervoorraad onder de Negev woestijn ontdekt hebben, zodat ze voorlopig water genoeg hebben voor hun viskwekerijen. Terwijl de viskwekerijen in de rest van het land te maken hebben met zeven maanden zomer en vijf maanden winter, hebben de viskwekerijen in de woestijn twaalf maanden zomer, waardoor de vissen veel beter en sneller groeien dan in de rest van het land.

Al deze ontwikkelingen maken ons duidelijk, dat wij in een heel bijzondere tijd leven. Heel vaak zullen mensen gedacht hebben, dat zij in de eindtijd leefden en dat zij eindtijdsverschijnselen meemaakten. Heel vaak zullen dat situaties geweest zijn, waarin zij zelf dachten, dat zij tekenen van de eindtijd om zich heen zagen.

Wij echter zien de duidelijk in de Bijbel genoemde tekenen van de eindtijd. De Bijbel zelf maakt ons duidelijk, dat wij deze eindtijd bereikt hebben. Het is alsof wij in het wereldgebeuren en in het bijzonder in de gebeurtenissen rond Israël de voetstappen van de Here Jezus horen aankomen. Hij komt!

8. Wat moet dit alles nu voor ons betekenen?

“Leert dan van de vijgenboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is.

Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur.” (Mattheüs 24:32,33)

Velen menen, dat onder de hier genoemde vijgenboom het volk Israël verstaan moet worden. Dat is echter niet het geval. Duidelijk blijkt, dat onder het beeld van de vijgenboom alle profetieën die de Here Jezus uitsprak begrepen zijn.

De Here Jezus maakte de volgende vergelijking: *“Maar weet dit: als de heer des huizes geweten had, in welke nachtwaak de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben en in zijn huis niet hebben laten inbreken. Daarom, weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen.” (Mattheüs 24:43,44)*

De Here Jezus roept ons op om waakzaam te zijn, Zijn komst te verwachten en gereed te zijn als Hij komt. Er moet iets met ons gebeuren. Wij moeten in ons hart, in ons denken en in de dagelijkse levenspraktijk veranderd worden. Wij moeten ons gereed maken voor de ontmoeting met de Here Jezus!

“Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt.” (Lucas 21:28)

Bij deze woorden van de Here Jezus zullen wij in de eerste plaats moeten denken aan de verlossing voor het volk Israël. Het zal dan niet lang meer duren voordat het Messiaanse vrederijk zal aanbreken en het volk in vrede zal leven.

Bij deze woorden zullen wij ook moeten denken aan de verlossing voor de Gemeente van Jezus Christus. Anders gezegd: als wij zien dat deze dingen beginnen te geschieden, moeten wij ons bewust zijn, dat de opname der Gemeente, zoals beschreven in 1 Thessalonicenzen 4:13–18, nabij is. Het zal dan niet lang meer duren totdat de Here Jezus zal wederkomen en al de Zijnen bijeen zal vergaderen in de hemelse heerlijkheid.

Wat is “verwachten”?

De Bijbel roept ons op om de komst van de Here Jezus te verwachten. Wat is “verwachten”? Om u dit duidelijk te maken, noemen wij u hoe Rabbi Levi Jitschak de Messias verwachtte. De rabbi verwachtte met grote ernst de komst van de Messias. Elke dag hield hij er rekening mee, dat de Messias op die dag kon komen. Daarom was hij boos en verontwaardigd, toen hij op een bepaalde dag de trouwkaart met de huwelijksaankondiging van één van zijn kleinkinderen kreeg. Op de kaart stond: “Het huwelijk zal, zo de Here wil, in de stad Berdichev gesloten worden.” De rabbi begreep niet hoe iemand zoiets kon schrijven, als hij de komst van de Messias verwachtte, die Zijn volk zou bevrijden. Wat was er dan verkeerd aan deze woorden?

De rabbijn zei, dat de trouwkaart als volgt geschreven had moeten worden: **“Het huwelijk zal, zo de Here wil, in de heilige stad Jeruzalem gesloten worden, tenzij – wat God verhoede – de Messias nog niet gekomen is. In dat geval zal het huwelijk in de stad Berdichev gesloten worden.”**

Ja, dat is een bijzonder voorbeeld van echt verwachten. Wie echt de komst van de Here Jezus verwacht, houdt er rekening mee, dat Hij kan komen. Ja, zo iemand hoopt zelfs, dat Hij nu zal komen.

De vervulling van de profetieën maakt ons duidelijk, dat Jezus spoedig zal komen.

Verwacht u Hem?

Houdt u rekening met Zijn komst?

Bent u gereed als Hij komt?

Tekstverwijzingen

[Genesis 1](#)

[Genesis 13:14,15](#)

[Genesis 21:12](#)

[Genesis 27:41](#)

[Genesis 28:16,17](#)

[Exodus 20:2,8-10](#)

[Exodus 31:16](#)

[Leviticus 20:22](#)

[Leviticus 20:22-24](#)

[Leviticus 26:14,16-25,27-33](#)

[Leviticus 26:15](#)

[Leviticus 26:31-33](#)

[Leviticus 26:33](#)

[Leviticus 26:34,35](#)

[Leviticus 26:38,44](#)

[Leviticus 26:44,45](#)

[Leviticus 26:44,45](#)

[Numeri 23:9](#)

[Numeri 24:17](#)

[Deuteronomium 4:26-31](#)

[Deuteronomium 4:27](#)

[Deuteronomium 8:7-10](#)

[Deuteronomium 8:8,9](#)

[Deuteronomium 11:26-28](#)

[Deuteronomium 12:21](#)

[Deuteronomium 17:14,15](#)

[Deuteronomium 18:21,22](#)

[Deuteronomium 28:3](#)

[Deuteronomium 28:15](#)

[Deuteronomium 28:15,16,45](#)

[Deuteronomium 28:32,34,36,37](#)

[Deuteronomium 28:36,37](#)

[Deuteronomium 28:36,64](#)
[Deuteronomium 28:37](#)
[Deuteronomium 28:37](#)
[Deuteronomium 28:37](#)
[Deuteronomium 28:43](#)
[Deuteronomium 28:45](#)
[Deuteronomium 28:45,46](#)
[Deuteronomium 28:48,50](#)
[Deuteronomium 28:49-52](#)
[Deuteronomium 28:62](#)
[Deuteronomium 28:65,66](#)
[Deuteronomium 28:65-67](#)
[Deuteronomium 28:68](#)
[Deuteronomium 29:22-25,27,28](#)
[Deuteronomium 30:4-10](#)
[Deuteronomium 30:15-20](#)
[Deuteronomium 31:16-18](#)
[Deuteronomium 31:17,18](#)
[Deuteronomium 31:18](#)
[Deuteronomium 31:18-21](#)
[Deuteronomium 31:21](#)
[Deuteronomium 32:25](#)
[Deuteronomium 32:26,27](#)
[Deuteronomium 32:36,43](#)
[Deuteronomium 32:46](#)
[1 Samuël 30:14](#)
[1 Koningen 9:3](#)
[2 Kronieken 20:11](#)
[Esther 3:8](#)
[Esther 9:24-28](#)
[Psalm 21:4-8](#)
[Psalm 44:12-18 en 20-23](#)
[Psalm 83](#)
[Psalm 83:1-5](#)

[Psalm 83:4](#)
[Psalm 105:8-11](#)
[Psalm 127:1](#)
[Hooglied 2:9](#)
[Jesaja 2:2,3](#)
[Jesaja 2:4](#)
[Jesaja 24:1,3-7,17-21,23](#)
[Jesaja 35:1](#)
[Jesaja 35:6](#)
[Jesaja 35:6](#)
[Jesaja 41:18](#)
[Jesaja 41:19](#)
[Jesaja 42:7](#)
[Jesaja 43:19,20](#)
[Jesaja 59:21](#)
[Jesaja 65:20](#)
[Jesaja 66:22](#)
[Jeremia 27:12-15](#)
[Jeremia 29:10](#)
[Klaagliederen 4:10](#)
[Ezechiël 10:4,18,19; 11:22,23](#)
[Ezechiël 25:15-17](#)
[Ezechiël 36:33-36](#)
[Ezechiël 37:15-22](#)
[Ezechiël 39:25](#)
[Ezechiël 39:25-29](#)
[Daniël 7:13-18](#)
[Daniël 9:24-27](#)
[Daniël 9:24-27](#)
[Daniël 11:31](#)
[Daniël 11:37](#)
[Daniël 12:1-13](#)
[Daniël 12:4](#)
[Daniël 12:11](#)

[Joël 3:1-4](#)
[Amos 3:2](#)
[Amos 5:18-20](#)
[Amos 9:11,14,15](#)
[Amos 9:14](#)
[Micha 4:3](#)
[Zefanja 1:7,14-18](#)
[Zefanja 2:1-3](#)
[Zacharia 9:6](#)
[Zacharia 12:2,3,9](#)
[Zacharia 12:2,3,9](#)
[Mattheüs 24](#)
[Mattheüs 24:1,2](#)
[Mattheüs 24:3](#)
[Mattheüs 24:4,5](#)
[Mattheüs 24:6](#)
[Mattheüs 24:7](#)
[Mattheüs 24:7,8](#)
[Mattheüs 24:7-9](#)
[Mattheüs 24:7-9](#)
[Mattheüs 24:8](#)
[Mattheüs 24:9](#)
[Mattheüs 24:11](#)
[Mattheüs 24:12](#)
[Mattheüs 24:15,16](#)
[Mattheüs 24:22](#)
[Mattheüs 24:32,33](#)
[Mattheüs 24:43,44](#)
[Lucas 21:10,11](#)
[Lucas 21:11](#)
[Lucas 21:23b,24](#)
[Lucas 21:25,26](#)
[Lucas 21:28](#)
[Handelingen 5:36,37](#)

[Handelingen 20:29,30](#)

[Handelingen 21:38](#)

[1 Thessalonicenzen 4:13-18](#)

[1 Thessalonicenzen 5:1-6](#)

[2 Thessalonicenzen 2:4](#)

[Openbaring 13:11-18](#)

Andere boeken van ds. H.G. Koekkoek

Profetie en Vervulling is de inleiding op **Profetie en Toekomst** deel 1 en 2

In deze laatste boeken gaat het over bijzondere profetieën uit de Bijbel, die nog in vervulling moeten gaan. Hierbij gaat het over de toekomst van Israël, de andere volken op aarde, de aarde zelf, de Gemeente en de duivel. In feite gaat het ook over uw toekomst.

Als het boek dat u nu in handen heeft u aanspreekt, lees dan ook Profetie en Toekomst deel 1 en 2. Met deze boeken hebt u een prachtig overzicht van de belangrijkste Bijbelse profetieën.

Profetie en Toekomst deel 1	978 90 70700 39 5
Profetie en Toekomst deel 2	978 90 70700 40 9
Profetie en Vervulling *	978 90 70700 31 X
De Heilige Geest en een bijzonder leven *	978 90 70700 43 0
Mohammed, de islam, de Koran en de Bijbel *	978 90 70700 44 7
Het koninkrijk der hemelen en het koninkrijk van God	978 90 70700 65 2
Was Jezus de Joodse Messias?	978 90 70700 32 8
Het Hooglied van God en Israël *	978 90 70700 52 2
De geheimen van de offers	978 90 70700 17 4

De engelen van God *	978 90 70700 38 7
Met Plagen Geslagen (Mozes en Farao)	978 90 70700 20 4
Jeruzalem waar Jezus was *	978 90 70700 29 8
Steden waar Jezus was	978 90 70700 30 1
Het Huwelijk in de Bijbel	978 90 70700 18 2
Echtscheiding en Hertrouwen *	978 90 70700 21 2
De Hemel en de Hel	978 90 70700 24 7
De Zegen – Wat is dat?	978 90 70700 28 X
De Bijbel en de Doop	978 90 70700 25 5
Het Avondmaal - wat is het en hoe vieren we het?	978 90 70700 26 3
Reuzen op aarde	978 90 70700 27 1
Abortus, Euthanasie en suïcide	978 90 70700 37 9
Homoseksualiteit en de Bijbel	978 90 70700 35 2
Orgaandonatie, de Bijbel en ik	978 90 70700 23 9
Moeten christenen de sabbat houden? *	978 90 70700 57 7
Effectieve Evangelisatie	978 90 70700 33 6
De baby in de mantel	978 90 70700 47 8

Jona en Ninevé *	978 90 70700 46 1
De verborgen Messias	978 90 70700 48 5
Moet je bang zijn voor het sterven als je een christen bent?	978 90 70700 36 0
Genezing door het kruis? *	978 90 70700 55 3
Boos op God als je gebed niet wordt verhoord? *	978 90 70700 62 1
Begrafenis of Crematie	978 90 70700 34 4
Man en Vrouw of broer en zus *	978 90 70700 41 7
De verloren zoon van Rembrandt	978 90 70700 42 3
De Bijbel en de opvoeding	978 90 70700 45 4

* Deze boeken zijn ook als e-Book verkrijgbaar, zie hetlichtdeslevens.nl

ANDERE UITGAVEN

Wij hebben nog een aantal bijzondere boeken van ds. H.G. Koekkoek, evenals van dr. M.R. de Haan en Richard de Haan uitgegeven. Als u geheel gratis een catalogus van al onze uitgaven wilt ontvangen, schrijf dit dan aan het adres hieronder.

Hier kunt u ook het door ons uitgegeven tweemaandelijks blad met leerzame en interessante Bijbelse onderwerpen, geschreven door ds. H.G. Koekkoek, verkrijgen.

Het wordt u geheel gratis toegezonden.

Stichting Het Licht des Levens

Dr. Lovinklaan 3

2405 CM Alphen aan den Rijn

tel.: 0172 – 47 58 60

www.hetlichtdeslevens.nl

e-mail: ds.koekkoek@hetlichtdeslevens.nl